

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
VI kadencja
Prezes Rady Ministrów
RM 10-127-08

Druk nr 938

Warszawa, 22 sierpnia 2008 r.

Pan
Bronisław Komorowski
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. przedstawiam Sejmowi Rzeczypospolitej Polskiej projekt ustawy

- o zmianie ustawy - Prawo celne oraz o zmianie niektórych innych ustaw wraz z projektami aktów wykonawczych.

W załączeniu przedstawiam także opinię dotyczącą zgodności proponowanych regulacji z prawem Unii Europejskiej.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że do prezentowania stanowiska Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych został upoważniony Minister Finansów.

(-) Donald Tusk

U S T A W A

z dnia

o zmianie ustawy – Prawo celne oraz o zmianie niektórych innych ustaw¹⁾

Art. 1. W ustawie z dnia 19 marca 2004 r. – Prawo celne (Dz. U. Nr 68, poz. 622 i Nr 273, poz. 2703) wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 12 otrzymuje brzmienie:

„Art. 12. Minister właściwy do spraw finansów publicznych może ogłosić w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”, w drodze obwieszczenia, wyjaśnienia do Taryfy celnej, obejmujące w szczególności noty wyjaśniające do Zharmonizowanego Systemu Oznaczania i Kodowania Towarów (HS) oraz opinie klasyfikacyjne i decyzje Komitetu Systemu Zharmonizowanego.”;

2) po art. 13 dodaje się art. 13a w brzmieniu:

„Art. 13a. Minister właściwy do spraw finansów publicznych może określić, w drodze rozporządzenia, szczegółowe warunki i tryb postępowania w trakcie dokonywania przemieszczania towarów na terytorium kraju w ramach uprzywilejowanego traktowania taryfowego towarów ze względu na ich końcowe przeznaczenie, o którym mowa w art. 296 ust. 4 Rozporządzenia Wykonawczego, mając na względzie specyfikę działań i czynności podejmowanych przez organy celne w celu za-

pewnienia prawidłowego obrotu towarami, a także gospodarcze potrzeby przedsiębiorców.”;

3) art. 14 otrzymuje brzmienie:

„Art. 14. Towary mogą być wprowadzane na obszar celny Wspólnoty lub wyprowadzane z tego obszaru przez przejścia graniczne otwarte dla danego ruchu, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej.”;

4) w art. 21 zdanie wstępne otrzymuje brzmienie:

„Organ celny odmawia, w formie pisemnej lub elektronicznej, przyjęcia zgłoszenia celnego, wskazując przyczyny odmowy, jeżeli:”;

5) po art. 21 dodaje się art. 21a w brzmieniu:

„Art. 21a. 1. W przypadku unieważnienia zgłoszenia celnego na wniosek zgłaszającego organ celny wskazuje przyczyny unieważnienia, w formie pisemnej lub elektronicznej.

2. W przypadkach innych niż określone w ust. 1 organ celny rozstrzyga w sprawie unieważnienia zgłoszenia celnego w drodze decyzji.”;

6) art. 23 otrzymuje brzmienie:

„Art. 23. 1. Zgłaszający oblicza i wykazuje w zgłoszeniu celnym kwotę należności przywozowych lub wywozowych.

2. W przypadku, o którym mowa w art. 248 ust. 1 Rozporządzenia Wykonawczego, organ celny wzywa do złożenia zabezpieczenia, wydając w tej sprawie postanowienie.

3. Jeżeli przed zwolnieniem towaru organ celny stwierdzi, że zgłaszający w zgłoszeniu celnym podał nieprawidłowe dane, mające lub mogące mieć wpływ na wysokość kwoty wynikającej z długu celnego lub zastosowaną procedurę celną, wydaje decyzję, w której określa kwotę wynikającą z długu celnego lub rozstrzyga o nadaniu towarowi właściwego przeznaczenia celnego zgodnie z przepisami prawa celnego.
4. W przypadku, o którym mowa w ust. 3, organ celny nie wydaje postanowienia o wszczęciu postępowania. Za datę wszczęcia postępowania przyjmuje się datę przyjęcia zgłoszenia celnego.
5. Po zwolnieniu towaru organ celny może, z urzędu lub na wniosek, wydać postanowienie w sprawie zmiany danych zawartych w zgłoszeniu celnym, innych niż określone w ust. 3. Na postanowienie w sprawie zmiany danych służy zażalenie.”;

7) w art. 27 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, wzór wniosku o utworzenie, zmianę powierzchni lub zniesienie wolnego obszaru celnego lub składu wolnocłowego, dokumenty, które należy do niego dołączyć, oraz tryb rozpatrzenia wniosku, uwzględniając zakres informacji niezbędnych do rozstrzygnięcia sprawy.”;

8) w art. 30 dodaje się ust. 5 w brzmieniu:

„5. W sprawach o zajęcie towaru, w zakresie nieuregulowanym w ustawie, stosuje się przepisy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji dotyczące zajęcia ruchomości.”;

9) art. 31 otrzymuje brzmienie:

„Art. 31. 1. Jeżeli umowy międzynarodowe lub przepisy odrębne zakazują posiadania towarów, ich rozpowszechniania lub obrotu nimi albo uzależniają ich posiadanie, rozpowszechnianie lub obrót nimi od spełnienia określonych wymogów, a wymogi te nie zostały spełnione, organ celny w celu uregulowania sytuacji towaru może:

1) cofnąć towar poza obszar celny Wspólnoty lub nie zezwolić na opuszczenie tego obszaru,

2) zająć towar i wystąpić o orzeczenie jego przepadku na rzecz Skarbu Państwa

– chyba że umowy międzynarodowe lub przepisy odrębne przewidują inny sposób postępowania.

2. O przepadku towaru na rzecz Skarbu Państwa orzeka, na wniosek organu celnego, sąd, stosując przepisy Kodeksu postępowania cywilnego. Niemożność ustalenia osoby, na której ciąży obowiązek wynikający z przepisów prawa celnego, nie stanowi przeszkody do wystąpienia z wnioskiem o orzeczenie przepadku towaru i do orzeczenia tego przepadku.

3. Przepis ust. 2 stosuje się również, gdy umowy międzynarodowe lub przepisy odrębne przewidują przepadek towaru.

4. Wyroby tytoniowe oraz produkty lecznicze, których przepadek orzeczono, podlegają zniszczeniu.
5. Napoje alkoholowe oraz kosmetyki, których przepadek orzeczono, podlegają zniszczeniu w całości albo w części, jeżeli sprzedaż tych towarów jest niemożliwa, znacznie utrudniona lub nieuzasadniona lub towary te nie odpowiadają warunkom dopuszczenia do obrotu określonym w przepisach odrębnych.
6. Koszty zniszczenia towaru lub likwidacji w inny sposób oraz koszty związane z jego przechowywaniem ponoszą solidarnie osoba, na której ciążyą obowiązki wynikające z przepisów prawa celnego, oraz każda inna osoba, w której posiadaniu znajdował się towar bezpośrednio przed jego zajęciem, jeżeli kwota tych kosztów przekracza równowartość kwoty 10 euro.”;

10) w art. 32:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. W celu uregulowania sytuacji towarów innych niż będące przedmiotem zakazów lub ograniczeń organ celny może zająć towar i wystąpić o orzeczenie jego przepadku na rzecz Skarbu Państwa, chyba że przepisy prawa celnego stanowią inaczej.”,

b) uchyla się ust. 2,

c) ust. 3 i 4 otrzymują brzmienie:

„3. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, stosuje się przepis art. 31 ust. 2.

4. Koszty zniszczenia towaru lub likwidacji w inny sposób oraz koszty związane z jego przechowywaniem ponoszą solidarnie osoba, na której ciąży obowiązek wynikające z przepisów prawa celnego, oraz każda inna osoba, w której posiadaniu znajdował się towar bezpośrednio przed jego zajęciem, jeżeli kwota tych kosztów przekracza równowartość kwoty 10 euro.”;

11) w art. 33:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Sprzedaż towaru, o której mowa w art. 867a ust. 2 Rozporządzenia Wykonawczego, następuje w trybie i na zasadach określonych w przepisach o postępowaniu egzekucyjnym w administracji, z uwzględnieniem przepisów ustawy.”;

b) uchyla się ust. 4 i 5;

12) uchyla się art. 34;

13) w art. 35 w ust. 1 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) towary zajęte w celu uregulowania ich sytuacji;”;

14) uchyla się art. 39 i 40;

15) art. 51 otrzymuje brzmienie:

„Art. 51. Kwotę należności wynikającą z długu celnego:

1) powstałego na podstawie art. 202 – 205, 210, 211 i 216 Wspólnotowego Kodeksu Celnego,

2) zaksięgowaną na podstawie art. 218 ust. 2 Wspólnotowego Kodeksu Celnego,

3) niezaksięgowaną – w przypadkach, o których mowa w art. 220 ust. 2 lit. a i b Wspólnotowego Kodeksu Celnego

– organ celny określa w drodze decyzji.”;

16) art. 52 otrzymuje brzmienie:

„Art. 52. 1. Gwarantem, o którym mowa w art. 195 Wspólnotowego Kodeksu Celnego, jest osoba wpisana do wykazu gwarantów uprawnionych do udzielania gwarancji składanych jako zabezpieczenie pokrycia kwot wynikających z długów celnych, zwanego dalej „wykazem”.

2. Do wykazu wpisuje się osobę, która:

1) ma siedzibę we Wspólnocie;

2) prowadzi na terytorium kraju działalność:

a) bankową albo

b) ubezpieczeniową;

3) posiada uprawnienie do udzielania gwarancji;

4) daje rękojmię prawidłowego wywiązywania się z zobowiązań wobec organów celnych.

3. Wykaz prowadzi i dokonuje w nim odpowiednich wpisów minister właściwy do spraw finansów publicznych.

4. Wpis do wykazu gwarantów następuje na pisemny wniosek zainteresowanej osoby, złożony do ministra właściwego do spraw finansów publicznych, po uzyskaniu od Komisji Nadzoru Finansowego informacji:

1) potwierdzającej spełnianie przez tę osobę:

- a) warunków, o których mowa w ust. 2 pkt 1 – 3,
 - b) wymogów kapitałowych określonych przepisami prawa;
- 2) o toczących się przed Komisją Nadzoru Finansowego postępowaniach wobec tej osoby.
5. W przypadku instytucji kredytowej, o której mowa w art. 4 ust. 1 pkt 17 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (Dz. U. z 2002 r. Nr 72, poz. 665, z późn. zm.²⁾), oraz zakładu ubezpieczeń, który wykonuje działalność na podstawie przepisów rozdziału 7 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o działalności ubezpieczeniowej (Dz. U. Nr 124, poz. 1151, z późn. zm.³⁾), Komisja Nadzoru Finansowego przekazuje informację, o której mowa w ust. 4, niezwłocznie po otrzymaniu informacji od właściwego organu nadzoru państwa członkowskiego Unii Europejskiej.
6. Wykaz składa się z dwóch części, w których wpisuje się:
- 1) w części I – banki i instytucje kredytowe;
 - 2) w części II – zakłady ubezpieczeń.
7. Wpis do wykazu zawiera nazwę osoby oraz adres jej siedziby.
8. Minister właściwy do spraw finansów publicznych wydaje decyzje o wpisie do wykazu, odmowie dokonania wpisu oraz skreśleniu z wykazu. Decyzje są przekazywane do wiadomości Komisji Nadzoru Finansowego.

9. Komisja Nadzoru Finansowego jest zobowiązana niezwłocznie powiadamiać ministra właściwego do spraw finansów publicznych o zmianach:

- 1) w zakresie wynikającym z informacji, o której mowa w ust. 4;
- 2) danych, o których mowa w ust. 7.

10. Z wykazu skreśla się osobę, jeżeli:

- 1) nie spełnia wymogów, o których mowa w ust. 2;
- 2) nie wywiązuje się z zobowiązań wobec organów celnych;
- 3) złożyła wniosek o skreślenie z wykazu;
- 4) uległa likwidacji.

11. Minister właściwy do spraw finansów publicznych ogłasza w Dzienniku Urzędowym Ministra Finansów komunikat o dokonaniu wpisu do wykazu, a także o zmianie wpisu lub skreśleniu osoby z wykazu.”;

17) w art. 55 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) jeżeli suma kwot tych należności i należności podatkowych z tytułu importu towarów nie przekracza równowartości kwoty 10 euro;”;

18) w art. 57 dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1 i dodaje się ust. 2 w brzmieniu:

„2. W przypadku polecenia przelewu z rachunku bankowego dłużnika w banku lub instytucji kredytowej niemających siedziby lub oddziału w Rzeczypospolitej Polskiej za termin dokonania zapłaty kwoty należności uważa się dzień obciążenia rachunku.”;

zenia tego rachunku, jeżeli wpłacana kwota zostanie uznana na rachunku bankowym organu celnego w terminie 5 kolejnych dni roboczych. W razie przekroczenia tego terminu za termin dokonania zapłaty uważa się dzień uznania kwoty na rachunku bankowym organu celnego.”;

19) w art. 61:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Jeżeli nie zostało złożone zabezpieczenie albo gdyby kwota złożonego zabezpieczenia nie pokryła kwoty wynikającej z długu celnego, stosuje się odpowiednio przepisy rozdziału 3 działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2005 r. Nr 8, poz. 60, z późn. zm.⁴⁾), chyba że przepisy prawa celnego stanowią inaczej.”,

b) uchyla się ust. 4;

20) uchyla się art. 62;

21) w art. 63 uchyla się ust. 2;

22) po art. 63 dodaje się art. 63a w brzmieniu:

„Art. 63a. 1. W przypadku stwierdzenia nieważności decyzji określającej kwotę należności wynikającą z długu celnego lub uchylecia tej decyzji i przekazania sprawy do rozpatrzenia właściwemu organowi celnemu, kwota należności uiszczonych na podstawie decyzji określającej tę kwotę staje się zabezpieczeniem kwoty wynikającej z długu celnego w dniu następującym po dniu doręczenia decyzji o stwierdzeniu nieważności lub uchylecia przez organ celny lub po dniu doręczenia organowi celnemu odpisu orzeczenia są-

du administracyjnego stwierdzającego nieważność lub uchylającego tę decyzję, wraz ze stwierdzeniem jego prawomocności.

2. Jeżeli w terminie 3 miesięcy od dnia doręczenia, o którym mowa w ust. 1, zostanie wydana nowa decyzja w tej sprawie, to:

- 1) różnica pomiędzy zabezpieczeniem, o którym mowa w ust. 1, a kwotą wynikającą z nowej decyzji, jako nadwyżka zabezpieczenia, podlega zwolnieniu;
- 2) pozostała część zabezpieczenia jest zaliczana na poczet należności wynikających z nowej decyzji.

3. W przypadku niewydania nowej decyzji w terminie, o którym mowa w ust. 2, zabezpieczenie kwoty wynikającej z długu celnego podlega zwrotowi bez zbędnej zwłoki.”;

23) uchyla się art. 64;

24) w art. 65 ust. 4 – 6 otrzymują brzmienie:

„4. W przypadku powstania długu celnego na podstawie art. 202 – 205 oraz art. 210 i 211 Wspólnotowego Kodeksu Celnego pobiera się odsetki liczone od dnia następującego po dniu jego powstania do dnia powiadomienia o kwocie należności wynikającej z tego długu.

5. Organ celny pobiera odsetki, w przypadku gdy kwota wynikająca z długu celnego została zaksięgowana na podstawie nieprawidłowych lub niekompletnych danych, podanych przez zgłaszającego w zgłoszeniu celnym, chyba że dłużnik udowodni, że podanie nieprawidłowych lub niekompletnych danych było spowodowane okoliczno-

ściami niewynikającymi z jego zaniedbania lub świadomego działania. Odsetki pobierane są od niezaksięgowanej i niepobranej na podstawie zgłoszenia celnego kwoty należności wynikającej z długu celnego, od dnia następującego po dniu powstania długu celnego do dnia powiadomienia o tej kwocie.

6. Odsetki, o których mowa w ust. 3 – 5, pobiera się w wysokości i według zasad określonych w odrębnych przepisach, dotyczących pobierania odsetek za zwłokę od należności podatkowych, chyba że przepisy prawa celnego stanowią inaczej.”,

25) po art. 65 dodaje się art. 65a i 65b w brzmieniu:

- „Art. 65a. 1. W przypadku doręczania przez operatora publicznego w rozumieniu art. 3 pkt 12 ustawy z dnia 12 czerwca 2003 r. – Prawo pocztowe (Dz. U. Nr 130, poz. 1188, z późn. zm.⁵⁾), zwanego dalej „operatorem”, przesyłek zawierających towary, w stosunku do których istnieje obowiązek uiszczenia należności przywozowych, operator jest zobowiązany pobrać te należności od odbiorcy przed wydaniem mu przesyłki.
2. Pobrane należności przywozowe operator jest zobowiązany przekazać na rachunek właściwej izby celnej w terminie 10 dni od dnia wydania przesyłki odbiorcy.
 3. Najpóźniej następnego dnia roboczego po upływie terminu, o którym mowa w ust. 2, operator jest zobowiązany dostarczyć do urzędu celnego, w którym przesyłka została przedstawiona, dowód przekazania należności

przywozowych wraz z wykazem zawierającym numery dokumentów celnych dotyczących przesyłki, datę wydania przesyłki odbiorcy oraz kwotę należności przywozowych.

4. W przypadku niepobrania należności przywozowych od odbiorcy przesyłki, operator jest zobowiązany do uiszczenia tych należności w terminie 10 dni od dnia wydania przesyłki odbiorcy.
5. W przypadku niedotrzymania terminu, o którym mowa w ust. 2 i 4, operator jest zobowiązany do zapłaty odsetek w wysokości przewidzianej dla odsetek za zwłokę od zaległości podatkowych.
6. Odsetki, o których mowa w ust. 5, są naliczane od dnia następującego po dniu upływu terminu przekazania lub uiszczenia należności przywozowych do dnia ich przekazania lub uiszczenia.
7. Odsetek, o których mowa w ust. 5, nie nalicza się, jeżeli ich wysokość nie przekracza trzykrotności wartości opłaty pobieranej przez operatora publicznego za traktowanie przesyłki listowej jako przesyłki poleconej.
8. Organ celny, w drodze decyzji, określa:
 - 1) kwotę należności przywozowych wynikającą z dokumentów celnych towarzyszących przesyłce, nieprzekazanych lub nieuiszczonych przez operatora w terminie, o którym mowa w ust. 2 lub 4;

- 2) równowartość kwoty uiszczonej przez Rzeczpospolitą Polską za nieterminowe przekazanie środka własnego do budżetu Wspólnoty spowodowane niedotrzymaniem przez operatora terminów:
 - a) zwrotu organowi celnemu uzupełnionych i podpisanych przez odbiorcę przesyłki kart dokumentów celnych,
 - b) dostarczenia organowi celnemu dowodu przekazania należności przywozowych wraz z wykazem zawierającym numery dokumentów celnych, datę pobrania należności od odbiorcy oraz ich kwotę.
9. Operator jest zobowiązany do uiszczenia równowartości kwoty, o której mowa w ust. 8 pkt 2, pomniejszonej o kwotę odsetek, o których mowa w ust. 5.
10. W przypadku gdy organ celny wyda, na podstawie przepisów Wspólnotowego Kodeksu Celnego, decyzję o zwrocie lub umorzeniu w całości lub części należności przywozowych wynikających z dokumentów celnych, to:
 - 1) zwrot tych należności następuje na rzecz operatora, jeżeli operator uiszczył je w sytuacji, o której mowa w ust. 4;
 - 2) umorzenie tych należności następuje również w stosunku do operatora.

Art. 65b. W przypadku przyjęcia przez operatora przesyłek zawierających towary przeznaczone do wywozu poza obszar celny Wspólnoty, w stosunku do których na nadawcy ciąży obowiązek uiszczenia należności

wywozowych, przepisy art. 65a stosuje się odpowiednio, przy czym termin określony w ust. 2 i 4 liczony jest od dnia, w którym nadawca przesyłki uzupełnił i podpisał odpowiedni dokument celny.”;

26) w art. 67 dodaje się ust. 4 i 5 w brzmieniu:

- „4. Od ceł antydumpingowych zwracanych na podstawie decyzji Komisji Europejskiej, o której mowa w art. 11 ust. 8 rozporządzenia Rady (WE) nr 384/96 z dnia 22 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony przed dumpingowym przywozem z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz. Urz. UE L 56 z 06.03.1996, str. 1, z późn. zm.⁶⁾; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 11, t. 10, str. 45, z późn. zm.), organ celny płaci odsetki, jeżeli decyzja Komisji Europejskiej nie zostanie wykonana w terminie, o którym mowa w ostatnim zdaniu art. 11 ust. 8 tego rozporządzenia.
5. W przypadku, o którym mowa w ust. 4, odsetki oblicza się w wysokości i według zasad określonych w odrębnych przepisach, dotyczących pobierania odsetek za zwłokę od należności podatkowych.”;

27) po art. 67 dodaje się art. 67a w brzmieniu:

„Art. 67a. Do zaokrąglania podstaw naliczania należności przywozowych i wywozowych, kwoty tych należności oraz odsetek stosuje się odpowiednio art. 63 § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa.”;

28) po art. 68 dodaje się art. 68a w brzmieniu:

„Art. 68a. 1. Kwotę udziału państwa członkowskiego we wpływach z cła, w przypadku stosowania poje-

dynczego pozwolenia, o którym mowa w art. 1 pkt 13 tiret pierwsze i drugie Rozporządzenia Wykonawczego, ustala się zgodnie z porozumieniem zawartym przez Rzeczpospolitą Polską z państwem członkowskim w sprawie realizacji pojedynczych pozwoleń.

2. Środki finansowe stanowiące koszty poboru należności, które na podstawie odrębnych przepisów pobierają urzędy celne, są przekazywane jako udział państwa członkowskiego w terminie określonym w porozumieniu, o którym mowa w ust. 1.”;

29) w art. 70 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Dyrektor izby celnej jest właściwy w sprawach, o których mowa w:

- 1) art. 5a, art. 76 – z wyjątkiem przypadku, o którym mowa w art. 278 ust. 3 lit. c Rozporządzenia Wykonawczego, art. 94 ust. 2 lit. b i ust. 4, art. 167 ust. 3, art. 172, art. 191, art. 224 i art. 229 Wspólnotowego Kodeksu Celnego;
- 2) art. 14a, art. 14l, art. 14m, art. 253h, art. 292 ust. 5, art. 313b, art. 324a, art. 324d, art. 324e, art. 372 ust. 1 lit. a, d, e i g, art. 403 ust. 1, art. 454a, art. 500 i art. 804 Rozporządzenia Wykonawczego;
- 3) art. 18 – z wyjątkiem wyznaczenia lub uznania miejsca w celu jednorazowego dokonania czynności przewidzianych przepisami prawa celnego, art. 65 ust. 2 i art. 96 ust. 1 pkt 4 – 6 ustawy.”;

30) po art. 90 dodaje się art. 90a w brzmieniu:

- „Art. 90a. 1. Decyzja ostateczna, na mocy której strona nabyła prawo, może być w każdym czasie na jej wniosek lub za jej zgodą uchylona lub zmieniona przez organ celny, który ją wydał, jeżeli przepisy szczególne nie sprzeciwiają się uchyleniu lub zmianie takiej decyzji i przemawia za tym interes publiczny lub ważny interes strony.
2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, organ celny wydaje decyzję w sprawie uchylecia lub zmiany dotychczasowej decyzji.”;

31) w art. 92 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

- „3. Kwota opłat powinna odpowiadać rzeczywistym wydatkom poniesionym z tytułu przeprowadzonych badań lub analiz.”;

32) po art. 93 dodaje się art. 93a i 93b w brzmieniu:

- „Art. 93a. 1. Kwota opłat, o których mowa w art. 92 i 93, jest ustalana przez organ celny w drodze postanowienia, na które przysługuje zażalenie.
2. Doręczenie postanowienia, o którym mowa w ust. 1, nie może nastąpić po upływie 3 lat, licząc od dnia zakończenia czynności, za dokonanie których pobierane są opłaty.
3. W zakresie nieuregulowanym w ust. 1 i 2, w odniesieniu do zabezpieczania i poboru opłat stosuje się odpowiednio przepisy prawa celnego, dotyczące zabezpieczania i poboru należności przywozowych.

- Art. 93b. 1. Opłaty podlegają odpowiednio zwrotowi lub umorzeniu, gdy okaże się, że w chwili ich uisz-

czenia lub ustalenia, kwota tych opłat była nie-
należna.

2. Opłaty nie podlegają zwrotowi lub umorzeniu, w przypadku gdy fakty, które doprowadziły do uiszczenia lub ustalenia opłat nienależnych, są wynikiem świadomego działania osoby zobowiązanej.
3. Opłaty są zwracane lub umarzane po złożeniu wniosku przed upływem roku od dnia doręczenia postanowienia, o którym mowa w art. 93a ust. 1.
4. W sprawie zwrotu lub umorzenia opłat w całości lub części organ celny orzeka w drodze postanowienia, na które przysługuje zażalenie.
5. W zakresie nieuregulowanym w ust. 3 i 4, w odniesieniu do zwrotu lub umorzenia opłat stosuje się odpowiednio przepisy prawa celnego, dotyczące zwrotu lub umorzenia należności przywozowych.”;

33) w art. 96:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. W zakresie przewidzianym dla organów celnych postępowanie z towarami objętymi Wspólną Polityką Rolną obejmuje czynności związane z przywozem towarów na obszar celny Wspólnoty i wywozem towarów z tego obszaru oraz:

- 1) sprawdzanie i saldowanie pozwoleń na przywóz lub wywóz oraz świadectw IP, o których mowa w art. 1 ust. 1 rozporządzenia Komisji (WE) nr

1488/2001 z dnia 19 lipca 2001 r. ustanawiającego zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 3448/93 w odniesieniu do obejmowanych pewnych ilości niektórych produktów podstawowych wymienionych w załączniku I do Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską ustaleniami dotyczącymi uszlachetniania czynnego bez uprzedniego badania warunków gospodarczych (Dz. Urz. UE L 196 z 20.07.2001, str. 9, z późn. zm.⁷⁾; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 3, t. 33, str. 126, z późn. zm.);

- 2) przyjmowanie, sprawdzanie i potwierdzanie wniosków o refundację;
- 3) pobór i badania laboratoryjne próbek towarów;
- 4) wydawanie pozwoleń na prowadzenie magazynów żywnościowych;
- 5) wydawanie pozwoleń na stosowanie procedury planowej;
- 6) uznawanie miejsc załadunku na potrzeby odpraw towarów wywozonych z wnioskiem o refundację;
- 7) wykonywanie czynności dozoru i kontroli celnej w miejscach, w których towary objęte refundacją są składowane lub przetwarzane przed ich wywozem;
- 8) inne czynności wynikające z przepisów wspólnotowych regulujących Wspólną Politykę Rolną.”,

b) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Minister właściwy do spraw finansów publicznych w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw rynków rolnych może określić, w drodze rozporządzenia, dokumenty stosowane w obrocie towarami objętymi

Wspólną Polityką Rolną oraz szczegółowe warunki i tryb postępowania z tymi towarami, w zakresie przewidzianym dla organów celnych, mając na uwadze zapewnienie właściwego dozoru i kontroli celnej oraz wykonywania zadań wynikających z przepisów wspólnotowych regulujących Wspólną Politykę Rolną. Rozporządzenie powinno określać w szczególności wzory i szczegółowy sposób stosowania dokumentów, szczegółowe warunki i tryb wydawania pozwoleń na prowadzenie magazynów żywnościowych i stosowanie procedury planowej oraz szczegółowe warunki i tryb uznawania miejsc uznanych dla potrzeb załadunku.”;

34) w art. 101 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Termin płatności kary pieniężnej wynosi 14 dni od dnia doręczenia decyzji.”.

Art. 2. W ustawie z dnia 10 września 1999 r. – Kodeks karny skarbowy (Dz. U. z 2007 r. Nr 111, poz. 765, z późn. zm.⁸⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 29 pkt 4 otrzymuje brzmienie:

„4) przedmiot, którego wytwarzanie, posiadanie, obrót, przechowywanie, przewóz, przenoszenie lub przesyłanie jest zabronione.”;

2) w art. 30 § 2 otrzymuje brzmienie:

„§ 2. W wypadkach określonych w art. 54 § 1 i 2, art. 55 § 1 i 2, art. 56 § 1 i 2, art. 63 § 1 – 4, art. 64 § 1, art. 65 § 1 i 3, art. 66 § 1, art. 67 § 1 i 2, art. 68 § 1, art. 69 § 1 – 3, art. 70 § 1, 2 i 4, art. 72, art. 73 § 1 oraz art. 73a § 1 i 2 można orzec przepadek przedmiotów określonych w art. 29 pkt 1 – 3.”;

3) w art. 31 § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Sąd może orzec albo orzeka przepadek przedmiotów określonych w art. 29 pkt 1, 3 i 4 w wypadkach przewidzianych w kodeksie, także wówczas, gdy przedmioty te nie są własnością sprawcy.”;

4) w art. 47 § 4 otrzymuje brzmienie:

„§ 4. Przepadek przedmiotów określony w § 2 pkt 2 można orzec tytułem środka zabezpieczającego; przepisy art. 31 § 1, art. 43 § 1 pkt 1, 2 i 4 oraz § 2 i 3 stosuje się odpowiednio.”;

5) art. 49 otrzymuje brzmienie:

„Art. 49. § 1. Do przypadku przedmiotów stosuje się odpowiednio przepisy art. 29, art. 30 § 1 i 6 oraz art. 31, przy czym nie obejmuje on środka przewozowego stanowiącego przedmiot określony w art. 29 pkt 2, chyba że został on specjalnie przysposobiony do popełnienia czynu zabronionego jako przestępstwo skarbowe, wykroczenie skarbowe, przestępstwo lub wykroczenie.

§ 2. W wypadkach określonych w art. 54 § 3, art. 55 § 3, art. 56 § 3, art. 63 § 5, art. 64 § 2, art. 66 § 2, art. 67 § 4, art. 68 § 2 i 3, art. 70 § 5, art. 73 § 2, art. 73a § 3, art. 86 § 4, art. 87 § 4, art. 88 § 3, art. 89 § 3, art. 90 § 3, art. 107 § 4 oraz art. 107a § 2 można orzec przepadek przedmiotów określonych w § 1.

§ 3. W wypadkach określonych w art. 65 § 4 oraz art. 91 § 4 można orzec przepadek przedmio-

tów określonych w § 1, jeżeli czyn zabroniony został popełniony umyślnie.

§ 4. W wypadku określonym w art. 106d § 2 orzeka się przepadek wartości dewizowych lub krajowych środków płatniczych, a także można orzec przepadek innych przedmiotów określonych w § 1.”;

6) w art. 137:

a) w § 2 dodaje się pkt 4 w brzmieniu:

„4) za wykroczenie skarbowe należałoby orzec przepadek przedmiotów.”,

b) § 3 otrzymuje brzmienie:

„§ 3. Warunkiem nałożenia kary grzywny w drodze mandatu karnego jest wyrażenie przez sprawcę wykroczenia skarbowego zgody na przyjęcie mandatu; zgodę tę odnotowuje się na dokumencie mandatu karnego.”;

7) w art. 138 uchyla się § 6.

Art. 3. W ustawie z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. Nr 54, poz. 535, z późn. zm.⁹⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 33:

a) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Podatnik jest obowiązany w terminie 10 dni, licząc od dnia jego powiadomienia przez organ celny o wysokości należności podatkowych, do wpłacenia kwoty obliczonego podatku, z zastrzeżeniem art. 33a.”,

b) ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. Naczelnik urzędu celnego jest obowiązany do poboru podatku należnego z tytułu importu towarów, z zastrzeżeniem art. 33a.”;

2) po art. 33 dodaje się art. 33a w brzmieniu:

„Art. 33a. W przypadku importu towarów doręczanych w formie przesyłek przez operatora publicznego w rozumieniu art. 3 pkt 12 ustawy z dnia 12 czerwca 2003 r. – Prawo pocztowe (Dz. U. Nr 130, poz. 1188, z późn. zm.⁵⁾) do podatku z tytułu importu towarów przepis art. 65a ustawy z dnia 19 marca 2004 r. – Prawo celne (Dz. U. Nr 68, poz. 622 i Nr 273, poz. 2703 oraz z 2008 r. Nr ..., poz. ...) stosuje się odpowiednio.”.

Art. 4. 1. Do postępowań wszczętych i niezakończonych w sprawie uchylecia lub zmiany pozwolenia na prowadzenie składu celnego stosuje się przepisy ustawy, o której mowa w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

2. Postępowania w sprawach pozwoleń na prowadzenie składu celnego, wszczęte i niezakończone przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, przejmują organy właściwe w tych sprawach po dniu jej wejścia w życie, przy czym wszystkie podjęte już w postępowaniu czynności pozostają w mocy.

Art. 5. Do postępowań w sprawie uregulowania sytuacji towaru, prowadzonych na podstawie art. 31 lub 32 ustawy, o której mowa w art. 1, wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie ustawy, stosuje się przepisy dotychczasowe.

Art. 6. Postępowania w sprawach o przyznanie statusu upoważnionego przedsiębiorcy, wszczęte i niezakończone przed dniem wejścia w życie ustawy, prowadzą organy właściwe na podstawie dotychczasowych przepisów.

Art. 7. Osoba ujęta w wykazie gwarantów określonym na podstawie art. 52 ust. 2 ustawy, o której mowa w art. 1, może być gwarantem, o którym mowa w art. 195 Wspólnotowego Kodeksu Celnego, uprawnionym do udzielania gwarancji składanych jako zabezpieczenie pokrycia kwot wynikających z długów celnych, nie dłużej niż przez rok od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 8. Przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 27 ust. 1 i art. 96 ust. 5 ustawy, o której mowa w art. 1, zachowują moc do czasu wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 27 ust. 1 i art. 96 ust. 5 ustawy, o której mowa w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, nie dłużej jednak niż przez 6 miesięcy od dnia jej wejścia w życie.

Art. 9. Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2009 r., z wyjątkiem art. 1 pkt 14, który wchodzi w życie z dniem 1 grudnia 2008 r.

-
- ¹⁾ Niniejszą ustawą zmienia się ustawy: ustawę z dnia 10 września 1999 r. – Kodeks karny skarbowy i ustawę z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług.
- ²⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2002 r. Nr 126, poz. 1070, Nr 141, poz. 1178, Nr 144, poz. 1208, Nr 153, poz. 1271, Nr 169, poz. 1385 i 1387 i Nr 241, poz. 2074, z 2003 r. Nr 50, poz. 424, Nr 60, poz. 535, Nr 65, poz. 594, Nr 228, poz. 2260 i Nr 229, poz. 2276, z 2004 r. Nr 64, poz. 594, Nr 68, poz. 623, Nr 91, poz. 870, Nr 96, poz. 959, Nr 121, poz. 1264, Nr 146, poz. 1546 i Nr 173, poz. 1808, z 2005 r. Nr 83, poz. 719, Nr 85, poz. 727, Nr 167, poz. 1398 i Nr 183, poz. 1538, z 2006 r. Nr 104, poz. 708, Nr 157, poz. 1119, Nr 190, poz. 1401 i Nr 245, poz. 1775 oraz z 2007 r. Nr 42, poz. 272 i Nr 112, poz. 769.
- ³⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2004 r. Nr 91, poz. 870 i Nr 96, poz. 959, z 2005 r. Nr 83, poz. 719, Nr 143, poz. 1204, Nr 167, poz. 1396, Nr 183, poz. 1538 i Nr 184, poz. 1539, z 2006 r. Nr 157, poz. 1119 oraz z 2007 r. Nr 50, poz. 331, Nr 82, poz. 557, Nr 102, poz. 691 i Nr 112, poz. 769.
- ⁴⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2005 r. Nr 85, poz. 727, Nr 86, poz. 732 i Nr 143, poz. 1199, z 2006 r. Nr 66, poz. 470, Nr 104, poz. 708, Nr 143, poz. 1031, Nr 217, poz. 1590 i Nr 225, poz. 1635 oraz z 2007 r. Nr 112, poz. 769, Nr 120, poz. 818, Nr 192, poz. 1378 i Nr 225, poz. 1671.
- ⁵⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2004 r. Nr 69, poz. 627, Nr 96, poz. 959, Nr 171, poz. 1800 i Nr 173, poz. 1808, z 2005 r. Nr 267, poz. 2258, z 2006 r. Nr 104, poz. 708 i Nr 191, poz. 1413 oraz z 2007 r. Nr 176, poz. 1238.
- ⁶⁾ Zmiany wymienionego rozporządzenia zostały ogłoszone w Dz. Urz. UE L 56 z 06.03.1996, L 317 z 6.12.1996, L 128 z 30.04.1998, L 257 z 11.10.2000, L 305 z 7.11.2002, L 77 z 13.03.2004 oraz L 340 z 23.12.2005.
- ⁷⁾ Zmiany wymienionego rozporządzenia zostały ogłoszone w Dz. Urz. UE L 196 z 20.07.2001, L 283 z 31.10.2003, L 168 z 01.05.2004 oraz L 362 z 20.12.2006.
- ⁸⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2007 r. Nr 64, poz. 432 i Nr 112, poz. 766 oraz z 2008 r. Nr 66, poz. 410.

⁹⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2005 r. Nr 14, poz. 113, Nr 90, poz. 756, Nr 143, poz. 1199 i Nr 179, poz.1484, z 2006 r. Nr 143, poz. 1028 i 1029, z 2007 r. Nr 168, poz. 1187 i Nr 192, poz. 1382 oraz z 2008 r. Nr 74, poz. 444 i Nr 130, poz. 826.

U Z A S A D N I E N I E

Potrzeba nowelizacji ustawy z dnia 19 marca 2004 r. – Prawo celne (Dz. U. Nr 68, poz. 622 i Nr 273, poz. 2703), zwanej dalej „Prawem celnym”, wynika z dotychczasowych doświadczeń organów celnych, związanych z czteroletnim stosowaniem przepisów ustawy. Jest wynikiem uwag zgłaszanych przez terenowe jednostki organizacyjne Służby Celnej, jak również stanowi odpowiedź na postulaty środowisk gospodarczych. Dodatkowo, w związku z wprowadzaniem nowych rozwiązań prawnych w przepisach wspólnotowych, nastąpiła potrzeba ich implementacji do przepisów krajowych.

Zmiany w znacznym stopniu są nakierowane na wprowadzanie uproszczeń i ułatwień w obrocie towarowym z państwami trzecimi w obszarze, w jakim można regulować je przepisami krajowymi.

Kolejnym ważnym elementem projektowanych zmian jest wprowadzenie większego zabezpieczenia prawnego dotyczącego skuteczności egzekwowania długu celnego, a tym samym zabezpieczania należności, które stanowią zarówno dochód Skarbu Państwa, jak i Wspólnoty Europejskiej. W odniesieniu do przepisów dotyczących bezpośrednio elementów finansowych, związanych z należnościami celnymi, proponuje się zmiany zmierzające do ujednoczenia instrumentów prawnych, analogicznie jak jest to regulowane w ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2005 r. Nr 8, poz. 60, z późn. zm.), zwanej dalej „Ordynacją podatkową”.

Proponowana zmiana art. 12 polega na usunięciu obowiązku publikacji not wyjaśniających do Nomenklatury Scalonej i opinii wydanych przez Radę Współpracy Celnej oraz na dodaniu obowiązku publikacji decyzji Komitetu Systemu Zharmonizowanego. Wynika to z faktu, że noty wyjaśniające do Nomenklatury Scalonej, obowiązujące również Rzeczpospolitą Polską po akcesji do UE, są publikowane w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej serii C. W związku z tym, że publikacji tej nie można powielać w polskich promulgatorach prawa, zostały one wykreślone z art. 12.

Po akcesji Rzeczypospolitej Polskiej do UE organem ustalającym sporne klasyfikacje taryfowe we Wspólnocie jest Komitet Kodeksu Celnego – Sekcja Nomenklatury Taryfowej i Statystycznej UE, zaś opinie Rady Współpracy Celnej (WCO) są niewiążące. To działanie ma na celu zapewnienie jednolitej klasyfikacji towarów przez wszystkie państwa członkowskie UE.

Ponadto w propozycji zmiany art. 12 dodano obowiązek publikacji przez Rzeczypospolitą Polską decyzji Komitetu Systemu Zharmonizowanego, ponieważ ich treść nie jest publikowana przez Komisję. W Dzienniku Urzędowym UE serii C Komisja publikuje jedynie komunikat w sprawie tych decyzji, z wykazem numerów załączników ze sprawozdania Komitetu Systemu Zharmonizowanego. Ten fakt uzasadnia potrzebę ogłoszenia treści decyzji Komitetu Systemu Zharmonizowanego.

Propozycja dodania art. 13a wynika z potrzeby uzupełnienia krajowego prawa celnego o przepisy regulujące przemieszczanie towarów na terytorium kraju w ramach uprzywilejowanego traktowania towarów ze względu na ich końcowe przeznaczenie. Zgodnie z art. 296 ust. 4 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2454/93 z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiającego przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny (Dz. Urz. WE L 253 z 11.10.1993, str. 1, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 2, t. 6, str. 3, z późn. zm.), zwanego dalej „RWKC”, jeżeli wysyłka jest dokonywana między dwoma osobami posiadającymi pozwolenie w procedurze dopuszczenia do obrotu z końcowym przeznaczeniem, mającymi siedziby w tym samym państwie członkowskim, to odbywa się ona zgodnie z przepisami krajowymi. Obecnie w polskim prawie celnym takie przepisy nie występują. Zgodnie z przepisem art. 82 ust. 1 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny (Dz. Urz. WE L 302 z 19.10.1992, str. 1, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 2, t. 4, str. 307, z późn. zm.), zwanego dalej „WKC”, towary dopuszczone do swobodnego obrotu z zastosowaniem zerowej lub obniżonej stawki należności ze względu na ich przeznaczenie pozostają pod

dozorem celnym, który zostaje zakończony, jeżeli warunki zastosowania zerowej lub obniżonej stawki nie muszą być dalej spełniane, a także gdy towary zostały wywiezione lub zniszczone, bądź gdy użycie towarów w celach innych niż te, które były wymagane do zastosowania zerowej lub obniżonej stawki, zostało dopuszczone pod warunkiem uiszczenia należnych opłat. Wobec braku odpowiednich uregulowań prawnych, regulujących kwestię przemieszczania takich towarów, dozór celny jest utrudniony, a tym samym powstają wątpliwości przy ustalaniu terminu jego zakończenia. Wprowadzenie delegacji ustawowej pozwoli na uregulowanie w prawie krajowym, wzorem innych państw członkowskich, rozwiązań prawnych związanych z przemieszczaniem na terenie kraju towarów objętych uprzywilejowanym traktowaniem taryfowym.

Z obecnego brzmienia art. 14 Prawa celnego wynika, iż towary mogą być wprowadzane na obszar celny Wspólnoty lub wyprowadzane z tego obszaru przez otwarte dla danego ruchu przejścia graniczne. Przepis ten nie uwzględnia wprowadzania i wyprowadzania towarów poza przejściami granicznymi. Możliwość taka wynika z postanowień § 1 i § 2 pkt 2 i 3 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 28 kwietnia 2004 r. w sprawie upoważnienia innych organów administracji państwowej do wykonywania niektórych zadań organów celnych (Dz. U. Nr 101, poz. 1032), które upoważniają terenowe organy Straży Granicznej do kontroli celnej i przyjmowania zgłoszeń celnych w trakcie przekraczania granicy państwowej poza przejściami granicznymi, oraz nie uwzględnia specyfiki przekraczania granicy państwowej przez statki i okręty wojenne. Dlatego zasadna jest zmiana brzmienia art. 14 przez wskazanie, iż towary mogą być wprowadzane na obszar celny Wspólnoty lub wyprowadzane z tego obszaru przez otwarte dla danego ruchu przejścia graniczne, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej.

Propozycja zmiany brzmienia zdania wstępnego w art. 21 wynika z konieczności dostosowania przepisów ustawy do możliwości elektronicznego dokonywania zgłoszeń celnych oraz ich elektronicznej obsługi. Nałożenie na organ celny obowiązku pisemnej formy odmowy przyjęcia zgłoszenia celnego powoduje dualizm dokumentów w przypadku odmowy przyjęcia zgłoszenia złożonego w formie

elektronicznej. Komunikaty elektroniczne przesyłane w systemie do zgłaszającego, zawierają w swojej treści informację na temat przyczyn odmowy przyjęcia zgłoszenia celnego. Dodanie przepisu o formie elektronicznej umożliwi organowi celnemu wybór formy, w jakiej wskaże przyczynę odmowy przyjęcia zgłoszenia celnego. Organ celny będzie mógł to zrobić w formie papierowej lub w formie elektronicznej.

Dodanie art. 21a dostosowuje instytucję unieważnienia zgłoszenia celnego do przyjętej w przepisach prawa celnego konstrukcji „bezdecyzyjnego” załatwiania spraw związanych z objęciem towaru procedurą celną.

Złożenie i przyjęcie zgłoszenia celnego ma charakter czynności materialno-technicznej, której dokonanie powoduje z mocy prawa objęcie towaru procedurą celną oraz stanowi podstawę do zaksięgowania kwoty należności celnych. Podobny charakter ma instytucja odmowy przyjęcia zgłoszenia celnego, której zastosowanie wiąże się na dzień dzisiejszy wyłącznie ze wskazaniem w formie pisemnej („bezdecyzyjnej”) przyczyn takiej odmowy.

Przedmiotowa konstrukcja wpływa na znaczne odformalizowanie postępowania celnego i sprawdza się w praktyce – forma „bezdecyzyjnej” odmowy przyjęcia zgłoszenia celnego rozpoczęła swój byt prawny jeszcze na gruncie uregulowań obowiązujących przed wejściem Rzeczypospolitej Polskiej do Unii Europejskiej.

Proponowana zmiana jest niezbędna ze względu na fakt, iż brak określonego w przepisach trybu unieważniania zgłoszeń celnych, zwłaszcza w kontekście zgłoszeń elektronicznych, powoduje praktyczne problemy ze stosowaniem tej instytucji. Proponowana regulacja sprowadza się do zastosowania skutecznego i pozytywnie ocenianego rozwiązania w zakresie „bezdecyzyjnego” załatwienia sprawy, także do instytucji unieważnienia zgłoszenia celnego, stosowanej na wniosek osoby uprawnionej.

W przypadku elektronicznego zgłoszenia celnego, jego obsługa jest dokonywana w systemie przez wymianę komunikatów elektronicznych, zawierających w sobie informację co do etapu postępowania ze zgłoszeniem celnym, w tym np. komunikat informujący o unieważnieniu zgłoszenia celnego i podający przyczy-

ny unieważnienia. Dostarczenie takiego komunikatu podmiotowi będzie równoznaczne z unieważnieniem zgłoszenia celnego. Należy tu podkreślić, iż w przypadku procedury wywozu realizowanej z zastosowaniem systemu ECS, zastosowanie takiego komunikatu wynika ze specyfikacji funkcjonalnej przyjętej na poziomie wspólnotowym przez wszystkie państwa członkowskie. Natomiast w przypadku zgłoszenia celnego z wykorzystaniem dokumentu SAD, organ celny poinformuje zgłaszającego pisemnie o unieważnieniu zgłoszenia celnego, wraz z podaniem przyczyn takiej czynności.

Proponowane rozwiązanie dotyczy wyłącznie unieważnienia zgłoszenia celnego na wniosek osoby zainteresowanej i będzie podlegać kontroli sądowej na podstawie art. 3 § 2 pkt 4 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 153, poz. 1270, z późn. zm.) jako inne niż określone w pkt 1 – 3 akty lub czynności z zakresu administracji publicznej dotyczące uprawnień lub obowiązków wynikających z przepisów prawa. Poza przedmiotowym zakresem znajdzie się unieważnienie zgłoszenia celnego dokonywane przez organ celny z urzędu, jak też odmowa unieważnienia zgłoszenia. W powyższych przypadkach sprawy będą załatwiane przez organ celny przez wydanie decyzji administracyjnej.

Wyróżnienie dwóch różnych form prawnych, w jakich będzie następowało unieważnienie zgłoszenia celnego, wynika z konieczności rozróżnienia dwóch sytuacji faktycznych, w jakich znajdują się zgłaszający. Forma decyzji administracyjnej zostanie zachowana dla przypadków, w których jest konieczne zapewnienie podmiotowi potencjalnej możliwości korzystania z powszechnie stosowanych w postępowaniu administracyjnym środków zaskarżenia, tj. z odwołania, a następnie z możliwości przejścia na drogę postępowania sądowo-administracyjnego. W sytuacji negatywnego rozpatrzenia wniosku strony, jak i prowadzenia postępowania z urzędu zasadne jest bowiem zapewnienie zainteresowanemu „wzmocnionej” ochrony prawnej.

Natomiast w sytuacji, gdy zastosowanie instytucji unieważnienia zgłoszenia celnego wiąże się z pozytywnym rozpatrzeniem wniosku strony, wystarczającą re-

gulationą prawną będzie poinformowanie zainteresowanego o unieważnieniu zgłoszenia celnego w formie pisemnej lub elektronicznej. Należy przy tym podkreślić, iż stosowanie przedmiotowej konstrukcji będzie zgodne ze specyfikacjami przyjmowanymi dla systemów elektronicznych na poziomie wspólnotowym, a poza tym przyczyni się do znacznego uproszczenia, jak i skrócenia czasu obsługi zgłoszenia celnego, nie pozbawiając jednocześnie strony prawa dochodzenia swoich praw na gruncie ustawy o postępowaniu przed sądami administracyjnymi.

Nadanie nowego brzmienia art. 23 stanowi doprecyzowanie zakresu zastosowania tego przepisu, w celu jednoznacznego wskazania, iż przepis ten dotyczy wyłącznie sytuacji przed zwolnieniem towaru do procedury celnej.

Propozycja art. 23 ust. 2 wynika z konieczności doprecyzowania formy wezwania przez organ celny do złożenia zabezpieczenia, w sytuacji gdy po przyjęciu zgłoszenia celnego organ ten spodziewa się, że kwota prawnie należna może okazać się wyższa od zadeklarowanej w tym zgłoszeniu. Nadanie tej czynności formy aktu administracyjnego wydaje się ponadto pożądane ze względu na kierunek orzecznictwa sądów administracyjnych w tym zakresie.

Ponadto użycie w przepisie art. 23 ust. 3 ustawy – Prawo celne wyrazu „mogące” i odesłanie do tego przepisu w art. 23 ust. 4 ustawy stwarza liczne, różnie rozstrzygane wątpliwości interpretacyjne. Dotyczą one formy rozstrzygnięcia (decyzja bądź postanowienie), w sytuacji gdy dany element zgłoszenia celnego mógłby hipotetycznie wpływać na kwotę długu celnego, jednak w konkretnym przypadku nie wpływa na jego kwotę.

W art. 23 ust. 5 wprowadzono wyrazy „w sprawie zmiany danych” – tak aby możliwe było wydanie przez organ celny postanowienia zarówno w przypadku zmiany, jak i odmowy zmiany danych zgłoszenia celnego.

Uzupełnienie art. 27 ust. 1 ma na celu rozszerzenie zakresu delegacji ustawowej o uprawnienie dla Ministra Finansów do opracowania wzoru wniosku w sprawie zniesienia wolnego obszaru celnego lub składu wolnocłowego oraz określenia dokumentów, które należy dołączyć do wniosku, a także trybu rozpatrzenia tego

wniosku. Obowiązujące przepisy nie przewidują możliwości żądania przez organ celny przedłożenia określonych dokumentów w sytuacji złożenia wniosku o zniesienie wolnego obszaru celnego lub składu wolnocłowego. Powoduje to praktyczne trudności w zakresie weryfikacji okoliczności rozpatrywanych przed wydaniem rozporządzenia w sprawie zniesienia wolnego obszaru celnego lub składu wolnocłowego.

Uzupełnienie art. 30 przez dodanie ust. 5, mówiącego o odpowiednim stosowaniu przepisów dotyczących zajęcia ruchomości w postępowaniu egzekucyjnym w administracji, ma na celu wprowadzenie bardziej szczegółowego trybu i zasad postępowania organu celnego z towarem zajęтым na podstawie art. 30 Prawa celnego. Zmiana jest nakierowana na ujednoczenie, opartych dotychczas na wytycznych, procedur w tym zakresie.

Propozycja zmiany art. 31 oraz 32 Prawa celnego wynika z faktu, iż obecnie obowiązujące przepisy dotyczące dysponowania przez organ celny towarami, zawarte w art. 867a RWKC, nie są w tym względzie jednoznaczne i umożliwiają interpretację prowadzącą do wniosku, że towary zajęte, które nie uległy przypadkowi, również mogą być sprzedawane lub niszczone przez organ celny. W toku prac nad Zmodernizowanym Kodeksem Celnym uznano, że samo zajęcie towaru przez organ celny powinno być traktowane jedynie jako tymczasowy środek „zabezpieczający” i dopiero przejście zajętego towaru na własność Skarbu Państwa (przez przypadek lub zrzeczenie się) umożliwi organowi celnemu dysponowanie towarem przez sprzedaż lub zniszczenie. Zgodnie z treścią art. 126 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 450/2008 z dnia 23 kwietnia 2008 r. ustanawiającego wspólnotowy kodeks celny (zmodernizowany kodeks celny) (Dz. Urz. UE L 145 z 04.06.2008) dysponowanie towarami przez organy celne przez sprzedaż lub zniszczenie będzie dokonywane po orzeczeniu ich przypadku.

W związku z tym w art. 31 ust. 1 i art. 32 ust. 1 należy usunąć przepisy umożliwiające sprzedaż i zniszczenie towaru przed orzeczeniem jego przypadku na rzecz Skarbu Państwa.

Ponadto z dotychczasowych doświadczeń organów celnych wynika, iż najlepszym sposobem regulowania sytuacji towarów jest orzekanie ich przepadku na rzecz Skarbu Państwa bez podejmowania prób uregulowania ich sytuacji w kolejności według obecnie obowiązujących przepisów art. 31 ust. 1 pkt 2 i 3 oraz art. 32 ust. 1 pkt 1 i 2 Prawa celnego.

W art. 31 ust. 4 przewiduje się obowiązkowe zniszczenie wyrobów tytoniowych oraz produktów leczniczych, których przepadek orzeczono. Wyroby tytoniowe powinny podlegać obowiązkowemu niszczeniu z uwagi na ich znaczenie jako wyrobów akcyzowych dla budżetu państwa. Sprzedaż wyrobów tytoniowych przez organy celne jest nieuzasadniona z punktu widzenia interesów finansowych budżetu państwa oraz z uwagi na szereg wymogów związanych z ochroną zdrowia obywateli. Propozycja obowiązkowego niszczenia produktów leczniczych wynika z konieczności zagwarantowania, że produkty lecznicze znajdujące się w nielegalnym obrocie nie zostaną ponownie wprowadzone do legalnych kanałów dystrybucji. Mając na uwadze potencjalnie niewłaściwą jakość takich produktów leczniczych wynikającą z braku wiedzy o ich pochodzeniu i wytworzeniu oraz warunkach, w jakich były przechowywane i transportowane, ponowne wprowadzenie tych produktów do legalnego obrotu wiązałoby się z ryzykiem narażenia pacjenta na utratę zdrowia lub życia. W art. 31 ust. 5 przewiduje się, iż napoje alkoholowe oraz kosmetyki, których przepadek orzeczono, podlegałyby zniszczeniu w całości albo w części, w zależności od spełnienia warunków dopuszczenia do obrotu albo w razie trudności z ich sprzedażą. Proponowane przepisy ust. 4 i 5 pozwolą skrócić i uprościć, a tym samym także ograniczyć koszty likwidacji takich towarów, których przepadek orzeczono. W przepisie ust. 5 wskazuje się 2 grupy towarów podlegających ograniczeniom wynikającym z przepisów odrębnych, z uwagi na to, że organy celne najczęściej podejmują działania w celu uregulowania sytuacji takich towarów. Regulowanie sytuacji innych rodzajów towarów jest dokonywane stosunkowo rzadko, w związku z tym proponuje się, aby było ono dokonywane tak jak dotychczas, według zasad ogólnych. Ponadto należy wskazać, że właśnie grupy towarów wskazane

w art. 31 ust. 4 i 5 podlegają szczególnym ograniczeniom z uwagi na ochronę zdrowia obywateli.

Proponowany przepis ust. 6 w art. 31 zastępuje obecnie obowiązujący ust. 4 w art. 31 Prawa celnego. W stosunku do obowiązującego przepisu rezygnuje się z uregulowania zasad ponoszenia kosztów cofnięcia towaru poza obszar celny Wspólnoty, ponieważ organ celny jedynie nakazuje cofnięcie towaru, które powinno być dokonane przez osobę zobowiązaną. Podobnie przedstawia się sytuacja w przypadku braku zezwolenia organu celnego na opuszczenie przez towar obszaru celnego Wspólnoty. Koszty związane z brakiem takiego zezwolenia będzie ponosić we własnym zakresie osoba zobowiązana. Koszty takich operacji pozostają poza zakresem zainteresowania organów celnych. Ponadto rezygnuje się z określenia zasad ponoszenia kosztów sprzedaży z uwagi na fakt, iż w momencie sprzedaży towar będzie stanowił własność Skarbu Państwa i kwota uzyskana z jego sprzedaży będzie stanowić dochód Skarbu Państwa.

Jednocześnie w nowym brzmieniu ust. 6 w art. 31 proponuje się wprowadzenie limitu, poniżej którego osoba zobowiązana nie będzie ponosić kosztów zniszczenia lub likwidacji w inny sposób oraz kosztów związanych z przechowywaniem towarów. Proponuje się ustanowienie tego limitu w wysokości równowartości kwoty 10 euro. Jest to związane z ekonomią postępowania organów państwa, ponieważ poniżej tej kwoty koszty zniszczenia towarów przekraczają koszty ich egzekucji.

W proponowanym nowym brzmieniu ust. 1 w art. 32 zmiany dotyczące tego przepisu zostały omówione powyżej razem ze zmianami w art. 31 ust. 1 z uwagi na ich jednolity charakter. W związku ze zmianami wprowadzonymi w ust. 1 bezprzedmiotowy staje się obecnie obowiązujący przepis ust. 2. Zmiana w ust. 3 ma związek ze zmianą w ust. 1. Nowe brzmienie ust. 4 ma na celu uregulowanie zasad ponoszenia kosztów związanych z uregulowaniem sytuacji towarów, o których mowa w art. 32 ust. 1, analogicznie jak w przypadku towarów, o których mowa w art. 31.

Zmiana w ust. 1 art. 33 Prawa celnego wynika ze zmian wprowadzonych w przepisach art. 31 i 32, jak również z potrzeby doprecyzowania, że przepis ten dotyczy sprzedaży towaru, o której mowa w art. 867a ust. 2 RWKC.

W związku z faktem, iż sprzedaż, o której mowa w art. 33 ust. 1, będzie dotyczyć tylko sprzedaży po orzeczeniu przepadku towaru, bo tylko taka sprzedaż będzie możliwa po wprowadzeniu ww. zmian, ust. 4 i 5 w art. 33 wymagają uchylecia, gdyż dotyczą sprzedaży towarów niestanowiących własności Skarbu Państwa.

Uchylenie art. 34 usunie aktualnie istniejącą niepewność co do prawidłowości stosowania przepisu art. 867a ust. 3 RWKC, zgodnie z którym w przypadku, gdy administracja sama zadysponuje towarami określonymi w ust. 1, w inny sposób niż dokonując ich sprzedaży, musi bezzwłocznie wypełnić formalności w celu nadania im jednego z przeznaczeń przewidzianych w art. 4 ust. 15 lit. a – d WKC. Art. 34 Prawa celnego nakłada natomiast obowiązek wystąpienia o nadanie towarowi przeznaczenia celnego na podmiot, na rzecz którego jest realizowane nieodpłatne przekazanie towaru.

Zmiana brzmienia art. 35 ust. 1 pkt 2 jest konsekwencją uchylecia art. 64, ze względu na fakt, iż prawo wspólnotowe nie przewiduje zajęcia towaru w celu zabezpieczenia należności celnych, a wyłącznie w celu uregulowania sytuacji towaru. Uregulowanie sytuacji towaru w rozumieniu prawa celnego oznacza otrzymanie przez towar właściwego przeznaczenia celnego i spełnienie wszelkich wymogów związanych z otrzymaniem tego przeznaczenia.

Propozycja uchylecia art. 39 jest związana z wejściem w życie dyrektywy Rady 2007/74/WE z dnia 20 grudnia 2007 r. w sprawie zwolnienia towarów przywożonych przez osoby podróżujące z państw trzecich z podatku od wartości dodanej i akcyzy (Dz. Urz. UE L 346 z 29.12.2007, str. 6). Państwa członkowskie do dnia 1 grudnia 2008 r. są zobowiązane dostosować krajowe ustawodawstwa do nowych regulacji zawartych w tym akcie prawa wspólnotowego. W rezultacie od dnia 1 grudnia 2008 r. zostaną zniesione dotychczasowe normy ilościowe, a paliwo znajdujące się w standardowych zbiornikach pojazdów samochodowych będzie podlegać zwolnieniu od akcyzy.

W związku z powyższym utrzymywanie wyłącznie na gruncie przepisów prawa celnego ograniczeń w ilości przywożonych paliw nie jest uzasadnione. W przypadku paliw należności celne stanowią niewielką część całości należności publicznoprawnych ciążyących na takim towarze. W zakresie uzyskiwanych z tego tytułu wpływów budżetowych kwota pobieranego cła nie jest znacząca, gdyż w 2007 r. wyniosła 5 254 zł, podczas gdy kwota należności w podatku akcyzowym wyniosła 1 511 180 zł, a w podatku VAT – 853 452 zł.

Ponadto można wskazać, że w zakresie zwolnień towarów przywożonych z krajów trzecich, system prawa powinien być spójny i w sposób jednolity regulować zwolnienia od należności celnych i podatkowych. Jednorodne zwolnienie towaru zarówno od należności celnych, jak i podatkowych zdecydowanie ułatwia prowadzenie działalności podmiotom gospodarczym, w zakresie rozliczeń prowadzonych z budżetem państwa.

Propozycja uchylecia art. 40 wynika z faktu, że na podstawie przepisów rozporządzenia Rady (WE) nr 274/2008 z dnia 17 marca 2008 r. zmieniającego rozporządzenie (EWG) nr 918/83 ustanawiające wspólnotowy system zwolnień celnych (Dz. Urz. UE L 85 z 27.03.2008, str. 1) zostały wykreślone przepisy art. 46 – 49 w rozporządzeniu Rady (EWG) nr 918/83, w których zawarte było uprawnienie państw członkowskich do wprowadzenia w krajowych przepisach prawa celnego ograniczeń ilościowych lub wartościowych na przywóz towarów w bagażu osobistym podróżnego. Tym samym brak jest podstaw prawnych do doprecyzowania tej kwestii w krajowych przepisach prawa celnego.

Proponowana zmiana art. 51 polega na uzupełnieniu katalogu sytuacji, w których określenie kwoty należności wynikającej z długu celnego jest dokonywane w drodze decyzji, o przypadek, o którym mowa w art. 218 ust. 2 WKC. Zmiana ta pozwoli na wyeliminowanie wątpliwości co do formy, w jakiej powinno odbywać się pierwotne księgowanie należności, dokonywane – w ściśle określonych w prawie celnym przypadkach – po zwolnieniu towaru do procedury celnej. Dotyczy to w szczególności zaksięgowania kwoty należności powstałych w związku z nieprzyznaniem lub częściowym przyznaniem kontyngentu taryfowego bądź

kwoty ostatecznego cła antydumpingowego. Ponadto w art. 51 doprecyzowano regulację dotyczącą wymogu określenia przez organ celny w decyzji kwot należności celnych niezaksięgowanych retrospektywnie na podstawie art. 220 WKC. Przewidziano przy tym wyłączenie tego wymogu w przypadku, o którym mowa w art. 220 ust. 2 lit. c WKC, tj. w sytuacji gdy prawnie należna kwota należności, na mocy art. 868 RWKC, nie podlega w ogóle odzyskaniu przez organ celny, ze względu na fakt, iż jest mniejsza niż równowartość 10 euro.

Z kolei zmiana art. 52 ustawy ma na celu określenie przesłanek do ujęcia danego podmiotu w wykazie gwarantów uprawnionych do udzielania gwarancji składanych jako zabezpieczenie pokrycia kwot wynikających z długów celnych. Do wykazu gwarantów może zostać wpisana wyłącznie osoba prowadząca działalność bankową lub ubezpieczeniową, która złoży wniosek i posiada uprawnienie do udzielania gwarancji, a także daje rękojmię prawidłowego wywiązywania się z przyjętych zobowiązań. Nowelizacja art. 52 jest podyktowana koniecznością bardziej elastycznego reagowania na zmiany związane z działalnością poszczególnych gwarantów udzielających gwarancji składanych jako zabezpieczenie pokrycia kwot wynikających z długów celnych (powstanie nowego podmiotu, fuzje podmiotów, zmiana nazwy własnej gwaranta, zaprzestanie działalności, likwidacja itp.). W obecnym stanie prawnym jakakolwiek zmiana w wykazie gwarantów pociąga za sobą potrzebę nowelizacji rozporządzenia Ministra Finansów, a to oznacza konieczność wszczęcia i prowadzenia długotrwałej procedury legislacyjnej. Takie procedowanie jest konieczne, w przypadku gdy regulowana materia jest bardzo złożona i prowadzone konsultacje z założeniami mają doprowadzić do opracowania projektu aktu prawnego, uwzględniającego w miarę możliwości racje wszystkich zainteresowanych stron. W przypadku opracowywania projektu wykazu gwarantów oraz zmian do tego wykazu, decydującą przesłanką jest to, czy dany podmiot spośród banków i zakładów ubezpieczeń ma zezwolenie właściwych organów na prowadzenie działalności bankowej lub ubezpieczeniowej i posiada uprawnienie do udzielania gwarancji, a także, czy wywiązuje się z zaciągniętych zobowiązań wynikających z wystawionych gwarancji. Kwestia ujęcia danego podmiotu w wykazie nie stanowi zatem materii wymagającej ure-

gulowania w akcie powszechnie obowiązującego prawa, jakim jest rozporządzenie Ministra Finansów. W związku z powyższym przewiduje się, iż o wpisie danego gwaranta do wykazu minister właściwy do spraw finansów publicznych będzie komunikować w Dzienniku Urzędowym Ministra Finansów.

Brzmienie art. 52 ust. 4 i 5 projektu ustawy zostało uzgodnione z przedstawicielami Komisji Nadzoru Finansowego, zwanej dalej „KNF”. Kierując się ukształtowaną przez lata praktyką (która nie była dotychczas kwestionowana przez potencjalnych gwarantów), Minister Finansów ustalał wykaz gwarantów po przeprowadzeniu szerokich konsultacji z zainteresowanymi instytucjami. Po akcesji Rzeczypospolitej Polskiej do Unii Europejskiej dotychczasowi gwaranci wyłonieni w oparciu o poprzednio obowiązujące przepisy zostali automatycznie uznani za gwarantów, o których mowa w art. 52 ust. 2 ustawy z dnia 19 marca 2004 r. – Prawo celne. Umieszczenie w wykazie gwarantów nowego podmiotu jest każdorazowo poprzedzone konsultacjami prowadzonymi przez Ministerstwo Finansów z KNF jako organem nadzoru.

W myśl projektowanych uregulowań wpis do wykazu gwarantów będzie następować na wniosek zainteresowanej osoby, złożony do ministra właściwego do spraw finansów publicznych, po uzyskaniu informacji KNF obejmującej warunki wskazane w ust. 2 pkt 1 – 3, spełnianie przez wnioskodawcę wymogów kapitałowych określonych przepisami oraz informację o toczących się przed KNF postępowaniach wobec wnioskodawcy. KNF sprawuje stały nadzór nad działalnością nadzorowanych przez nią podmiotów. W ramach tego nadzoru podmioty te są bowiem zobligowane periodicznie składać KNF sprawozdania finansowe, a ich ocena służy KNF do bieżącego monitoringu podmiotów. To samo dotyczy toczących się przed KNF postępowania, o których poszczególne komórki organizacyjne KNF nawzajem siebie informują.

Aktualnie KNF nie ma jednak prawnego obowiązku informować Ministra Finansów o kondycji finansowej czy toczących się przed nią postępowaniach wobec podmiotów, które zostały wpisane do wykazu gwarantów, o którym mowa w art. 52 ustawy z dnia 19 marca 2004 r. – Prawo celne. Dopiero w świetle pro-

jektowanych rozwiązań informacja sporządzona przez KNF o kondycji finansowej wnioskodawcy albo o toczących się przeciwko niemu postępowaniach będzie jedną z istotnych przesłanek mających wpływ na ewentualne podjęcie decyzji przez Ministra Finansów o wpisie lub odmowie wpisu danego podmiotu do wykazu gwarantów albo o jego wykreśleniu z takiego wykazu.

Podkreślić przy tym należy, iż czym innym jest ubieganie się przez podmiot o uzyskanie ogólnego zezwolenia na prowadzenie w kraju działalności bankowej czy ubezpieczeniowej, a czym innym jest uzyskanie „dodatkowego przywileju” dającego możliwość występowania w charakterze gwaranta zapłaty należności przypadających Skarbowi Państwa. W projektowanym art. 52 ust. 4 projektu ustawy chodzi właśnie o tę drugą kwestię. Trudno byłoby zaakceptować taką sytuację, kiedy dany podmiot zostaje wpisany do wykazu gwarantów, mimo że jego kondycja finansowa w ocenie organu nadzoru budzi poważne zastrzeżenia. Z tego powodu KNF uznał za niezbędne, aby w projekcie zawrzeć przepis obligujący KNF do wydania opinii m.in. o spełnianiu przez wnioskodawcę wymogów kapitałowych określonych przepisami oraz informacji o toczących się przed KNF postępowaniach wobec wnioskodawcy.

W projektowanym przepisie art. 52 ust. 10 Prawa celnego zawarto przesłanki, które będą stanowić podstawę skreślenia osoby z wykazu gwarantów. Wskazać należy, iż jedną z istotnych przesłanek będzie to, że gwarant nie wywiązuje się prawidłowo ze zobowiązań wobec organów celnych.

Odnośnie do zmiany art. 55 pkt 1 należy zauważyć, że obowiązujące obecnie limity kwotowe dotyczące nieksięgowania należności przywozowych stały się zbyt niskie w stosunku do kosztów związanych z poborem należności nieznacznie przekraczających te limity. Konieczne stało się zatem ich podniesienie.

Dodanie w art. 57 ust. 2 ma na celu usunięcie wątpliwości związanych z zapłatą należności celnej dokonaną za granicą, za pośrednictwem banku zagranicznego, który nie działa w Rzeczypospolitej Polskiej. W tym przypadku występuje pośrednictwo tzw. banku korespondenta między bankiem zagranicznym, w którym dłużnik składa polecenie przelewu, a bankiem, w którym założono konto organu

celnego, co może przedłużać czas, w którym wpłacana kwota zostanie uznana na rachunku organu celnego. Zaznaczyć przy tym należy, że w tym przypadku nie ma możliwości zastosowania wobec banku zagranicznego przepisu art. 112a ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (Dz. U. z 2002 r. Nr 72, poz. 665, z późn. zm.), który stanowi o odpowiedzialności banku w postaci odsetek za zwłokę za przedłużającą się (powyżej 5 dni roboczych) realizację operacji bankowej dotyczącej należności celnych. Celem tej propozycji jest zabezpieczenie interesów Skarbu Państwa przez zapobieżenie sytuacjom, w których należności celne uznane za ostatecznie uiszczone w rzeczywistości nie są przez dłuższy okres udostępniane organowi celnemu z powodu opóźnień w ich przekazaniu przez bank lub instytucję kredytową. Proponowane rozwiązanie jest wzorowane na analogicznej regulacji przewidzianej w projekcie ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa [...] z dnia 10 marca 2008 r. (dot. art. 60 Ordynacji podatkowej). Ww. rozwiązanie wykorzystano w projekcie nowelizacji ustawy – Prawo celne, tym bardziej że organ celny, po pobraniu należności celnej, jest zobowiązany do jej przekazania tytułem środka własnego do budżetu UE, a jej nieterminowe przekazanie skutkuje obciążeniem państwa członkowskiego odsetkami karnymi.

Wprowadzenie w art. 61 ust. 1 zasady odpowiedniego stosowania przepisów Ordynacji podatkowej w postępowaniu w sprawie zabezpieczenia należności celnych na majątku dłużnika ma na celu maksymalnie możliwe ujednoczenie regulacji celnych i podatkowych.

Uchylenie w art. 61 ust. 4, art. 62 i w art. 63 ust. 2 jest związane ze zmianą dokonaną w art. 61 ust. 1, która czyni te przepisy zbędnymi. Uchylenie art. 62 ust. 2 wynika dodatkowo z faktu, iż wskazany w nim trzydniowy termin wydania zarządzenia zabezpieczenia jest zbyt trudny do dotrzymania ze względu na fakt, iż decyzję naczelnika urzędu celnego o zajęciu majątku dłużnika wykonuje dyrektor izby celnej jako wierzyciel i organ egzekucyjny.

Zasadne wydaje się dodanie art. 63a, w którym określono sposób postępowania organu celnego z należnościami celnymi, które zostały uiszczone, a następnie

decyzja określająca ich kwotę została wyeliminowana z obrotu prawnego, natomiast brak jest podstaw orzeczenia o ich zwrocie na podstawie art. 236 – 239 WKC (ma to miejsce przede wszystkim w sytuacjach, gdy organ celny II instancji uchyla decyzję organu I instancji i przekazuje sprawę do ponownego rozpatrzenia). Istnieje zatem potrzeba stworzenia podstawy prawnej i warunków zatrzymania tej kwoty przez organ celny do czasu wydania ostatecznego rozstrzygnięcia, a także ewentualnie – zasad jej zwrotu. Obecnie status prawny takich należności nie jest doprecyzowany w przepisach prawa celnego. Zaproponowane rozwiązanie jest wzorowane na regulacji zawartej w art. 77 § 3 i 4 Ordynacji podatkowej. Przyjęto przy tym, iż najbardziej racjonalnym rozwiązaniem będzie traktowanie kwoty należności celnych uiszczonych na podstawie decyzji wyeliminowanej następnie z obrotu prawnego, gdy nie wydano jednocześnie ostatecznego rozstrzygnięcia w sprawie, jak kwoty zabezpieczenia. W tej sytuacji jej ewentualny zwrot nie będzie stał w sprzeczności z przewidzianą w WKC instytucją zwrotu należności celnej – będzie to bowiem zwrot zabezpieczenia, a nie kwoty stanowiącej zapłatę należności celnych. W takich przypadkach znajduje zastosowanie zasada wynikająca z art. 858 RWKC, zgodnie z którą zwrot zabezpieczenia nie daje podstaw wypłaty odsetek przez organ celny.

Uchylenie art. 64 jest uzasadnione jego niezgodnością z przepisami wspólnotowego prawa celnego. Przepis ten reguluje sposób postępowania organu celnego, w przypadku gdy nie zostało złożone zabezpieczenie albo gdyby kwota złożonego zabezpieczenia nie pokryła długu celnego. W takiej sytuacji istnieje możliwość zajęcia towaru, na którym ciążyą należności celne, a w przypadku nieuiszczenia tych należności – możliwość sprzedaży towaru przez organ celny w celu ich pokrycia. Z brzmienia powyższego przepisu wynika, iż miał on stanowić realizację dyspozycji przewidzianych w art. 75 lit. a tiret trzecie WKC. Zgodnie z tym ostatnim przepisem, w przypadku nieuiszczenia lub niezabezpieczenia należności celnych organ celny jest zobowiązany do podjęcia wszelkich kroków zmierzających do uregulowania sytuacji towaru, w stosunku do którego powstał dług celny, łącznie ze sprzedażą tego towaru. Warunki i sposoby sprzedaży towaru przez organ celny zostały natomiast uregulowane w art. 867a RWKC. Z prze-

pisu tego wynika, że sprzedane mogą zostać towary, które zostały zajęte, uległy przypadkowi lub zrzeczeniu na rzecz Skarbu Państwa. Obowiązująca ustawa – Prawo celne zawiera obecnie dwie regulacje przewidujące możliwość sprzedaży towaru po zajęciu go przez organ celny, zawarte w art. 30 – 32 oraz w art. 64. Powstaje zatem wątpliwość, które z ww. przepisów krajowego prawa celnego powinny mieć zastosowanie przy realizacji postanowień powołanego wyżej art. 75 lit. a tiret trzecie WKC.

Udzielenie wyczerpującej odpowiedzi na to pytanie wymaga uwzględnienia regulacji zawartych w tym zakresie w art. 867a RWKC. Z analizy przepisów tego rozporządzenia wynika, że art. 867a jest jedyną regulacją wspólnotowego prawa celnego zawierającą katalog czynności, jakie ma prawo podjąć organ celny w przypadku zajęcia towaru, a zatem również w związku z zaistnieniem sytuacji określonych w art. 75 WKC. W katalogu tym mieści się sprzedaż towaru lub inne samodzielne zadysponowanie nim przez właściwe organy. Wobec faktu, iż sprzedaż towaru przez organ celny może, zgodnie z ww. przepisem, dotyczyć wyłącznie towarów określonych w art. 867a ust. 1 RWKC, a więc uważanych za towary, w stosunku do których nie powstał dług celny, zajęcie towaru na podstawie ww. przepisu nie może być utożsamiane z zajęciem na podstawie art. 64 Prawa celnego. Literalne brzmienie tego ostatniego przepisu prowadzi do wniosku, iż zajęcie towaru może być dokonane w celu zabezpieczenia kwoty należności celnych, które ciążą na tym towarze, a zajęty w takim przypadku towar może zostać sprzedany w celu ich pokrycia. Instytucja przewidziana w art. 64 Prawa celnego zakłada zatem istnienie przypadków, w których zajęcie towaru nie powoduje uznania długu celnego za niepowstały. Należy więc stwierdzić, iż dyspozycja art. 64 Prawa celnego stoi w sprzeczności z postanowieniami art. 867a ust. 1 RWKC. W przypadku zaistnienia okoliczności określonych m.in. w art. 75 lit. a tiret trzecie WKC, ewentualnego zajęcia towaru organ celny powinien więc dokonać na podstawie art. 30 Prawa celnego.

Proponowana zmiana art. 65 ma m.in. charakter doprecyzowujący. Jej celem jest wyeliminowanie wątpliwości interpretacyjnych dotyczących poboru odsetek za

nieterminowe uiszczenie należności celnych, w sytuacji gdy zaistniały przesłanki do poboru odsetek, o których mowa w art. 65 ust. 4 i 5 ustawy. Obecne brzmienie przepisów art. 65 ust. 4 i 5 ustawy może bowiem sugerować, że w sytuacjach, w których dług celny powstał na podstawie art. 202 – 205, 210 i 211 WKC albo gdy kwota wynikająca z długu celnego została zaksięgowana na podstawie nieprawidłowych lub niekompletnych danych i dodatkowo nastąpiła zwłoka w uiszczeniu należności celnych, istnieje obowiązek uiszczenia, za okres od dnia upływu terminu płatności do dnia zapłaty, odsetek z obu tytułów. Proponowana zmiana przepisu art. 65 ust. 4 i 5 wyeliminuje możliwość takiego interpretowania tej regulacji.

Odsetki, o których mowa w art. 65 ust. 4 i 5, pobierane są w przypadkach, gdy między datą powstania długu celnego a datą formalnego potwierdzenia (w decyzji administracyjnej) faktu jego powstania lub datą określenia prawidłowej kwoty wynikającej z tego długu, upływa pewien okres. Celem ich poboru jest w pewnym stopniu zrekompensowanie strat po stronie administracji celnej, wynikających z faktu, iż mimo istnienia długu, przez pewien czas nie tylko nie jest uiszczana kwota wynikająca z tego długu, ale także nie są naliczane odsetki za zwłokę w uiszczeniu należnej prawnie, lecz nieokreślonej wiążąco, należności wynikającej z tego długu. Odsetki te mają ponadto na celu zapewnienie przestrzegania przepisów prawa celnego przez dyscyplinowanie uczestników obrotu towarowego z krajami trzecimi, w zakresie ciążącego na nich obowiązku prawidłowego obliczania w zgłoszeniach celnych kwoty wynikającej z długu celnego i terminowego jej uiszczenia. Zasadność poboru odsetek określonych w art. 65 ust. 4 i 5 Prawa celnego nie ulega zatem wątpliwości. Okres, za który powinny być one pobierane, nie powinien się natomiast różnić od okresu, za który pobierane są odsetki za zwłokę w przypadku nieuiszczenia w terminie należności celnych wynikających ze zgłoszenia celnego (a więc w sytuacji, gdy kwota należności wynikająca z długu celnego jest określana już w momencie powstania tego długu). Wówczas bowiem naliczanie odsetek za zwłokę rozpoczyna się dopiero od 10 dnia następującego po dniu zwolnienia towaru do procedury (równoznacznego z powiadomieniem dłużnika o kwocie należności celnych), do której

został zgłoszony, a nie od dnia powstania długu celnego (co następuje w dniu przyjęcia przez organ celny zgłoszenia celnego). Wyłączenie 10 dni z okresu naliczania odsetek, o których mowa w art. 65 ust. 4 i 5 Prawa celnego, jest niezbędne ze względu na konieczność ujednoczenia obciążeń finansowych, jakim podlegają dłużnicy w poszczególnych sytuacjach.

Uzupełnienie ust. 6 w art. 65 ma na celu doprecyzowanie zakresu, w jakim do poboru odsetek od należności celnych mają zastosowanie przepisy dotyczące poboru odsetek za zwłokę od należności podatkowych.

Dodanie nowych art. 65a i 65b ma na celu uregulowanie kwestii dokonywania przez operatora publicznego poboru należności celnych i podatkowych z tytułu importu towarów w obrocie pocztowym z państwami trzecimi. Zgodnie z art. 18 Światowej Konwencji Pocztovej, administracje pocztowe są upoważnione do pobierania od nadawców lub adresatów przesyłek, zależnie od okoliczności, opłat celnych i wszystkich ewentualnych innych należności.

W chwili obecnej Poczta Polska, będąca publicznym operatorem pocztowym, korzysta z uprawnień, o których mowa w art. 18 Światowej Konwencji Pocztovej, na warunkach i w trybie określonych jedynie porozumieniem z dnia 22 maja 2007 r. między Ministrem Finansów a państwowym przedsiębiorstwem użyteczności publicznej „Poczta Polska” w sprawie współpracy organów administracji celnej i Poczty Polskiej.

Dokonywanie przez operatora pocztowego poboru należności celnych i podatkowych z tytułu importu towarów w obrocie pocztowym z państwami trzecimi wymaga jednakże szczegółowego uregulowania w przepisach rangi ustawowej – ze względu na konieczność przyznania uczestnikom tego obrotu określonych uprawnień i nałożenia na nich związanych z tym obowiązków. Usankcjonuje to ponadto realizację zadań wykonywanych w chwili obecnej przez Poczta Polską.

Rolę publicznego operatora pocztowego na gruncie art. 65a projektu można zdefiniować jako pośrednictwo w zapłacie przez odbiorcę przesyłki należności celnych i podatkowych, dokonywanej w momencie doręczenia mu przesyłki przez organy pocztowe. Zasady, na jakich obecnie odbywa się na terytorium Rzeczy-

pospolitej Polskiej obrót pocztowy z państwami trzecimi, wykluczają możliwość uznania – na mocy art. 237 ust. 2 RWKC – operatora pocztowego za zgłaszającego lub dłużnika w rozumieniu przepisów WKC. Z tego względu w art. 65a zaproponowano przyznanie operatorowi pocztowemu odrębnego statusu, opartego wprost na uprawnieniu wynikającym z art. 18 Światowej Konwencji Pocztovej. Status ten jest oparty na współpracy administracji celnej z publicznym operatorem pocztowym, który z jednej strony „wyręcza” organy celne w wykonywaniu określonych czynności, a z drugiej strony – jako uczestnik obrotu towarowego z państwami trzecimi – zostaje obdarzony większym niż inni uczestnicy tego obrotu zaufaniem ze strony tych organów.

Mimo pewnych, wymuszonych specyfiką obrotu pocztowego, różnic w trybie i warunkach poboru należności celnych, w art. 65a zaproponowano rozwiązania nie tylko zapewniające skuteczny i sprawny pobór tych należności, ale również w dużej części spójne z zasadami księgowania i poboru należności celnych, określonymi w przepisach wspólnotowego prawa celnego.

Przewidziany w ust. 1 tego artykułu obowiązek pobrania przez operatora należności przywozowych przed wydaniem paczki odbiorcy jest rozwiązaniem analogicznym do regulacji zawartej w art. 74 ust. 1 WKC. W ust. 2 i 4 wprowadzono 10-dniowy termin na przekazanie pobranych lub uiszczenie niepobranych przez operatora należności, liczony od dnia wydania przesyłki odbiorcy, a więc od dnia, który można uznać za dzień zwolnienia towaru do procedury celnej. Jest to zatem termin zbieżny z określonym w art. 222 ust. 1 w związku z art. 221 ust. 2 akapit drugi WKC. Z kolei w ust. 5 – 7 zaproponowano szczegółowe warunki i tryb poboru odsetek za zwłokę w przekazaniu lub uiszczeniu przez operatora należności celnych. Regulacja ta jest oparta na tych samych zasadach, które obowiązują dłużników w rozumieniu przepisów prawa celnego.

Mając na względzie potrzebę zapewnienia bezpieczeństwa obrotu prawnego oraz przejrzystości obowiązków ciężących na operatorze w konkretnych przypadkach, w ust. 8 zaproponowano, aby organ celny konkretyzował te obowiązki w formie decyzji administracyjnej. Ma to z jednej strony zapewnić możliwość dochodze-

nia przez organ celny od operatora, wszelkimi zgodnymi z prawem środkami, wykonania nałożonych na niego zobowiązań, a z drugiej – uprawnienie operatora do obrony swoich praw w drodze zaskarżenia wydanych przez organ celny rozstrzygnięć.

W celu rekompensaty ewentualnych strat po stronie budżetu państwa z tytułu zapłaty przez państwo członkowskie odsetek za opóźnienie w przekazaniu środka własnego do budżetu Wspólnoty, spowodowane niedotrzymaniem przez operatora terminu przekazania organowi celnemu dokumentów niezbędnych do zaksięgowania kwoty należności celnych, w ust. 9 wprowadzono obowiązek pokrycia tych odsetek przez operatora.

W pewnych przypadkach kwoty wpłacone przez operatora będą podlegać zwrotowi lub umorzeniu, w związku z tym w ust. 10 należało doprecyzować te przypadki.

Opisane powyżej warunki i tryb pobierania należności przywozowych będą miały odpowiednie zastosowanie, w myśl art. 65b projektu, do należności wywozowych.

Konsekwencją proponowanych w tym zakresie zmian jest nowelizacja przepisów ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. Nr 54, poz. 535, z późn. zm.).

Uzupełnienie art. 67 o ust. 4 i 5 jest niezbędne z uwagi na brak jednoznacznej regulacji w tym zakresie. Przy tym zasadność jej wprowadzenia wynika z wytycznych Komisji Europejskiej zawartych w pkt 4.2 obwieszczenia Komisji dotyczącego zwrotu ceł antidumpingowych, opublikowanego w dniu 23 kwietnia 2005 r. w Dz. Urz. UE C 2005.99.04. Zasady wypłacania przez organ celny odsetek, o których mowa w ust. 4, określono w ust. 5, w sposób analogiczny do zasad obowiązujących przy obliczaniu innych rodzajów odsetek pobieranych lub wypłacanych przez organy celne.

Dodanie art. 67a jest związane z nowelizacją przepisu art. 63 Ordynacji podatkowej dokonaną ustawą z dnia 30 czerwca 2005 r. o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 143, poz. 1199),

dotyczącego zasad zaokrąglania m.in. podstawy opodatkowania, kwot podatków i odsetek za zwłokę. Znowelizowany przepis wszedł w życie z dniem 1 stycznia 2006 r. Zmiana zasad zaokrąglania kwot w zakresie podatków, w tym podatków z tytułu importu towarów, uzasadnia ujednoczenie przepisów i wprowadzenie analogicznych zasad zaokrąglania kwot w zakresie należności celnych.

Dodanie art. 68a jest związane ze zmianą rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2454/93 z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiającego przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/93 ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny (dokument TAXUD 1409/2006). Zmienione przepisy wejdą w życie z dniem 1 stycznia 2009 r. Zmiana rozporządzenia została przyjęta przez państwa członkowskie w trakcie 72. spotkania Komitetu Kodeksu Celnego – Sekcja Ogólna w dniu 30 listopada 2007 r.

Przedmiotowa zmiana przepisów nie została jeszcze oficjalnie opublikowana. Zgodnie z oficjalnym stanowiskiem DG TAXUD Komisji Europejskiej zawartym w piśmie z dnia 25 czerwca 2008 r., nr TAXUD C4 LK/mc D(2008) 21221, publikacja tych zmienionych przepisów nastąpi w sierpniu 2008 r.

Przyjęta zmiana ma na celu m.in. zalegalizowanie instytucji pojedynczych pozwoleń na stosowanie procedury uproszczonej SASP. Instytucja ta pozwala podmiotom gospodarczym na uzyskanie w jednym z państw członkowskich pozwolenia obejmującego wszystkie transakcje importowe lub eksportowe dokonywane w procedurze uproszczonej na obszarze innych uczestniczących w realizacji pozwolenia państw członkowskich. Pozwala to przedsiębiorcom na scentralizowanie księgowości i płatności należności celnych, dla wszystkich transakcji dokonywanych na obszarze UE, w państwie członkowskim wydającym pozwolenie, choć fizyczne przedstawienie towarów będzie się odbywać w innym państwie członkowskim.

Jednym z aspektów dotyczących SASP jest pobór i podział środków własnych (należności celnych). Zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa celnego należności celne są pobierane przez to państwo członkowskie, w którym zostaje złożone zgłoszenie celne. Ze względu na fakt, że w obsługę pozwolenia SASP są

zaangażowane administracje celne dwóch państw członkowskich, państwa te zawierają porozumienia co do podziału kwoty pobranych 25 % należności celnych (tzw. kosztów poboru należności celnych).

Porozumienie dotyczy podziału, między państwem wydającym pozwolenie SASP i państwem uczestniczącym w pozwoleniu, środków własnych otrzymywanych przez państwo członkowskie, w którym złożono zgłoszenie celne przy stosowaniu pojedynczych pozwoleń w procedurze dopuszczenia do obrotu. Porozumienie będzie podpisywane przez państwa członkowskie, które są zaangażowane w realizację SASP.

Komisja Europejska zaproponowała podział ww. kwoty kosztów poboru należności celnych w stosunku 50 % do 50 %, tj. 50 % z kwoty kosztów poboru dla państwa wydającego pozwolenie i 50 % tej kwoty dla państwa, gdzie fizycznie zostają przedstawione towary.

W zależności od sytuacji, tj. czy Rzeczpospolita Polska będzie państwem wydającym pozwolenie, czy uczestniczącym w pozwoleniu, będą miały miejsce dwie sytuacje:

- uzyskanie części z pobranych przez inne państwo należności celnych (gdy Rzeczpospolita Polska będzie państwem uczestniczącym w pozwoleniu) bądź
- konieczność przekazania części „przysługującej” Rzeczypospolitej Polskiej kwoty do budżetu innego państwa (gdy Rzeczpospolita Polska będzie państwem wydającym pozwolenie).

Zaproponowane brzmienie art. 68a będzie umożliwiało wprowadzenie rozwiązania, iż w przypadku realizacji SASP, gdy Rzeczpospolita Polska będzie państwem wydającym pozwolenie, odpowiednia kwota środków własnych (pobranych należności celnych) będzie mogła zostać przekazana na odpowiedni rachunek państwa uczestniczącego w pozwoleniu.

Należy zaznaczyć, iż instytucja SASP jest skierowana głównie do dużych firm, posiadających swoje oddziały w kilku, a czasami nawet w kilkunastu państwach UE. W związku z tym, w przypadku realizacji SASP Rzeczpospolita Polska będzie z reguły państwem uczestniczącym w pozwoleniu i do Rzeczypospolitej

Polskiej będzie przekazywana część środków pobranych przez państwo członkowskie udzielające pozwolenia.

Należy zaznaczyć, iż w chwili obecnej trudno jest jednoznacznie określić, w ilu przypadkach Rzeczpospolita Polska będzie państwem wydającym pozwolenie, bowiem nie wiadomo, które podmioty i kiedy złożą w Rzeczypospolitej Polskiej wnioski o SASP oraz jakiego rzędu wielkości obrotu towarowego będą dokonywać. W związku z powyższym nie można w żaden sposób wskazać szacunkowej kwoty, która byłaby przekazywana uczestniczącemu w pozwoleniu państwu członkowskiemu.

Zmiany w art. 70 ust. 1 Prawa celnego dotyczą określenia właściwości dyrektora izby celnej jako organu I instancji.

Zmiana do pkt 1 i 2 ww. przepisu, polegająca na dopisaniu w pkt 1 – art. 5a WKC i w pkt 2 – art. 14a, 14l i 14m RWKC, związana jest z nowelizacją przepisów WKC dokonaną rozporządzeniem (WE) nr 648/2005 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 kwietnia 2005 r. (Dz. Urz. UE L 117 z 04.05.2005, str. 13) i ma na celu wskazanie dyrektora izby celnej jako organu właściwego w zakresie przyznawania statusu upoważnionego podmiotu gospodarczego.

Ponadto proponuje się doprecyzowanie kompetencji organów celnych polegające na przekazaniu dyrektorowi izby celnej wszystkich spraw określonych w art. 172 WKC. Ujednolica to przepisy określające właściwość w zakresie dotyczącym rozstrzygnięć podejmowanych przez organ celny w związku z rozpoczęciem działalności w wolnym obszarze celnym lub składzie wolnocłowym.

Zgodnie z obecnie obowiązującym art. 70 ust. 1 pkt 1 Prawa celnego do kompetencji dyrektora izby celnej należą uprawnienia określone w art. 172 ust. 2 i 3 WKC, to jest:

- wprowadzenie zakazów lub ograniczeń dotyczących działalności prowadzonej w wolnym obszarze celnym lub składzie wolnocłowym, ze względu na rodzaj towarów, których dotyczy ta działalność, lub potrzeby dozoru celnego,

- ustanowienie zakazu prowadzenia określonego rodzaju działalności w wolnym obszarze celnym lub składzie wolnocłowym osobom, które nie gwarantują przestrzegania przepisów WKC.

Katalog uprawnień wynikających z powołanych wyżej przepisów należy uzupełnić o wskazanie organu celnego, który na podstawie art. 172 ust. 1 WKC powinien zostać poinformowany o rodzaju i zakresie działalności, która będzie prowadzona w wolnym obszarze celnym lub składzie wolnocłowym. W tym celu proponuje się, aby adresatem obowiązku wynikającego z art. 172 ust. 1 WKC był dyrektor izby celnej.

Proponuje się również nowelizację w zakresie dotyczącym właściwości organów celnych w sprawach związanych z udzielaniem pozwoleń na prowadzenie składu celnego, polegającą na usunięciu z katalogu artykułów wskazanych w art. 70 ust. 1 pkt 1 Prawa celnego przepisu art. 100 WKC. Aktualnie wydawanie pozwoleń na prowadzenie składu celnego (art. 100 ust. 1 WKC) należy do właściwości dyrektorów izb celnych właściwych miejscowo ze względu na lokalizację składu celnego. Projektowane rozwiązanie przenosi upoważnienie do wydawania rozstrzygnięć w tej materii do kompetencji naczelnika urzędu celnego.

Wdrożenie proponowanej zmiany w znacznym stopniu uprości postępowanie związane zarówno z tworzeniem składów celnych, jak i ze stosowaniem procedury składu celnego. W pierwszym z wymienionych przypadków pozwoli to na skrócenie terminu rozpatrzenia wniosku – w szczególności pominięty zostanie etap uzgodnień, związanych z opiniowaniem wniosku oraz przeprowadzaniem wizji lokalnej miejsca składu, między dyrektorem izby celnej i naczelnikiem urzędu celnego. W przypadku stosowania procedury składu celnego wprowadzenie projektowanych rozwiązań pozwoli natomiast na odstąpienie od ubiegania się o odrębne pozwolenie na stosowanie procedury składu celnego w przypadku korzystania z procedury w prywatnych składach celnych oraz w publicznych składach celnych, w przypadku gdy prowadzący skład celny będzie jednocześnie korzystającym z procedury składu celnego.

Koncepcja taka jest zgodna z praktyką postępowania przyjętą w państwach Wspólnoty. Obowiązujące obecnie rozwiązania, powodujące konieczność ubiegania się (w przypadku składu celnego prywatnego) o dwa odrębne pozwolenia (na prowadzenie składu celnego i na stosowanie procedury) wydawane przez dwa różne organy, zostały negatywnie ocenione podczas audytu dotyczącego składów celnych prowadzonego przez przedstawicieli Komisji Europejskiej. Obowiązujące rozwiązania zostały ocenione jako nadmiernie biurokratyczne. Konsekwencją proponowanej zmiany jest wyłączenie z właściwości dyrektora izby celnej wydawania pozwoleń na stosowanie procedury uproszczonej w przypadku, o którym mowa w art. 278 ust. 3 lit. c RWKC, tj. gdy wydanie pozwolenia na skład typu D pociąga za sobą automatycznie stosowanie procedury uproszczonej.

Propozycja dodania w art. 70 ust. 1 w pkt 2 Prawa celnego odesłania do art. 253h RWKC ma na celu wskazanie dyrektorów izb celnych jako właściwych do wydawania pojedynczych pozwoleń na stosowanie zgłoszenia uproszczonego oraz pojedynczych pozwoleń na stosowanie procedury w miejscu.

Przyjęta przez państwa członkowskie zmiana RWKC, która wejdzie w życie z dniem 1 stycznia 2009 r., wprowadza m.in. instytucję pojedynczego pozwolenia na stosowanie procedury uproszczonej (SASP). Pojedyncze pozwolenie na stosowanie procedury uproszczonej pozwala podmiotom gospodarczym na uzyskanie w jednym z państw członkowskich pozwolenia obejmującego wszystkie transakcje importowe lub eksportowe dokonywane w procedurze uproszczonej na obszarze innych uczestniczących w realizacji pozwolenia państw członkowskich. Firma, która uzyska pozwolenie SASP, będzie zgłaszać towary w kraju swojej siedziby, a fizyczna kontrola towaru będzie prowadzona w innym kraju.

Z uwagi na fakt, iż przedmiotowa zmiana ma wejść w życie z dniem 1 stycznia 2009 r., a dokument jest już przyjęty przez państwa członkowskie (w chwili obecnej jest sprawdzany pod względem legislacyjnym i oficjalnie tłumaczony na wszystkie języki UE), jak najbardziej zasadne wydaje się wprowadzenie przedmiotowej zmiany w Prawie celnym.

W przeciwnym przypadku z dniem 1 stycznia 2009 r. w Rzeczypospolitej Polskiej żaden organ nie byłby właściwy do wydawania pozwoleń dotyczących SASP.

Propozycja zmiany w art. 70 ust. 1 pkt 2 w zakresie odesłania do art. 372 ust. 1 jest związana z faktem, że we wrześniu 2007 r. została przyjęta zmiana do RWKC (dok. nr TAXUD/1647/2006 final) dot. zmian do procedury wewnętrznego i zewnętrznego tranzytu (NCTS jako procedura standardowa, a zgłoszenia w formie papierowej jako procedura awaryjna). Ww. przepisy nie zostały jeszcze opublikowane w Dzienniku Urzędowym.

Zmianie uległ m.in. art. 372 ust. 1 RWKC przez usunięcie z niego obecnej lit. b „stosowanie specjalnych list towarowych”. W związku z tym zmianie uległa numeracja pozostałych liter w tym ustępie.

Przez zmianę w art. 70 ust. 1 pkt 2 określono właściwość dyrektora izby celnej do przyznawania, na podstawie art. 454a RWKC, statusu upoważnionego odbiorcy w procedurze TIR. Propozycja ta wynika ze zmiany RWKC dokonanej rozporządzeniem Komisji (WE) nr 883/2005 z dnia 10 czerwca 2005 r. zmieniającym rozporządzenie (EWG) nr 2454/93 ustanawiające przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny (Dz. Urz. UE L 148 z 11.06.2005) wprowadzającej formalnie instytucję upoważnionego odbiorcy w procedurze TIR. W tej sytuacji konieczne jest ustalenie właściwości rzeczowej organów celnych przy przyznawaniu pozwolenia na tego typu uproszczenie.

W art. 70 ust. 1 pkt 3 Prawa celnego odstąpiono od wymogu, aby wyznaczenie lub uznanie miejsca w celu jednorazowego dokonania czynności przewidzianych przepisami prawa celnego następowało w drodze rozstrzygnięcia dyrektora izby celnej. Mając na uwadze jednorazowy charakter takich czynności, zasadne jest, aby rozstrzygnięcia takie podejmowali naczelnicy urzędów celnych. Obecna regulacja powoduje, iż dyrektor izby celnej jest właściwy do wyznaczania i uznawania ww. miejsc, zarówno jeżeli mają one charakter stały, jak i jednorazowy. W tym drugim przypadku wiąże się to z nadmiernym sformalizowaniem i niepo-

trzebnym wydłużeniem postępowania. W związku z tym jednorazowe uznanie lub wyznaczenie miejsca na potrzeby dokonania w nim czynności przewidzianych przepisami prawa celnego powinno być wyłączone spod właściwości dyrektora izby celnej i pozostawione w gestii naczelnika urzędu celnego.

Ponadto w art. 70 ust. 1 pkt 3 usunięto odesłania do art. 31 i 32, w związku ze zmianami w tych przepisach, oraz do art. 34 i 64, które podlegają uchyleniu.

Dodatkowo proponuje się, aby do właściwości dyrektora izby celnej należały sprawy dotyczące postępowania z towarami objętymi Wspólną Polityką Rolną, o których mowa w art. 96 ust. 1 pkt 4 – 6 ustawy.

Odnosnie do propozycji dodania art. 90a należy wskazać, że zgodnie z treścią art. 73 ust. 1 Prawa celnego do postępowania w sprawach celnych stosuje się odpowiednio przepisy art. 12 oraz działu IV Ordynacji podatkowej, z uwzględnieniem zmian wynikających z przepisów prawa celnego. Obecnie w postępowaniu w sprawach celnych ma zastosowanie przepis art. 253a Ordynacji podatkowej. Stosowanie art. 253a Ordynacji podatkowej jest jednak ograniczone czasowo do 5 lat od dnia doręczenia decyzji, co wynika wprost z treści art. 256 § 1 Ordynacji podatkowej. Istnieje konieczność włączenia do Prawa celnego przepisu umożliwiającego zmianę decyzji ostatecznych po upływie 5 lat. Dodany art. 90a, umożliwiający zmianę decyzji organu celnego po upływie 5 lat, będzie miał zastosowanie wyłącznie do decyzji, na mocy których strona nabyła prawo, np. uzyskała pozwolenie wydawane przez organy celne.

Jest to związane z faktem, iż znaczna liczba pozwoleń powinna być wydawana przez organy celne bezterminowo, np. pozwolenia na stosowanie procedury uproszczonej. Jednocześnie pozwolenia te zawierają elementy, które mogą z biegiem czasu ulegać zmianom. Jako przykład można wskazać, że na podstawie obowiązujących przepisów – art. 253a oraz 256 Ordynacji podatkowej, zmiana wykazu osób wykonujących czynności wynikające ze stosowania procedury uproszczonej może być dokonana jedynie w okresie 5 lat od daty doręczenia decyzji – pozwolenia. Po tym okresie strona praktycznie nie ma możliwości zmiany osób, które wykonują z jej upoważnienia czynności w ramach procedury

uproszczonej. W skrajnych przypadkach (zwolnienia pracowników) osoba może posiadać pozwolenie, którego nikt nie będzie mógł realizować.

Zmiana brzmienia art. 92 ust. 3 wynika z brzmienia dodanego art. 93a, który będzie odnosił się również do opłat, o których mowa w art. 92. Procedura poboru opłat będzie więc określona w dodanym art. 93a, a więc należało usunąć pierwsze zdanie z art. 92 ust. 3, aby uniknąć zbędnych powtórzeń.

Odnosnie do treści dodawanych nowych przepisów art. 93a i 93b należy zauważyć, że zasadne wydaje się stworzenie podstaw prawnych i określenie zasad pobierania, zwrotów i umorzeń opłat w sprawach celnych, ze względu na brak jednoznacznych uregulowań w tym zakresie w obecnie obowiązujących przepisach prawa celnego.

W związku z powyższym w art. 93a określono jednoznacznie formę, w jakiej ma nastąpić ustalenie opłaty (postanowienie, na które przysługuje zażalenie), termin przedawnienia obciążenia opłatą (3 lata od dnia zakończenia czynności, za które pobierana jest opłata), a także – przez odesłanie do przepisów dotyczących należności celnych – wskazano warunki i tryb poboru opłat.

W art. 93b określono natomiast przesłanki, warunki i tryb zwrotu lub umorzenia opłat. W ust. 1 i 2 przyjęto, iż zwrot lub umorzenie opłaty będzie możliwe jedynie w sytuacji, gdy była ona nienależna (inaczej niż w przypadku należności celnych, które mogą być umarzane lub zwracane również w innych szczególnych przypadkach, określonych w art. 237 – 239 WKC), chyba że (podobnie jak w art. 236 WKC, dotyczącym należności celnych) fakty, które doprowadziły do jej uiszczenia lub ustalenia, były wynikiem świadomego działania osoby zobowiązanej. W ust. 3 określono termin złożenia wniosku o zwrot lub umorzenie (rok od dnia doręczenia postanowienia ustalającego kwotę opłaty), a w ust. 4 – formę, w jakiej organ celny będzie orzekał w sprawie zwrotu lub umorzenia (postanowienie, na które przysługuje zażalenie). Pozostałe warunki i tryb zwrotu lub umorzenia opłat wskazano, podobnie jak w przypadku ich poboru, przez odesłanie do przepisów dotyczących należności celnych.

Nowelizacja art. 96 ust. 1 wynika z:

- potrzeby dostosowania tego przepisu do zmian w prawie wspólnotowym (usunięcie pkt 5 w związku z rezygnacją przez Komisję Europejską z systemu prefinansowania),
- przeniesienia niektórych przepisów o charakterze kontrolnym do ustawy o Służbie Celnej (usunięcie pkt 6),
- potrzeby dostosowania brzmienia przepisu do faktycznych czynności wykonywanych przez organy celne (zmiana brzmienia pkt 2).

Natomiast nowelizacja art. 96 ust. 5 jest konsekwencją zmiany ust. 1 i polega na dostosowaniu treści delegacji ustawowej do zmienionych przepisów.

Zmiana treści ust. 3 w art. 101 ma na celu ujednoczenie terminów określonych w art. 101 ust. 3 Prawa celnego i art. 223 Ordynacji podatkowej, przez wydłużenie terminu wyznaczonego do uiszczenia kary pieniężnej do 14 dni. Karę pieniężną organ celny nakłada w drodze decyzji (art. 101 ust. 2). Ordynacja podatkowa przewiduje termin 14 dni na złożenie odwołania od decyzji i daje również możliwość złożenia wraz z odwołaniem wniosku o wstrzymanie wykonania tej decyzji, przy czym strona może złożyć pisma ostatniego dnia terminu. Obowiązujący 10-dniowy termin płatności kary powoduje konieczność wykonania decyzji przed upływem terminu wniesienia odwołania i złożenia wniosku o wstrzymanie wykonania tej decyzji.

W art. 2 ustawy proponuje się dokonanie zmian w ustawie z dnia 10 września 1999 r. – Kodeks karny skarbowy (Dz. U. z 2007 r. Nr 111, poz. 765, z późn. zm.), zwanej dalej „kks”, związanych z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 15 kwietnia 2008 r., sygn. akt P 26/06, polegających na dostosowaniu przepisów kks do tego wyroku oraz mających na celu odejście od obligatoryjnego przepadku przedmiotów za wykroczenia skarbowe i określenie tego przepadku jako fakultatywnego. Proponowane zmiany mają na celu również uporządkowanie przepisów dotyczących przepadku przedmiotów, a budzących wątpliwości interpretacyjne.

Proponowana zmiana brzmienia art. 29 pkt 4 polega na usunięciu wyrazów „jako przestępstwo skarbowe lub wykroczenie skarbowe”. Dodanie tych wyrazów

przez ustawodawcę na podstawie art. 1 pkt 21 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny skarbowy oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 178, poz. 1479) spowodowało wątpliwości interpretacyjne i zawężenie zakresu tego przepisu do przedmiotów przestępstw skarbowych. Mając jednak na uwadze, że wobec wielu przedmiotów istnieją różnego rodzaju ograniczenia wynikające z przepisów odrębnych niż kks, w tym także z przepisów karnych innych ustaw, przepisy kks, dotyczące przypadku przedmiotów, powinny uwzględniać, że określony rodzaj przedmiotów jest zabroniony na podstawie przepisów odrębnych. W praktyce zdarzają się bowiem przypadki, w których mimo wystąpienia idealnego zbiegu przepisów kks z przepisami karnymi innych ustaw, występują różnego rodzaju przeszkody natury prawnej do orzeczenia przypadku na podstawie przepisów ustaw odrębnych. Wówczas taki przypadek powinien być orzekany na podstawie przepisów kks. W przypadku takich towarów zasadne jest określenie przypadku jako obowiązkowego, skoro są to przedmioty tzw. zakazane i jako takie nie powinny być zwracane sprawcy czynu zabronionego.

Zmiana w art. 30 § 2 kks polega na rozszerzeniu katalogu przestępstw skarbowych wskazanych w § 2 art. 30 kks o przestępstwo skarbowe – oszustwo podatkowe określone w art. 56 kks. Propozycja ta wiąże się z występowaniem licznych przypadków wprowadzenia w błąd organów celnych, które z uwagi na zerową stawkę celną na określone rodzaje towarów nie skutkują narażeniem na uszczuplenie należności celnych, a jedynie należności podatkowych z tytułu importu towarów. W rezultacie czyny takie nie wyczerpują znamion oszustwa celnego określonego w art. 87 kks, a jedynie oszustwa podatkowego określonego w art. 56 kks. W związku z powyższym, za wprowadzenie w błąd organu celnego, w jednych przypadkach grozi obligatoryjny przypadek przedmiotów, gdy czyn wyczerpuje znamiona oszustwa celnego określonego w art. 87 kks, podczas gdy w innych przypadkach w ogóle nie występuje takie zagrożenie, jeżeli czyn wyczerpuje jedynie znamiona oszustwa podatkowego określonego w art. 56 kks. Mając na uwadze, że w jednym i w drugim przypadku organ celny jest wprowadzany w błąd w podobnej sytuacji, czyli podczas importu towarów, takie zróżni-

cowanie wydaje się być nieuzasadnione. Dlatego też proponuje się wprowadzenie fakultatywnego przepadku przedmiotów, ponieważ za przestępstwa skarbowe – podatkowe taki charakter przepadku należy uznać za bardziej racjonalny. W związku z powyższym proponuje się również zastąpienie w art. 30 § 2 kks obecnie używanego zwrotu „przepadek obejmuje” zwrotem „można orzec przepadek”. Należy zauważyć, iż wprowadzenie przez ustawodawcę w art. 30 i 49 kks zwrotu „przepadek obejmuje” skutkowało powstaniem wątpliwości interpretacyjnych co do fakultatywnego bądź obligatoryjnego charakteru tego przepadku, w szczególności w kontekście używania w tych samych artykułach również zwrotu „orzeka się przepadek”, który wyraźnie wskazuje na obligatoryjny charakter przepadku tak określonego. Ponadto w proponowanym brzmieniu art. 30 § 2 kks usunięto część odnoszącą się do znaku urzędowego określonego w art. 59 § 1 i 2 kks. Należy bowiem zauważyć, iż przepis art. 59 został uchylony na mocy art. 16 ustawy z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej (Dz. U. Nr 225, poz. 1635, z późn. zm.), która weszła w życie z dniem 1 stycznia 2007 r. Ograniczono się wówczas jedynie do uchylecia art. 59 kks. Usunięcie występującego w art. 30 § 2 kks odesłania do uchylonego wcześniej przepisu art. 59 kks ma więc charakter porządkowy.

Zmiany proponowane w art. 31 § 1 kks są związane z potrzebą usunięcia wątpliwości interpretacyjnych w zakresie znaczenia zwrotu „podlegają przepadkowi”. Zwrot ten budzi wątpliwości, czy oznacza on przepadek obowiązkowy, czy też oznacza on jedynie zagrożenie przepadkiem określonych przedmiotów. Przepis ten odnosi się do całego art. 30, w którym są określone przypadki, gdy przepadek jest obowiązkowy albo fakultatywny. W związku z tym proponuje się odejście od użycia zwrotu „podlegają przepadkowi” i wskazanie, że „sąd może orzec albo orzeka przepadek przedmiotów w wypadkach przewidzianych w kodeksie”. Takie sformułowanie wyraźnie wskazuje, że przepis stanowiący o orzekaniu przepadku przedmiotów niebędących własnością sprawcy przestępstwa skarbowego odnosi się odpowiednio zarówno do przypadków, w których przepadek jest fakultatywny, jak też do przypadków, gdy przepadek przedmiotów jest określony jako obowiązkowy.

W dniu 15 kwietnia 2008 r. Trybunał Konstytucyjny wydał wyrok w sprawie o sygn. akt P 26/06, w którym orzekł, że art. 47 § 4, art. 137 § 3 oraz art. 138 § 6 kks w zakresie, w jakim przewidują możliwość orzeczenia przez sąd przepadku przedmiotów tytułem środka zabezpieczającego, po uprzednim nałożeniu na sprawcę wykroczenia skarbowego kary grzywny w drodze prawomocnego mandatu karnego, są niezgodne z art. 2 i art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

W związku z ww. wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego proponuje się nadanie nowego brzmienia przepisom art. 47 § 4, art. 49, art. 137 § 3 kks, dodanie pkt 4 w art. 137 § 2 kks oraz uchylenie przepisu art. 138 § 6.

W art. 47 § 4 kks zmiana polega na usunięciu drugiego zdania, stanowiącego o możliwości orzeczenia przepadku przedmiotów tytułem środka zabezpieczającego po nałożeniu kary grzywny w drodze mandatu karnego. Taki tryb postępowania został uznany przez Trybunał Konstytucyjny za niezgodny z Konstytucją.

W związku z ww. wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego została wyeliminowana możliwość stosowania postępowania mandatowego w sprawach o wykroczenia skarbowe, za które przepisy kks przewidują obligatoryjny przepadek przedmiotów. Obecnie w takich sprawach powinno być prowadzone postępowanie według zasad ogólnych, co budzi wątpliwości w zakresie kosztów takiego postępowania w relacji do wagi drobnych wykroczeń skarbowych, które jednak nie mogą być rozpatrywane w kategoriach znikomej społecznej szkodliwości.

W związku z powyższym proponuje się odejście od obligatoryjnego przepadku przedmiotów za niektóre wykroczenia skarbowe, w szczególności celne.

W proponowanym nowym brzmieniu art. 49 kks przepadek przedmiotów jest określony jako fakultatywny za większość wykroczeń skarbowych. Mając na uwadze zakres zmian, proponuje się nadanie nowego brzmienia całemu art. 49 kks. Proponuje się również wskazanie w wyraźny sposób, że przepadek przedmiotów ma charakter fakultatywny, przez użycie zwrotu „można orzec”. Obecnie używany w art. 49 § 2 kks zwrot „przepadek obejmuje” powoduje wątpliwości interpretacyjne co do charakteru przepadku określonego w ten sposób.

Ponadto proponuje się dodanie do katalogu wykroczeń skarbowych, za które grozi przepadek przedmiotów, wykroczenia skarbowego – oszustwa podatkowego określonego w art. 56 § 3 kks. Uzasadnienie w tym przypadku jest analogiczne jak to wskazano powyżej dla zmiany w art. 30 § 2 kks, polegającej na dodaniu do katalogu przestępstw skarbowych zagrożonych przepadkiem przedmiotów przestępstwa skarbowego oszustwa podatkowego.

Z uwagi na specyfikę wykroczenia skarbowego określonego w art. 106d kks, polegającego na nielegalnej działalności kantorowej, nie proponuje się odejścia w tym przypadku od obowiązkowego przepadku wartości dewizowych lub krajowych środków płatniczych.

W przypadku fakultatywnego przepadku przedmiotów organ ścigania miałby alternatywę w postaci możliwości wszczęcia postępowania na zasadach ogólnych albo też zastosowania postępowania mandatowego z odstępniem od zajmowania przedmiotów wykroczeń skarbowych do postępowania karnego skarbowego. W związku z tym proponuje się dodanie w art. 137 w § 2 pkt 4 stanowiącego, że postępowania mandatowego nie stosuje się, jeżeli za wykroczenie skarbowe należałoby orzec przepadek przedmiotów.

Podobnie, w celu dostosowania przepisów kks do ww. wyroku Trybunału Konstytucyjnego, proponuje się nadanie nowego brzmienia art. 137 § 3, w którym został usunięty warunek nałożenia kary grzywny w drodze mandatu karnego w postaci zgody sprawcy wykroczenia skarbowego na przepadek przedmiotów. Poza tym proponuje się, aby zgoda na przyjęcie mandatu była wyrażana obowiązkowo tylko na dokumencie mandatu karnego – ewentualne odnotowanie zgody na przyjęcie mandatu w protokole przesłuchania jest niewystarczające, albowiem zgoda taka musi być wówczas odnotowana również dodatkowo na dokumencie mandatu karnego, gdyż jest to niezbędne do celów egzekucyjnych, w razie gdy sprawca nie uiszczy kary grzywny w wymaganym terminie.

W związku z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego proponuje się uchylene art. 138 § 6 kks, ponieważ przepis ten w całości dotyczy trybu występowania do

sądu z wnioskiem o przepadek przedmiotów po nałożeniu kary grzywny w drodze mandatu karnego.

W art. 3 ustawy zawarto propozycje zmian w ustawie o podatku od towarów i usług związane z dodaniem art. 65a i 65b do Prawa celnego, w których określono warunki i tryb pobierania należności przywozowych i wywozowych przez publicznych operatorów pocztowych.

Przepis art. 4 zawiera regulacje przejściowe dotyczące postępowań w sprawach pozwoleń na prowadzenie składów celnych, wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie ustawy.

Przepis art. 5 zawiera regulacje przejściowe dotyczące postępowań w sprawie uregulowania sytuacji towaru według przepisów prawa celnego, wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie ustawy.

Przepis art. 6 zawiera regulacje przejściowe dotyczące postępowań w sprawach o przyznanie statusu upoważnionego przedsiębiorcy, wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie ustawy.

Propozycja przepisu przejściowego, zawarta w art. 7 ustawy, pozwoli w sposób płynny wyłonić gwarantów w oparciu o nowe ustawowe kryteria.

Przepis art. 8 ma na celu utrzymanie w mocy obecnie obowiązujących rozporządzeń do czasu wejścia w życie nowych przepisów wykonawczych, jednak nie dłużej niż przez 6 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy.

W art. 9 przewiduje się, że ustawa wejdzie w życie z dniem 1 stycznia 2009 r., z wyjątkiem art. 1 pkt 14, który ma wejść w życie z dniem 1 grudnia 2008 r. Propozycja odmiennego wejścia w życie art. 1 pkt 14 wynika z faktu, że przepisy dyrektywy Rady 2007/74/WE z dnia 20 grudnia 2007 r. w sprawie zwolnienia towarów przywożonych przez osoby podróżujące z państw trzecich z podatku od wartości dodanej i akcyzy stosuje się od dnia 1 grudnia 2008 r., więc z tym samym dniem powinien wejść w życie przepis uchylający art. 39 Prawa celnego.

Podobnie przepisy rozporządzenia Rady (WE) nr 274/2008 z dnia 17 marca 2008 r. zmieniającego rozporządzenie (EWG) nr 918/83 ustanawiające wspólnotowy system zwolnień celnych stosuje się od dnia 1 grudnia 2008 r., więc z tym

samym dniem powinien wejść w życie przepis uchylający art. 40 Prawa celnego, tak aby zapewnić jednoczesne wejście w życie zmienionych przepisów.

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Podmioty, na które oddziałuje akt normatywny

Ze względu na zakres zmian zaproponowany w projekcie ustawy – niniejsza nowelizacja będzie oddziaływać na wszystkie podmioty prowadzące działalność w zakresie obrotu towarowego z państwami trzecimi lub świadczące usługi w zakresie obsługi tego rodzaju obrotu.

2. Wyniki przeprowadzonych konsultacji

Przedmiotowy projekt ustawy był konsultowany z Radą Celno-Akcyzową, powołaną jako organ opiniodawczo-doradczy w sprawach celnych przy Ministrze Finansów.

Projekt ustawy był przedmiotem uzgodnień międzyresortowych oraz został poddany konsultacjom społecznym stosownie do przepisów prawa. W celu wykonania obowiązku wynikającego z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414), projekt został upubliczniony przez umieszczenie w Biuletynie Informacji Publicznej, na stronie internetowej Ministerstwa Finansów pod adresem <http://bip.mf.gov.pl>

W toku prac legislacyjnych żaden podmiot nie zgłosił zainteresowania pracami nad projektem ustawy, zgodnie z przepisami ustawy o działalności lobbingowej.

W ramach konsultacji ze związkami zawodowymi przedmiotowy projekt ustawy był konsultowany z Federacją Związków Zawodowych Służby Celnej, Zrzeszeniem Związków Zawodowych Służby Celnej RP, Ogólnokrajowym Związkiem Zawodowym Służby Celnej RP, Związkiem Zawodowym Szczególnego Nadzoru Podatkowego i Akcyzy, Radą Sekcji Krajowej Pracowników Skarbowych NSZZ „Solidarność” i Związkiem Zawodowym

– Celnicy PL. W toku konsultacji społecznych nie zgłoszono uwag do przedmiotowego projektu ustawy.

W zakresie zgodności z prawem Unii Europejskiej należy wskazać, że w toku konsultacji międzyresortowych Sekretarz Komitetu Integracji Europejskiej nie zgłosił żadnych uwag do przedmiotowego projektu ustawy.

3. Wpływ regulacji na sektor finansów publicznych, w tym budżet państwa i budżety jednostek samorządu terytorialnego

Wejście w życie ustawy nie będzie powodować poważnych skutków finansowych dla budżetu państwa.

Uchylenie art. 39 jest związane z dostosowaniem przepisów prawa celnego w zakresie zwolnień paliw przywożonych z krajów trzecich w standardowych zbiornikach pojazdów do regulacji podatkowych. Zniesienie limitu i zwolnienie w całości paliw przywożonych w standardowych zbiornikach od cła nie spowoduje poważnych skutków budżetowych. Z szacunkowych danych wynika bowiem, że w 2007 r. należności celne z tytułu ponadnormatywnego przywozu paliwa zadeklarowane na dokumentach potwierdzających dokonanie zgłoszenia celnego wyniosły 5 254 zł.

Proponowana zmiana brzmienia art. 55 pkt 1 ustawy – Prawo celne, polegająca na podniesieniu progu, poniżej którego kwota należności nie jest księgowana, może pociągnąć za sobą minimalne skutki finansowe, tym bardziej że jedynie 25 % pobranych należności celnych trafia do budżetu krajowego jako koszty ich poboru. Fakt podniesienia tego progu będzie przy tym finansowo zbilansowany przewidywanym obniżeniem kosztów postępowań celnych, wszczynanych w obecnym stanie prawnym ze względu na niemożność odstąpienia od tego księgowania. W celu zilustrowania znikomego wpływu podniesienia progu nieksięgowanych należności można wskazać, że zgodnie z zestawieniem opracowanym na podstawie Systemu Analizy Zgłoszeń Celnych ALINA, w 2007 r. liczba dokumentów SAD, w których łącznie zadeklarowane należności przywozowe nie przekroczyły 40 zł (a więc równowartości kwoty 10 euro), wyniosła 18.886. Łączna kwota należ-

ności celnych zadeklarowana w tych dokumentach SAD wyniosła 45 411 zł, należności w podatku akcyzowym 821 zł i należności w podatku od towarów i usług 301 842 zł.

4. Wpływ na rynek pracy

Wejście w życie ustawy nie będzie miało istotnego wpływu na rynek pracy.

5. Wpływ na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorstw

Ustawa może mieć wpływ na konkurencyjność wewnętrzną i zewnętrzną gospodarki.

Przeniesienie kompetencji do udzielania pozwoleń na prowadzenie składów celnych z właściwości dyrektorów izb celnych do właściwości naczelników urzędów celnych uprości i przyspieszy postępowanie w sprawie udzielenia takich pozwoleń przez organy celne.

Przyznanie wszystkim dyrektorom izb celnych uprawnień do przyznawania statusu upoważnionego przedsiębiorcy (dotychczas takie uprawnienie posiada tylko trzech dyrektorów izb celnych na terenie całego kraju) przyczyni się do upowszechnienia tej instytucji prawnej dającej podmiotom gospodarczym szczególne przywileje w obrocie towarowym z państwami trzecimi.

Przyjęcie powyższych rozwiązań prawnych wzmacnia pozycję krajowych przedsiębiorców w ramach gospodarki Unii Europejskiej.

6. Wpływ regulacji na sytuację i rozwój regionalny

Ustawa nie będzie miała istotnego wpływu na sytuację i rozwój regionów.

**URZĄD
KOMITETU INTEGRACJI EUROPEJSKIEJ**

**SEKRETARZ
KOMITETU INTEGRACJI EUROPEJSKIEJ
SEKRETARZ STANU**

Mikołaj Dowgielewicz

Min.MD/1458/08/DP/pr

Warszawa, dnia 04 sierpnia 2008 r.

**Pan Maciej Berek
Sekretarz Rady Ministrów**

Opinia o zgodności z prawem Unii Europejskiej projektu ustawy o zmianie ustawy – Prawo celne oraz o zmianie niektórych innych ustaw wyrażona na podstawie art. 9 pkt 3 w związku z art. 2 ust. 1 pkt 2 i ust. 2 pkt 2a ustawy z dnia 8 sierpnia 1996 r. o Komitecie Integracji Europejskiej (Dz. U. Nr 106, poz. 494, z późn. zm.) przez Sekretarza Komitetu Integracji Europejskiej Mikołaja Dowgielewicza

Szanowny Panie Ministrze,

W związku z przedłożonym projektem (pismo nr RM-10-127-08 nowy tekst) pozwalam sobie wyrazić następującą opinię:

Projekt ustawy jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

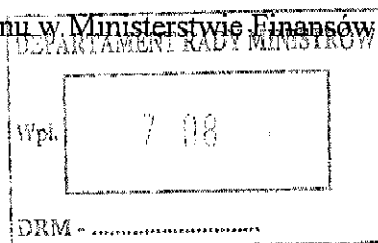
Z poważaniem,

Z up. Sekretarza Komitetu
Integracji Europejskiej
S. Sidorowicz

PODSEKRETARZ STANU
Sidonia Jędrzejewska

Do uprzejmej wiadomości:

Pan Jacek Kapica, Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Finansów

2008-08-04

Rozporządzenie
Ministra Finansów¹
z dnia 2008 r.
w sprawie wzoru wniosku o utworzenie, zmianę powierzchni lub zniesienie wolnego
obszaru celnego lub składu wolnocłowego, dokumentów, które należy do niego dołączyć,
oraz trybu rozpatrzenia wniosku

Na podstawie art. 27 ust. 1 ustawy z dnia 19 marca 2004 r. Prawo celne (Dz. U. Nr 68, poz. 622 i Nr 273, poz. 2703) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Wniosek o utworzenie lub zmianę powierzchni wolnego obszaru celnego lub składu wolnocłowego składa się ministrowi właściwemu do spraw finansów publicznych. Wzór wniosku określa załącznik nr 1 do rozporządzenia.

2. Wniosek o zniesienie wolnego obszaru celnego lub składu wolnocłowego składa się ministrowi właściwemu do spraw finansów publicznych. Wzór wniosku określa załącznik nr 2 do rozporządzenia.

3. Minister właściwy do spraw finansów publicznych rozpatruje wniosek w terminie sześciu miesięcy od dnia złożenia wniosku wraz z dokumentami.

§ 2. 1. Do wniosku o utworzenie wolnego obszaru celnego o typie kontroli I w rozumieniu art. 799 lit. a rozporządzenia Komisji (EWG) Nr 2454/93 z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiającego przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) Nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny (Dz. Urz. WE L 253 z 11.10.1993, str. 1, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 2, t. 6, str. 3 z późn. zm.), zwanego dalej "Rozporządzeniem Wykonawczym", należy dołączyć następujące dokumenty:

1) odpis z księgi wieczystej, potwierdzający prawo własności lub użytkowania wieczystego, przysługujące wnioskodawcy w stosunku do nieruchomości, na których ma być utworzony wolny obszar celny;

2) opis nieruchomości, na których ma być utworzony wolny obszar celny, w tym:

¹ Minister Finansów kieruje działem administracji rządowej – finanse publiczne, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 16 listopada 2007 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Finansów (Dz. U. Nr 216, poz. 1592).

- a) szczegółowy opis granic planowanego wolnego obszaru celnego oraz warunków technicznego ich zabezpieczenia, wraz z oznaczeniem przejść,
- b) opis warunków przyrodniczych i naturalnych nieruchomości oraz wymogów dotyczących ochrony środowiska naturalnego,
- c) opis infrastruktury technicznej, sanitarnej i komunikacyjnej,
- d) mapę terenu planowanego wolnego obszaru celnego w skali 1:5.000, z zaznaczeniem przebiegu granic;

3) informację o uwarunkowaniach lokalizacyjnych (usytuowanie szlaków komunikacyjnych, zasoby siły roboczej);

4) opinię właściwego miejscowo dyrektora izby celnej dotyczącą możliwości prowadzenia w planowanym wolnym obszarze celnym skutecznego dozoru celnego;

5) informacje dotyczące rodzaju planowanej na terenie wolnego obszaru celnego działalności gospodarczej;

6) oświadczenie wnioskodawcy, zawierające zobowiązanie do zawarcia umów z przedsiębiorcami prowadzącymi działalność na terenie wolnego obszaru celnego, w sprawie odpowiedzialności za szkodę spowodowaną zniesieniem wolnego obszaru celnego z przyczyn określonych w art. 26 ust. 6 pkt 2 ustawy z dnia 19 marca 2004 r. - Prawo celne;

7) inne informacje, które zdaniem wnioskodawcy mogą mieć znaczenie dla utworzenia wolnego obszaru celnego.

2. Osoba prowadząca działalność gospodarczą, oprócz dokumentów, o których mowa w ust. 1, powinna dołączyć:

1) odpis z właściwego rejestru albo zaświadczenie o zgłoszeniu do ewidencji działalności gospodarczej, jeżeli odrębne przepisy wymagają wpisu do rejestru albo zgłoszenia do ewidencji działalności gospodarczej;

2) zaświadczenie o niezaleganiu wnioskodawcy z zapłatą podatków, stanowiących dochód budżetu państwa, wydane przez organ właściwy dla siedziby lub miejsca zamieszkania wnioskodawcy;

3) opinię o sytuacji finansowej wnioskodawcy, wydaną przez bank prowadzący jego rachunek rozliczeniowy;

4) oświadczenie wnioskodawcy, że nie toczy się w stosunku do niego postępowanie egzekucyjne lub upadłościowe.

3. Do wniosku o powiększenie powierzchni istniejącego wolnego obszaru celnego o typie kontroli I w rozumieniu art. 799 lit. a Rozporządzenia Wykonawczego należy dołączyć dokumenty, o których mowa w ust. 1 pkt 1-4 oraz ust. 2 pkt 2.

4. Do wniosku o zmniejszenie powierzchni istniejącego wolnego obszaru celnego o typie kontroli I w rozumieniu art. 799 lit. a Rozporządzenia Wykonawczego należy dołączyć odpowiednio dokumenty, o których mowa w ust. 1 pkt 2 oraz ust. 2 pkt 2.

§ 3. 1. Dokumenty, o których mowa w § 2, dołącza się w oryginale lub kopii, której zgodność z oryginałem została poświadczona urzędowo lub notarialnie.

2. Dokumenty, o których mowa w § 2 ust. 1 pkt 1 oraz ust. 2, powinny zawierać dane aktualne w dniu złożenia wniosków, o których mowa w § 2 ust. 1, 3 i 4.

3. Zgodność ze stanem faktycznym dokumentów, o których mowa w § 2 ust. 1 pkt 1 i 4 oraz ust. 2 pkt 1, 2, i 3, wydanych wcześniej niż trzy miesiące przed dniem złożenia wniosków, o których mowa w § 2 ust. 1, 3 i 4, powinna być potwierdzona przez organ, który je wydał.

§ 4. 1. Do wniosku o utworzenie lub zmianę powierzchni wolnego obszaru celnego o typie kontroli II w rozumieniu art. 799 lit. b Rozporządzenia Wykonawczego stosuje się przepisy § 2 ust. 1 pkt 2 lit. b i c, pkt 3-7 i ust. 2-4 oraz § 3.

2. Do wniosku, o którym mowa w ust. 1, należy dołączyć dokument potwierdzający prawo wnioskodawcy do korzystania z nieruchomości, na której ma być utworzony wolny obszar celny.

§ 5. 1. Do wniosku o utworzenie lub zmianę powierzchni składu wolnocłowego stosuje się przepisy § 2 ust. 1 pkt 1 i 2 lit. a i c, pkt 3-7 i ust. 2-4 oraz § 3.

2. Do wniosku, o którym mowa w ust. 1, należy dołączyć mapę planowanego składu wolnocłowego w skali 1:500, z zaznaczeniem przebiegu granic.

§ 6. Do wniosku o zniesienie wolnego obszaru celnego lub składu wolnocłowego należy dołączyć następujące dokumenty:

1) odpis z właściwego rejestru albo zaświadczenie o zgłoszeniu do ewidencji działalności gospodarczej, jeżeli odrębne przepisy wymagają wpisu do rejestru albo zgłoszenia do ewidencji działalności gospodarczej;

2) opinię dyrektora izby celnej właściwego ze względu na lokalizację wolnego obszaru celnego lub składu wolnocłowego zawierającą ustalenia:

a) czy w związku z zakończeniem działalności składu wolnocłowego towarom, które były wprowadzone do tego składu nadane zostało inne przeznaczenie celne,

- b) czy uregulowane zostały wszelkie zobowiązania wobec organu celnego związane z działalnością gospodarczą prowadzoną na obszarze składu wolnocłowego,
- c) czy osoby prowadzące działalność w składzie wolnocłowym przedstawiły właściwemu organowi celnemu informacje, wymagane na podstawie § 15 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 16 czerwca 2004 r. w sprawie powiadamiania organu celnego o rozpoczęciu lub zakończeniu działalności w wolnym obszarze celnym lub składzie wolnocłowym oraz ewidencji prowadzonych w wolnym obszarze celnym lub składzie wolnocłowym (Dz. U. Nr 152, poz. 1602).

§ 7. Traci moc rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 31 maja 2004 r. w sprawie wzoru wniosku o utworzenie lub zmianę powierzchni wolnego obszaru celnego lub składu wolnocłowego i trybu jego rozpatrzenia oraz dokumentów, które należy do niego dołączyć (Dz. U. Nr 140, poz. 1485)

§ 8. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Załącznik Nr 1

.....
miejsowość, rok, miesiąc, dzień

Minister Finansów
ul. Świętokrzyska 12
00-916 Warszawa

Wniosek o

- utworzenie^{*)}
- zwiększenie powierzchni^{*)}
- zmniejszenie powierzchni^{*)}
- wolnego obszaru celnego w rozumieniu art. 799 lit. a Rozporządzenia Wykonawczego^{*)}
- wolnego obszaru celnego w rozumieniu art. 799 lit. b Rozporządzenia Wykonawczego^{*)}
- składu wolnocłowego^{*)}

1. Imię i nazwisko albo nazwa (firma) wnioskodawcy.

.....

2. Adres miejsca zamieszkania albo siedziby wnioskodawcy.

.....

3. Miejsowość, w której planowane jest utworzenie wolnego obszaru celnego lub składu wolnocłowego/utworzony jest wolny obszar celny lub skład wolnocłowy^{*)}.

.....

4. Wykaz dołączonych dokumentów.

.....

.....

.....
(data i podpis wnioskodawcy)

^{*)} Niepotrzebne skreślić.

.....
miejsowość, rok, miesiąc, dzień

Minister Finansów
ul. Świętokrzyska 12
00-916 Warszawa

Wniosek o zniesienie wolnego obszaru celnego lub składu wolnocłowego^{*)}

1. Imię i nazwisko albo nazwa (firma) wnioskodawcy.

.....

2. Adres miejsca zamieszkania albo siedziby wnioskodawcy.

.....

3. Na podstawie art. 26 ust. 5 ustawy Prawo celne (Dz. U. Nr 68, poz. 622, z późn. zm.)
wnoszę o zniesienie wolnego obszaru celnego lub składu wolnocłowego^{*)}

ustanowionego na podstawie

(podać dane rozporządzenia, na podstawie którego ustanowiono wolny obszar celny lub skład wolnocłowy)

zlokalizowanego

(podać adres wolnego obszaru celnego lub składu wolnocłowego)

4. Uzasadnienie wniosku o zniesienie wolnego obszaru celnego lub składu wolnocłowego^{*)}

.....

.....

.....

.....

5. Informacje dodatkowe:

a) wymienić operatorów, którzy prowadzili działalność w wolnym obszarze celnym lub składzie wolnocłowym^{*)}:

.....

.....

.....

.....

b) podać informacje dotyczące wpływu zniesienia wolnego obszaru celnego lub składu wolnocłowego^{*)} na sektor finansów publicznych, w tym budżet państwa i budżety jednostek samorządu terytorialnego

.....
.....

c) podać informacje dotyczące wpływu regulacji na rynek pracy:

.....
.....

4. Wykaz dołączonych dokumentów.

.....
.....

.....
(data i podpis wnioskodawcy)

^{*)} Niepotrzebne skreślić

Uzasadnienie

Przepisy niniejszego projektu rozporządzenia stanowią realizację delegacji ustawowej określonej w art. 27 ust. 1 ustawy Prawo celne. Zmiana ta powoduje rozszerzenie zakresu delegacji ustawowej o uprawnienie dla Ministra Finansów do opracowania wzoru wniosku w sprawie zniesienia wolnego obszaru celnego lub składu wolnocłowego oraz określenia dokumentów, które należy dołączyć do wniosku, a także trybu rozpatrzenia tego wniosku. Obowiązujące przepisy nie przewidują możliwości żądania przez organ celny przedłożenia określonych dokumentów w sytuacji złożenia wniosku o zniesienie wolnego obszaru celnego lub składu wolnocłowego. Powoduje to praktyczne trudności w zakresie weryfikacji okoliczności rozpatrywanych przed wydaniem rozporządzenia w sprawie zniesienia wolnego obszaru celnego lub składu wolnocłowego. Zapisy realizujące nowe uprawnienie wynikające ze zmiany brzmienia delegacji ustawowej zawarte zostały w § 1 ust. 1 i § 6 projektu rozporządzenia..

W § 2 ust. 2 wykreślono pkt 2 i 3 w brzmieniu:

"2) zaświadczenie o nadaniu wnioskodawcy statystycznego numeru identyfikacyjnego w krajowym rejestrze podmiotów prowadzących działalność gospodarczą;

3) decyzję o nadaniu numeru identyfikacji podatkowej, jeśli taki numer został nadany na podstawie odrębnych przepisów;"

Rezygnacja z obowiązku przedkładania wymienionych wyżej dokumentów upraszcza i odformalizowuje prowadzone postępowanie.

Ocena Skutków Regulacji

1. Wskazanie podmiotów, na które oddziałuje akt normatywny.

Przepisy zawarte w projekcie rozporządzenia oddziałują na podmioty ubiegające się o ustanowienie wolnego obszaru celnego lub składu wolnocłowego oraz podmioty składające wniosek o zniesienie wolnego obszaru celnego lub składu wolnocłowego.

2. Wyniki przeprowadzonych konsultacji.

Projekt rozporządzenia zostanie poddany szerokim konsultacjom społecznym, poprzez publikację na stronie internetowej Ministerstwa Finansów. Zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414), projekt rozporządzenia zostanie także, z chwilą przekazania do uzgodnień z członkami Rady Ministrów, udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej.

Uwagi zgłoszone do treści zapisów zawartych w projekcie rozporządzenia podczas konsultacji społecznych zostaną rozpatrzone w toku procesu legislacyjnego. Dotyczy to również zgłoszeń podmiotów zainteresowanych pracami nad projektem rozporządzenia, w trybie określonym w art. 7 powołanej wyżej ustawy o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa.

3. Przedstawienie wyników analizy wpływu aktu normatywnego.

a) Wpływ regulacji na sektor finansów publicznych, w tym budżet państwa i budżety jednostek samorządu terytorialnego:

Wejście w życie niniejszego rozporządzenia nie wiąże się ze zwiększeniem wydatków lub zmniejszeniem dochodów budżetu państwa oraz budżetów jednostek samorządu terytorialnego.

b) Wpływ regulacji na rynek pracy:

Wejście w życie niniejszego rozporządzenia nie wpływa na rynek pracy.

c) Wpływ regulacji na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorstw:

Wejście w życie niniejszego rozporządzenia nie wpływa na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorstw.

d) Wpływ regulacji na sytuację i rozwój regionalny:

Wejście w życie niniejszego rozporządzenia nie wywiera wpływu na sytuację i rozwój regionów.

**ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA FINANSÓW¹⁾**

z dnia 2008 r.

w sprawie dokumentów stosowanych w obrocie towarami objętymi Wspólną Polityką Rolną oraz zasad postępowania z tymi towarami w zakresie przewidzianym dla organów celnych

Na podstawie art. 96 ust. 5 ustawy z dnia 19 marca 2004 r. - Prawo celne (Dz. U. Nr 68, poz. 622 i Nr 273, poz. 2703) zarządza się, co następuje:

Dział I

Przepisy ogólne

§ 1. Rozporządzenie określa:

- 1) wzory i zasady stosowania dokumentów wykorzystywanych w obrocie towarami objętymi Wspólną Polityką Rolną;
- 2) warunki i tryb uznawania miejsc załadunku towarów, w których towary mogą być objęte procedurą wywozu;
- 3) zasady postępowania z towarami dostarczonymi do miejsc uważanych za wywóz ze Wspólnoty Europejskiej, zwanej dalej "Wspólnotą";
- 4) warunki i tryb wydawania pozwoleń na stosowanie procedury planowej przy dostawie do niektórych miejsc przeznaczenia uważanych za wywóz ze Wspólnoty;
- 5) warunki i tryb wydawania pozwoleń magazynów żywnościowych;
- 6) zasady produkcji konserw kwalifikujących się do refundacji na podstawie rozporządzenie w sprawie refundacji wywozowych w odniesieniu do niektórych konserw z wołowiny i cielęciny.

§ 2. Użyte w niniejszym rozporządzeniu określenia oznaczają:

- 1) agencja płatnicza - agencję, o której mowa w art. 96 ust. 3 ustawy z dnia 19 marca 2004 r. - Prawo celne;
- 2) Rozporządzenie Wykonawcze - rozporządzenie Komisji (EWG) nr 2454/93 z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiające przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny (Dz. Urz. WE L 253 z 11.10.1993, str. 1; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 2, t. 6, str. 3, z późn. zm.);
- 3) karta kontrolna T5 - dokument, o którym mowa w art. 912a-912g Rozporządzenia Wykonawczego;
- 4) produkty przetworzone - produkty, o których mowa w rozporządzeniu Komisji (WE) 1043/2005 z dnia 30 czerwca 2005 r. w sprawie wykonania rozporządzenia Rady (WE) nr 3448/93 w odniesieniu do systemu refundacji wywozowych do niektórych produktów rolnych wywożonych w postaci towarów nieobjętych załącznikiem I do Traktatu oraz kryteria dla ustalania wysokości sum takich refundacji (Dz. Urz. UE L 172 z 5.7.2005, str. 24);
- 5) rozporządzenie w sprawie refundacji wywozowych - rozporządzenie Komisji (WE) nr 800/99 z dnia 15 kwietnia 1999 r. ustanawiające wspólne szczegółowe zasady stosowania systemu refundacji wywozowych do produktów rolnych (Dz. Urz. UE L 102 z 17.4.1999, str. 11; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 3, t. 25, str. 129, z późn. zm.);
- 6) rozporządzenie w sprawie refundacji wywozowych w odniesieniu do niektórych konserw z wołowiny i cielęciny - rozporządzenie Komisji (WE) Nr 1731/2006 z dnia 23 listopada 2006 r. w sprawie szczegółowej zasad stosowania refundacji wywozowych w odniesieniu do niektórych konserw z wołowiny i cielęciny (Dz. Urz. UE L 325 z 24.11.2006, str. 12).

¹⁾ Minister Finansów kieruje działem administracji rządowej - finanse publiczne, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 16 listopada 2007 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Finansów (Dz. U. Nr 216, poz. 1592).

Dział II

Wniosek o refundację wywozową

§ 3. 1. Wniosek o refundację wywozową, o którym mowa w art. 5 ust. 4 rozporządzenia w sprawie refundacji wywozowych, zwany dalej "wnioskiem", jest sporządzany na formularzu WPR 1, którego wzór określa załącznik nr 1 do rozporządzenia.

2. Sposób wypełnienia formularza WPR 1 określa instrukcja wypełniania formularza WPR 1, stanowiąca załącznik nr 2 do rozporządzenia.

3. Dane wpisywane we wniosku powinny odpowiadać danym zawartym w zgłoszeniu celnym lub w pozycji zgłoszenia celnego, z zastrzeżeniem ust. 4.

4. Wniosek może dotyczyć mniejszej ilości towaru niż ilość wynikająca ze zgłoszenia celnego.

§ 4. Wniosek może być złożony z wykorzystaniem systemu teleinformatycznego. Tryb i zasady przewidziane dla dokonywania zgłoszeń celnych z wykorzystaniem systemu teleinformatycznego stosuje się odpowiednio.

§ 5. 1. Wniosek należy złożyć wraz ze zgłoszeniem celnym o objęciu procedurą celną towarów, które mają podlegać refundacjom. Wniosek stanowi załącznik do zgłoszenia celnego.

2. Wniosek składa się do agencji płatniczej za pośrednictwem naczelnika urzędu celnego, w którym towar zostaje objęty jedną z procedur uprawnających do wypłaty refundacji.

§ 6. 1. Organ celny przyjmuje wniosek wraz ze zgłoszeniem celnym.

2. Po zwolnieniu towarów organ celny przesyła niezwłocznie, jednak nie później niż w terminie 7 dni, wniosek do agencji płatniczej. W przypadku złożenia wniosku z wykorzystaniem systemu teleinformatycznego, organ celny przekazuje wniosek do agencji płatniczej z użyciem tego systemu lub przesyła wydruk wniosku opatrzony pieczęcią organu celnego.

§ 7. 1. W przypadku zmiany, przed zwolnieniem towarów, danych zawartych w zgłoszeniu celnym, z tytułu którego złożono wniosek o refundację, organ celny nanosi na odwrocie oryginału wniosku odpowiednią adnotację oraz składa podpis i przystawia pieczęć "Polska - Cło".

2. W przypadku wydania postanowienia lub decyzji w sprawie zmiany danych zawartych w zgłoszeniu celnym, o którym mowa w ust. 1, organ celny przekazuje agencji płatniczej niezwłocznie, jednak nie później niż w terminie 7 dni, kopię postanowienia lub decyzji.

§ 8. Przed zwolnieniem towarów organ celny może, na wniosek zgłaszającego, prostować błędy pisarskie i inne oczywiste omyłki zawarte we wniosku, jeżeli zmieniane dane różnią się od danych zawartych w zgłoszeniu celnym. Przepis § 7 ust. 2 stosuje się odpowiednio.

§ 9. W przypadku mrożenia, przepakowania lub etykietowania dokonanego zgodnie z art. 7 ust. 3 rozporządzenia w sprawie refundacji wywozowych, organ celny nanosi na wniosku o refundację i, o ile ma zastosowanie karcie kontrolnej T5, informację o dokonanych czynnościach.

Dział III

Miejsca uznane dla potrzeb załadunku

§ 10. 1. Właściwy miejscowo organ celny może, na wniosek osoby zainteresowanej, uznać miejsce załadunku towarów za miejsce uznane w rozumieniu przepisów prawa celnego.

2. Numer identyfikacyjny miejsca uznanego na potrzeby załadunku składa się z następujących części:

- 1) PL - symbol kraju;
- 2) 6 cyfr - kod izby celnej;
- 3) 2 liter - "UR", wyróżnik wskazujący na miejsce uznane na potrzeby załadunku;
- 4) 4 cyfr - wyróżnik cyfrowy miejsca wyznaczonego lub uznanego znajdującego się na terenie właściwości miejscowej izby celnej.

3. Miejsce, o którym mowa w ust. 1, może być uznane jedynie w celu objęcia procedurą wywozu towarów, co do których składany jest wniosek o refundację wywozową.

§ 11. 1. Organ celny może przystąpić do czynności wynikających z przepisów prawa celnego w miejscu

uznanym dla potrzeb załadunku, po złożeniu przez osobę zainteresowaną zawiadomienia, o którym mowa w art. 5 ust. 7 lit. b rozporządzenia w sprawie refundacji wywozowych.

2. Zawiadomienie powinno zawierać, w szczególności:

- 1) numer i datę;
- 2) wskazanie urzędu celnego, do którego jest kierowane;
- 3) dane osoby dokonującej wywozu;
- 4) określenie miejsca załadunku;
- 5) rodzaj towaru z podaniem kodu CN lub ERN;
- 6) ilość i wartość towaru;
- 7) szacowaną kwotę refundacji;
- 8) kraj przeznaczenia;
- 9) datę i godzinę rozpoczęcia załadunku;
- 10) szacowany czas trwania załadunku;
- 11) imię, nazwisko i podpis osoby sporządzającej zawiadomienie.

§ 12. Przepisy prawa celnego dotyczące miejsc uznanych lub wyznaczonych przez organ celny stosuje się odpowiednio, z tym że miejsce uznane dla potrzeb załadunku nie musi być w sposób szczególny odgródzone ani oznaczone.

Dział IV

Miejsca przeznaczenia uważane za wywóz ze Wspólnoty i zaopatrywanie w prowiant

Rozdział 1

Przepisy ogólne

§ 13. W przypadku dostaw do miejsc przeznaczenia uważanych za wywóz ze Wspólnoty i zaopatrywania w prowiant, o których mowa w rozdziale I tytułu III rozporządzenia w sprawie refundacji wywozowych, stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące wywozu towarów.

§ 14. Urzędem celnym właściwym do potwierdzania karty kontrolnej T5 jest, w przypadku dostaw, o których mowa w:

- 1) art. 36 ust. 1 lit. a rozporządzenia w sprawie refundacji wywozowych, urząd właściwy dla portu, w którym dokonuje się załadunku na statek lub samolot;
- 2) art. 36 ust. 1 lit. b i c rozporządzenia w sprawie refundacji wywozowych, urząd właściwy dla miejsca przeznaczenia towarów;
- 3) art. 44 ust. 1 rozporządzenia w sprawie refundacji wywozowych, urząd właściwy dla miejsca załadunku na środek przewozowy dostarczający bezpośrednio towar do miejsca przeznaczenia.

§ 15. 1. Urząd celny, o którym mowa w § 14, potwierdza kartę kontrolną T5 po otrzymaniu świadectwa dostawy.

2. Świadectwem dostawy jest dokument potwierdzony przez kapitana statku lub inną upoważnioną osobę, zawierający co najmniej numer, pełne dane towaru, w szczególności jego opis zgodny z Nomenklaturą Refundacji Wywozowych lub Nomenklaturą Scaloną, ilość towaru, a także opis i ilość opakowań oraz datę dostawy; w przypadku dostaw, o których mowa w § 14 pkt 3, dokument ten powinien zawierać także dane identyfikacyjne dostawczego środka przewozowego.

Rozdział 2

Procedura planowa

§ 16. 1. W celu uzyskania refundacji wywozowej przysługującej w związku z dostawą do miejsc przeznaczenia, uważanych za wywóz ze Wspólnoty, dyrektor izby celnej właściwy miejscowo ze względu na miejsce załadunku towarów może udzielić pozwolenia na stosowanie procedury planowej, o której mowa w art. 37 rozporządzenia w sprawie refundacji wywozowych, osobie, zwanej dalej "osobą upoważnioną", która:

- 1) prowadzi księgi rachunkowe w sposób pozwalający organom celnym na dokonywanie kontroli, a szczególnie sprawowanie skutecznej kontroli celnej;
- 2) nie popełniła poważnego naruszenia przepisów prawa celnego lub przepisów dotyczących refundacji wywozowych;

3) prowadzi co najmniej od roku działalność w zakresie dostaw do miejsc przeznaczenia uważanych za wywóz ze Wspólnoty.

2. Stosowanie procedury planowej jest ograniczone do dostaw realizowanych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

3. W szczególnie uzasadnionych przypadkach i jeżeli jest zapewnione właściwe sprawowanie dozoru i kontroli celnej, dyrektor izby celnej może zezwolić na stosowanie procedury planowej do dostaw realizowanych na obszarze Wspólnoty. Pozwolenie powinno szczegółowo określać zasady właściwego stosowania dozoru i kontroli celnej.

§ 17. 1. Osoba zamierzająca stosować procedurę planową składa pisemny wniosek, do dyrektora izby celnej właściwego ze względu na miejsce załadunku towarów, o pozwolenie na stosowanie procedury planowej.

2. Wniosek, o którym mowa w ust. 1, powinien w szczególności określać:

- 1) rodzaj dostaw;
- 2) miejsca załadunku;
- 3) rodzaje towarów, które będą obejmowane procedurą planową z podaniem ich zwyczajowego, handlowego opisu oraz kodu ERN lub CN.

3. Do wniosku o wydanie pozwolenia dołącza się:

- 1) dokumenty potwierdzające spełnienie wymogu, o którym mowa w § 13 ust. 1 pkt 3;
- 2) wykaz osób upoważnionych do wykonywania czynności wynikających z procedury planowej.

4. W przypadku gdy osoba wnioskująca zamierza prowadzić działania, o których mowa w art. 38 rozporządzenia w sprawie refundacji wywozowych, do wniosku należy dołączyć zestawienie produktów gotowych, ich używane nazwy handlowe oraz specyfikację przygotowywanych produktów, w tym współczynniki zużycia surowców oraz wysokość strat.

§ 18. 1. Przed wydaniem pozwolenia na stosowanie procedury planowej dyrektor izby celnej przeprowadza urzędowe sprawdzenie.

§ 19. Pozwolenie na stosowanie procedury planowej powinno zawierać w szczególności:

- 1) określenie rodzaju dostaw;
- 2) określenie miejsc załadunku;
- 3) termin do przekazania powiadomienia, o którym mowa w § 24;
- 4) wskazanie urzędu celnego właściwego do objęcia towarów procedurą wywozu;
- 5) określenie rodzaju towarów, które będą obejmowane procedurą planową z podaniem ich zwyczajowego, handlowego opisu oraz numeru kodu ERN lub CN;
- 6) pouczenie o obowiązku prowadzenia i przechowywania rejestrów;
- 7) pouczenie o zakazie stosowania równoległe zwykłej procedury wnioskowania o refundację w odniesieniu do towarów, o których mowa w pkt 5;
- 8) pouczenie o obowiązku sumowania dostaw w jednym zgłoszeniu wywozowym.

§ 20. 1. Przed dokonaniem pierwszej czynności związanej ze stosowaniem procedury planowej naczelnik urzędu celnego właściwy dla miejsca załadunku towarów zatwierdza wzór rejestru, sposób jego prowadzenia oraz miejsce przechowywania.

2. Rejestr powinien zawierać, w szczególności:

- 1) numer i datę wpisu;
- 2) dane podmiotu, do którego dostarczono towary;
- 3) numer i datę powiadomienia;
- 4) numer i datę potwierdzenia, o którym mowa w § 26 ust. 1;
- 5) rodzaj towarów wraz z podaniem kodu ERN lub CN;
- 6) treść deklaracji uzupełniających;
- 7) ilość oraz masę netto i brutto towarów;
- 8) datę dostawy;
- 9) nazwę i numer rejestrowy statku lub samolotu, na które towary zostały dostarczone;
- 10) numer i datę świadectwa dostawy;
- 11) imię i nazwisko oraz podpis osoby dokonującej wpisu do rejestru.

3. Świadectwo dostawy stanowi załącznik do rejestru.

4. W przypadku gdy dyrektor izby celnej zezwolił na stosowanie procedury planowej do dostaw realizowanych na terenie Wspólnoty, zamiast numeru i daty świadectwa dostawy wpisuje się numer i datę karty kontrolnej T5. Oryginał karty stanowi załącznik do rejestru.

§ 21. 1. Rejestr może być prowadzony:

- 1) w formie książkowej;
 - 2) z zastosowaniem technik elektronicznego przetwarzania danych.
2. Rejestr powinien być prowadzony chronologicznie w okresach rocznych.

3. W przypadku prostowania błędów pisarskich i rachunkowych oraz innych oczywistych omyłek w rejestrze, zapisy w poszczególnych rubrykach rejestru nie mogą być wycierane lub zamalowywane. Ewentualne zmiany należy wprowadzić po skreśleniu nieprawidłowych danych. Każdą zmianę powinna potwierdzić podpisem osoba, która jej dokonała, oraz naczelnik urzędu celnego bądź upoważniony przez niego funkcjonariusz celny, przez parafowanie tej zmiany i przystawienie pieczęci.

§ 22. W przypadku prowadzenia rejestru w formie książkowej, przed rozpoczęciem jego wypełniania, karty rejestru powinny być przeszyte, strony ponumerowane, a ostatnia strona opatrzona pieczęcią osoby upoważnionej i pieczęcią urzędu celnego.

§ 23. 1. Rejestr może być prowadzony z zastosowaniem technik elektronicznego przetwarzania danych, jeżeli:

- 1) osoba upoważniona posiada szczegółową pisemną instrukcję obsługi programu komputerowego wykorzystywanego do prowadzenia rejestru;
- 2) posiadany przez osobę upoważnioną program komputerowy zapewnia wgląd do treści dokonywanych zapisów i przechowywania danych w sposób chroniący je przed zatarciem lub zniekształceniem i uniemożliwia usuwanie dokonywanych zapisów, a także pozwala na dokonywanie zapisów w sposób chronologiczny.

2. Osoba upoważniona prowadząca rejestr z zastosowaniem technik elektronicznego przetwarzania danych jest obowiązana do przechowywania kopii rejestru zapisanej na elektronicznych nośnikach informacji lub w formie wydruku.

§ 24. 1. W celu dostawy towarów z zastosowaniem procedury planowej, osoba upoważniona powinna niezwłocznie przekazać powiadomienie do urzędu celnego wskazanego w pozwoleniu na stosowanie procedury planowej.

2. Powiadomienie powinno zawierać w szczególności:

- 1) numer i datę powiadomienia;
- 2) wskazanie urzędu celnego, do którego jest kierowane;
- 3) dane osoby upoważnionej;
- 4) określenie miejsca, przewidywanego terminu i czasu załadunku;
- 5) numer i datę pozwolenia na stosowanie procedury planowej;
- 6) określenie rodzaju towarów, które będą przedmiotem dostawy, z podaniem ich zwyczajowego, handlowego opisu oraz numeru kodu ERN lub CN oraz ich ilości lub masy;
- 7) imię i nazwisko oraz podpis osoby sporządzającej powiadomienie.

3. Powiadomienie należy przekazać co najmniej na dwie godziny przed końcem pracy urzędu celnego, jeżeli w pozwoleniu na stosowanie procedury planowej nie został wskazany krótszy termin.

4. Powiadomienie może zostać przekazane osobiście, telefaksem lub z zastosowaniem technik elektronicznego przetwarzania danych.

§ 25. 1. W uzasadnionych przypadkach dyrektor izby celnej może zezwolić na zastąpienie powiadomienia harmonogramem dostaw. Harmonogram jest sporządzany oddzielnie dla każdego miejsca załadunku. Harmonogram powinien zawierać w szczególności:

- 1) numer i datę harmonogramu;
- 2) wskazanie urzędu celnego, do którego jest kierowany;
- 3) dane osoby upoważnionej;
- 4) numer i datę pozwolenia na stosowanie procedury planowej;
- 5) określenie miejsca załadunku;
- 6) określenie rodzaju dostawy;
- 7) określenie terminów załadunków;
- 8) określenie rodzaju towarów, które będą przedmiotem poszczególnych dostaw, z podaniem ich zwyczajowego, handlowego opisu oraz numeru kodu ERN lub CN, z uwzględnieniem ich ilości lub masy;
- 9) imię i nazwisko oraz podpis osoby sporządzającej harmonogram.

2. Harmonogram może obejmować dostawy realizowane maksymalnie w terminie miesiąca kalendarzowego.

§ 26. 1. Naczelnik urzędu celnego przekazuje osobie upoważnionej niezwłocznie, jednak nie później niż w ciągu dwóch godzin od otrzymania powiadomienia, o którym mowa w § 21, potwierdzenie jego otrzymania.

2. W pozwoleniu na stosowanie procedury planowej dyrektor izby celnej może ustalić krótszy termin na przekazanie potwierdzenia.

3. Potwierdzenie powinno zawierać:

- 1) numer i datę potwierdzenia;
- 2) rozstrzygnięcie o zatrzymaniu towarów w miejscu załadunku do chwili przeprowadzenia kontroli celnej albo zgodę na podjęcie dalszych czynności związanych ze stosowaniem tej procedury.

4. Potwierdzenie może być przekazane osobiście, telefaksem lub z zastosowaniem technik elektronicznego przetwarzania danych.

5. Brak potwierdzenia w terminie, o którym mowa w ust. 1, jest równoznaczny ze zgodą naczelnika urzędu celnego na podjęcie dalszych czynności związanych ze stosowaniem procedury planowej.

§ 27. 1. Osoba upoważniona dokonuje wpisu do rejestru w następującym terminie:

- 1) w przypadku zatrzymania towarów w celu przeprowadzenia kontroli celnej - w dniu, w którym organ celny stwierdził, że zostały spełnione warunki do objęcia towarów procedurą planową;
- 2) w przypadku wyrażenia zgody na podjęcie dalszych czynności związanych ze stosowaniem procedury planowej - najpóźniej pierwszego roboczego dnia po załadunku;
- 3) w przypadku, o którym mowa w § 23 ust. 5 - najpóźniej pierwszego roboczego dnia po załadunku.

2. W przypadku gdy dyrektor izby celnej zezwolił na stosowanie procedury planowej do dostaw realizowanych na obszarze Wspólnoty, osoba upoważniona dokonuje wpisu do rejestru nie później niż pierwszego roboczego dnia po dniu, w którym musiała zostać poinformowana, że produkty zostały załadowane.

§ 28. Wpis do rejestru powinien być dokonany na podstawie danych zawartych w fakturze, kserokopii faktury albo w innym dokumencie służącym do identyfikacji towaru albo jego kserokopii.

§ 29. Zwolnienie towarów następuje z chwilą dokonania wpisu w rejestrze.

§ 30. Czynności wynikające ze stosowania procedury planowej mogą dokonywać wyłącznie osoby fizyczne określone w wykazie stanowiącym załącznik do wniosku o udzielenie pozwolenia na stosowanie procedury planowej.

§ 31. Okres rozliczeniowy procedury planowej wynosi miesiąc kalendarzowy.

§ 32. 1. Wniosek jest sporządzany na formularzu, o którym mowa w § 3.

2. Wniosek jest sporządzany oddzielnie dla każdego miejsca załadunku oraz dla każdego rodzaju dostaw.

3. Do wniosku należy dołączyć kopię rejestru za okres objęty wnioskiem.

§ 33. 1. Dyrektor izby celnej cofa pozwolenie na stosowanie procedury planowej:

- 1) na wniosek osoby, która otrzymała pozwolenie;
- 2) w przypadku naruszenia którejkolwiek z przesłanek, o których mowa w § 16 ust. 1.

2. Dyrektor izby celnej może cofnąć pozwolenie na stosowanie procedury planowej, jeżeli osoba, która otrzymała pozwolenie, w sposób istotny naruszyła przepisy prawa celnego lub przepisy dotyczące refundacji wywozowych.

Rozdział 3

Magazyny żywnościowe

§ 34. Osoba zamierzająca prowadzić magazyn żywnościowy, o którym mowa w art. 40 rozporządzenia w sprawie refundacji wywozowych, zwany dalej "magazynem", składa pisemny wniosek do dyrektora izby celnej właściwego ze względu na proponowaną lokalizację magazynu o wydanie pozwolenia na prowadzenie magazynu.

§ 35. 1. Przed wydaniem pozwolenia na prowadzenie magazynu dyrektor izby celnej, do którego został złożony wniosek, zasięga opinii agencji płatniczej oraz naczelnika właściwego urzędu celnego, dokonuje oględzin terenu lub pomieszczeń oraz podejmuje inne czynności w celu stwierdzenia:

- 1) czy sposób prowadzenia księgowości i dokumentacji związanej z przeprowadzanymi operacjami handlowymi pozwoli na ustalenie, że będą spełnione warunki wynikające z przepisów prawa celnego lub przepisów dotyczących refundacji wywozowych;
- 2) czy wnioskodawca nie popełnił poważnego naruszenia przepisów prawa celnego lub przepisów dotyczących refundacji wywozowych;

- 3) czy stan pomieszczeń lub terenu zapewnia pozostawanie towaru pod dozorem celnym;
 - 4) gospodarczo uzasadnionej potrzeby prowadzenia magazynu.
2. Z dokonanych oględzin sporządza się protokół.

§ 36. 1. Pozwolenie na prowadzenie magazynu powinno w szczególności określać:

- 1) termin, w jakim magazyn może być utworzony;
 - 2) rodzaje towarów, jakie mogą być składowane w magazynie;
 - 3) termin, w jakim osoba prowadząca magazyn powinna dostarczyć regulamin prowadzenia magazynu oraz wzór rejestru towarów składowanych w magazynie;
 - 4) urząd celny sprawujący nadzór nad magazynem.
2. Regulamin prowadzenia magazynu powinien w szczególności określać zasady wprowadzania towarów do magazynu i wyprowadzania towarów z magazynu.

§ 37. Naczelnik urzędu celnego wskazanego w pozwoleniu na prowadzenie magazynu żywnościowego zatwierdza regulamin prowadzenia magazynu żywnościowego oraz rejestr towarów składowanych w magazynie.

§ 38. 1. W przypadku wprowadzania towarów do magazynu stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące wywozu towarów.

2. Urzędem celnym właściwym do potwierdzenia karty kontrolnej T5 jest urząd celny sprawujący nadzór nad magazynem.

§ 39. 1. Złożenie towarów w magazynie jest dokonywane w obecności funkcjonariusza celnego po uprzednim pisemnym powiadomieniu organu celnego.

2. Funkcjonariusz celny potwierdza złożenie towarów w magazynie w rejestrze prowadzonym w tym magazynie oraz na karcie kontrolnej T5.

3. Organ celny może wyrazić zgodę na złożenie towarów w magazynie bez obecności funkcjonariusza celnego. Organ celny określa w takim przypadku tryb i zasady dokonywania wpisu w rejestrze oraz potwierdzania karty kontrolnej T5.

§ 40. Towary wyprowadzane w celu dostarczenia ich do innego magazynu żywności należy przedstawić organowi celnemu.

§ 41. Dowodem wyprowadzenia towarów z magazynu jest:

- 1) w przypadku dostawy do innego magazynu - karta kontrolna T5;
- 2) w pozostałych przypadkach - dokument potwierdzony przez kapitana statku lub inną upoważnioną osobę zawierający co najmniej: numer dokumentu, pełne dane towaru, w szczególności jego opis i ilość, a także opis i ilość opakowań i datę dostawy; w przypadku dostaw na platformy wiertnicze dokument ten powinien zawierać także dane identyfikacyjne dostawczego środka przewozowego.

Dział V

Produkcja konserw kwalifikujących się do refundacji na podstawie rozporządzenia w sprawie refundacji wywozowych w odniesieniu do niektórych konserw z wołowiny i cielęciny.

§ 42. 1. Deklarację objęcia dozorem celnym mięs wykorzystywanych do produkcji niektórych konserw kontrolą celną, o której mowa w art. 3 ust. 1 rozporządzenia w sprawie refundacji wywozowych w odniesieniu do niektórych konserw z wołowiny i cielęciny, należy sporządzić na formularzu „WPR5”.

2. Wzór formularza „WPR5” określa załącznik nr 3 do rozporządzenia.

§ 43. Do deklaracji objęcia mięs wykorzystywanych do produkcji niektórych konserw kontrolą celną stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące wniosku o refundację.

§ 45. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

A URZĄD CELNY WYSYŁKI/WYWOZU

Oryginał	2 Nadawca/Eksporter Nr		C1 Typ wniosku		
	WPR 1		3 Formularze		
			5 Pozycje	6 Liczba opakowań	
	8 Odbiorca Nr				
			C9 Nr rejestracyjny w CRP		
	14 Zgłaszający/Przedstawiciel Nr		16 Kraj wysyłki / eksportu	15 Kod kraju wysyłki	17 Kod kraju przeznaczenia
				a) b)	a) b)
	WPR 1		18 Kraj pochodzenia	17 Kraj przeznaczenia	
	18 Znak i przynależność państwowa środka transportu przy wyjściu	19 Kont.	Wnioskodawca przyjmuje do wiadomości, iż zgodnie z przepisami rozp. Rady UE nr 1280/2005 oraz rozp. Komisji (WE) nr 258/2008, jego dane, jako przedsiębiorcy otrzymującego pomoc ze środków finansowych UE mogą być podane do informacji publicznej oraz przetwarzane przez organy audytowe i dochodzeniowe Wspólnot i państw członkowskich dla zabezpieczenia interesów finansowych Wspólnot oraz w celu zachowania zasady przejrzystości wykorzystania funduszy oraz na mocy ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych przysługuje mu prawo do informacji oraz prawo żądania czasowego lub stałego wstrzymania przetwarzania danych lub ich usunięcia, jeżeli dane są niekompletne, nieaktualne, nieprawdziwe lub zostały zebrane z naruszeniem ustawy albo są już zbędne do realizacji celu, oraz wystąpienia z żądaniem uaktualnienia, sprostowania danych		
	21 Znak i przynależność państwowa aktywnego środka transportu przekraczającego granicę				
	25 Rodzaj transportu				
	na granicy				
	30 Lokalizacja towaru				
31 Opakowania i opis towarów	Znak i numery - Numer kontenera(ów). Liczba i rodzaj.		32 Pozycja nr	33 Kod towaru	
				35 Masa brutto (kg)	
			37 PROCEDURA	38 Masa netto (kg)	
			40 Deklaracja skrócona		
			41 Ilość w uzupełniającej j.m.		
44 Dodatkowe informacje / załączone dokumenty /					C42 Kod receptury
					C45 Pochodzenie C/I
					C46 Karta kontrolna T5
C47 Podst. dane ilościowe	Kod składnika	Ilość netto	jm	C48 Nr świadectwa	C48 Deklaracje uzupełniające
					C URZĄD CELNY ODPRAWY
D KONTROLA URZĘDU CELNEGO ODPRAWY					54 Miejsce i data
Wynik:					Podpis i nazwisko zgłaszającego / przedstawiciela
Liczba założonych plomb:					
Opis:					
Podpis:					

F. PODSUMOWANIE KONTROLI (wypełnia urząd celny)

Pozycja	Pobrano próbki T/N	Nr protokołu z pobrania próbek	Wynik kontroli Zgodne / Niezgodne	Nr protokołu z kontroli, jeżeli brak protokołu podać przyczynę

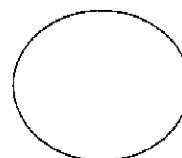
G. Komentarz:

- H.**
- karta kontrolna T5 przedstawiona
- karta kontrolna T5 nie przedstawiona (urząd wywozu = urząd wyprowadzenia)
- karta kontrolna T5 nie przedstawiona (inny powód, podać jaki)

I.

Pieczęć Polska - Cło:

Podpis funkcjonariusza celnego

KOPIA
 C1 Typ wniosku
 3 Formularze **WPR 1 bis**

2 Nadawca/Eksporter Nr

31 Opakowania i opis towarów	Znaki i numery - Numer kontenera/ów. Liczba i rodzaj	32 Pozycja nr	33 Kod towaru
		35 Masa brutto (kg)	
		37 PROCEDURA	38 Masa netto (kg)
		40 Deklaracja skrócona	
		41 ilość w uzupełniającej j.m.	

44 Dodatkowe informacje / załączone dokumenty /	C42 Kod receptury
	C45 Pochodzenie C/I
	C46 Karta kontrolna T5

31 Opakowania i opis towarów	Znaki i numery - Numer kontenera/ów. Liczba i rodzaj	32 Pozycja nr	33 Kod towaru
		35 Masa brutto (kg)	
		37 PROCEDURA	38 Masa netto (kg)
		40 Deklaracja skrócona	
		41 ilość w uzupełniającej j.m.	

44 Dodatkowe informacje / załączone dokumenty /	C42 Kod receptury
	C45 Pochodzenie C/I
	C46 Karta kontrolna T5

31 Opakowania i opis towarów	Znaki i numery - Numer kontenera/ów. Liczba i rodzaj	32 Pozycja nr	33 Kod towaru
		35 Masa brutto (kg)	
		37 PROCEDURA	38 Masa netto (kg)
		40 Deklaracja skrócona	
		41 ilość w uzupełniającej j.m.	

44 Dodatkowe informacje / załączone dokumenty /	C42 Kod receptury
	C45 Pochodzenie C/I
	C46 Karta kontrolna T5

C47 Podst. dane ilościowe	A) Kod składnika	Masa netto	j.m.	C48 Nr świadectwa	B) Kod składnika	Masa netto	j.m.	C48 Nr świadectwa

C47 Podst. dane ilościowe	C) Kod składnika	Masa netto	j.m.	C48 Nr świadectwa	A) C49 Deklaracje uzupełniające	B) C49 Deklaracje uzupełniające
					C) C49 Deklaracje uzupełniające	54 Miejsce i data: Podpis i nazwisko zgłaszającego/przedstawiciela

KOPIA

WPR 1	2 Nadawca/Eksporter		Nr		C1 Typ wniosku						
	8 Odbiorca				3 Formularze						
					5 Pozycje		6 Liczba opakowań		7 Numer akt		
WPR 1	14 Zgłaszający/Przedstawiciel				15 Kraj wysyłki / eksportu		15 Kod kraju wysyłki		17 Kod kraju przeznac.		
	Nr				16 Kraj pochodzenia		a) b)		a) b)		
18 Znaki i przynależność państwowa środka transportu przy wyjściu					19 Kont.		C8 Nr rejestracyjny w CRP				
21 Znaki i przynależność państwowa aktywnego środka transportu przekraczającego granicę											
25 Rodzaj transportu											
na granicy											
					30 Lokalizacja towaru						
31 Opakowania i opis towarów	31 Znaki i numery - Numer kontenera(ów). Liczba i rodzaj.				32 Pozycja nr		33 Kod towaru				
									35 Masa brutto (kg)		
							37 PROCEDURA		38 Masa netto (kg)		
							40 Deklaracja skrócona				
							41 Ilość w uzupełniającej j.m.				
44 Dodatkowe informacje / załączone dokumenty /								42 Kod receptury			
								45 Pochodzenie C/I			
								46 Karta kontrolna T5			
C47 Podst. dane ilościowe	Kod składnika		Ilość netto		jm		C48 Nr świadectwa		C49 Deklaracje uzupełniające		
								C URZĄD CELNY ODPRAWY			
D KONTROLA URZĘDU CELNEGO ODPRAWY					Stempel			54 Miejsce i data			
Wynik:								Podpis i nazwisko zgłaszającego / przedstawiciela			
Liczba załozonych plomb:											
Opis:											
Podpis:											

ORIGINAL
 C1 Typ wniosku
 3 Formularze **WPR 1**
bis

2 Nadawca/Eksporter Nr

31 Opakowania i opis towarów	Znaki i numery - Numer kontenera/ów. Liczba i rodzaj	32 Pozycja nr	33 Kod towaru
		35 Masa brutto (kg)	
		37 PROCEDURA	38 Masa netto (kg)
		40 Deklaracja skrócona	
		41 Ilość w uzupełniającej j.m.	

44 Dodatkowe informacje / załączone dokumenty /	C42 Kod receptury
	C45 Pochodzenie C/I
	C48 Karta kontrolna T5

31 Opakowania i opis towarów	Znaki i numery - Numer kontenera/ów. Liczba i rodzaj	32 Pozycja nr	33 Kod towaru
		35 Masa brutto (kg)	
		37 PROCEDURA	38 Masa netto (kg)
		40 Deklaracja skrócona	
		41 Ilość w uzupełniającej j.m.	

44 Dodatkowe informacje / załączone dokumenty /	C42 Kod receptury
	C45 Pochodzenie C/I
	C48 Karta kontrolna T5

31 Opakowania i opis towarów	Znaki i numery - Numer kontenera/ów. Liczba i rodzaj	32 Pozycja nr	33 Kod towaru
		35 Masa brutto (kg)	
		37 PROCEDURA	38 Masa netto (kg)
		40 Deklaracja skrócona	
		41 Ilość w uzupełniającej j.m.	

44 Dodatkowe informacje / załączone dokumenty /	C42 Kod receptury
	C45 Pochodzenie C/I
	C48 Karta kontrolna T5

C47 Podst. dane ilościowe	A) Kod składnika	Masa netto	j.m.	C48 Nr świadectwa	B) Kod składnika	Masa netto	j.m.	C48 Nr świadectwa

C47 Podst. dane ilościowe	C) Kod składnika	Masa netto	j.m.	C48 Nr świadectwa	A) C49 Deklaracje uzupełniające	B) C49 Deklaracje uzupełniające
	C) C49 Deklaracje uzupełniające	64 Miejsce i data				
		Podpis i nazwisko zgłaszającego/przedstawiciela				

INSTRUKCJA WYPEŁNIANIA I STOSOWANIA WNIOSKU O REFUNDACJĘ

A. STOSOWANIE FORMULARZA WNIOSKU O REFUNDACJĘ

Formularz wniosku o refundację jest stosowany w przypadku ubiegania się przez eksportera, o którym mowa w art. 2 ust. 1 lit. i rozporządzenia w sprawie refundacji wywozowych, o uzyskanie refundacji do wywozu produktów lub towarów rolnych.

Formularz musi być wypełniony i stosowany zgodnie z obowiązującymi przepisami wspólnotowymi regulującymi Wspólną Politykę Rolną i zgodnie z niniejszą instrukcją.

Wniosek o refundację jest składany we właściwym urzędzie celnym w przypadku, gdy towary podlegają refundacji i w stosunku do tych towarów eksporter lub osoba uprawniona ubiega się o refundację. Wniosek o refundację jest składany, gdy ww. towary:

- są zgłaszane do procedury wywozu,
- są zgłaszane do procedury wywozu w momencie wyprawiania z procedury prefinansowania,
- w wypadkach, gdy dostawa do specjalnych miejsc przeznaczenia traktowana jest zgodnie z przepisami wspólnotowymi jako wywóz z obszaru celnego Wspólnoty, w tym z zastosowaniem procedury planowej,
- są zgłaszane do wywozu w ramach pomocy żywnościowej.

Formularz należy drukować na papierze do pisania o gramaturze przynajmniej 40 g/m². Papier ten musi być tak wykonany, aby dane na przedniej stronie nie utrudniały czytelności danych na odwrotnej stronie oraz aby przy normalnym używaniu nie dał się ani nie gniołł. Dla wszystkich egzemplarzy należy stosować biały papier.

Formularz ma format 210x297 mm, przy czym dopuszczalne są odchylenia w długości od -5 do +8 mm.

Formularz składa się z karty podstawowej WPR1 i kart uzupełniających WPR1bis.

Formularz wniosku o refundację powinien być drukowany dwustronnie. W przypadku, gdy stosowane są formularze uzupełniające, powinny być one drukowane jednostronnie.

Formularz musi być sporządzony w oryginale i dwóch kopiach, z których każda musi być opatrzona oryginalnym podpisem. Jedną kopię wydaje się zgłaszającemu po zakończeniu formalności celnych a druga pozostaje w aktach sprawy w urzędzie, w którym formularz jest składany.

Formularze wniosków o refundację powinny być wypełnione czytelnie, piśmem ręcznym - tuszem, dużymi drukowanymi literami, piśmem maszynowym lub komputerowo.

Zapisy w poszczególnych polach formularza wniosku o refundację nie mogą być wycierane lub zamalowywane. Zmiany nanoszone na wniosku wprowadza się poprzez wykreślenie błędnych danych i naniesienie, o ile zaistnieje taka potrzeba, danych poprawnych. Każda w ten sposób dokonana zmiana musi być parafowana przez osobę składającą wniosek i wyraźnie potwierdzona przez właściwy organ celny

W polach 2, 8, 14 oraz w polach literowych dopuszcza się stosowanie odpowiednich stempli i pieczęci.

Wniosek o refundację może być wypełniony w jednym z języków UE. Wnioskodawca jest zobowiązany do dostarczenia funkcjonariuszowi celnemu tłumaczenia wniosku o refundację (tłumaczenie wniosku o refundację na koszt wnioskodawcy).

Jedynie pola na wniosku oznaczone numerycznie i alfanumerycznie są wypełniane przez wnioskodawcę. Pola oznaczone literowo, jak też odwrotna strona wniosku są wypełniane przez organy celne.

Na formularzu wniosku o refundację może być zadeklarowane maksymalnie 99 pozycji towarowych. Każda pozycja stanowi odrębny wniosek (art. 2 ust. 3 rozporządzenia w sprawie refundacji wywozowych). W przypadku, gdy wywóz z refundacją odbywa się na podstawie pozwolenia na wywóz, saldowaniu podlega łączna suma ilości produktów.

Złożenie przez zgłaszającego lub przez jego przedstawiciela podpisu na wniosku jest równoznaczne ze złożeniem przez niego oświadczenia, że:

- zadeklarowane na wniosku dane są prawdziwe,
- spełnione są wszelkie warunki, od których zależy przyznanie refundacji,
- w stosunku do tych samych towarów nie został już złożony wniosek o refundację.

Ilekcroć w niniejszej instrukcji jest mowa o dokumencie SAD, należy przez to rozumieć dokument, o którym mowa w art. 205 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego.

Formularz nie zawiera pól literowych w kolejności alfabetycznej (B, E i J). Spowodowane jest to tym aby formularz nie posiadał pól o takich samych nazwach (ale innym przeznaczeniu) jak w formularzu T5, który jest często stosowany w systemie refundacji wywozowych.

B. DANE WPISYWANE W POSZCZEGÓLNYCH POLACH WNIOSKU O REFUNDACJĘ

POLE C1 – Typ wniosku

W pierwszej części pola należy wpisać dwucyfrowy kod na oznaczenie typu wniosku.

Kody typów wniosku:

- 01 – procedura wywozu bez stosowanie szczególnych procedur,
- 11 – procedura wywozu bez stosowanie szczególnych procedur, wniosek o refundację zaliczkową - rozporządzenie w sprawie refundacji wywozowych, art. 24 i 25
- 02 – procedura wywozu po składowaniu,
- 22 – procedura wywozu po składowaniu, wniosek o refundację zaliczkową - rozporządzenie w sprawie refundacji wywozowych, art. 24 i 25
- 03 – procedura wywozu po przetwarzaniu,
- 33 – procedura wywozu po przetwarzaniu, wniosek o refundację zaliczkową - rozporządzenie w sprawie refundacji wywozowych, art. 24 i 25
- 04 – pomoc żywnościowa,
- 05 – wywóz do magazynu żywnościowego,
- 06 – dostawa do miejsc przeznaczenia uważanych za wywóz ze Wspólnoty,
- 07 – dostawa do miejsc przeznaczenia uważanych za wywóz ze Wspólnoty z wykorzystaniem procedury planowej.

POLE 2 - Nadawca/eksporter

W pozostałych przypadkach należy wypełnić zgodnie z zasadami wypełniania dokumentu SAD.

POLE 3 - Formularze

Należy wypełnić zgodnie z zasadami wypełniania dokumentu SAD.

POLE 5 - Pozycje

Należy wypełnić zgodnie z zasadami wypełniania dokumentu SAD.

POLE 6 - Liczba opakowań

Należy wypełnić zgodnie z zasadami wypełniania dokumentu SAD.

POLE 7 - Numer akt

Należy wpisać czterocyfrowy numer wniosku poprzedzony dwiema ostatnimi cyframi roku składania wniosku, np. 05/0051 lub 06/0008.

POLE 8 – Odbiorca

W przypadku wprowadzania towaru do magazynu żywnościowego zatwierdzonego przez właściwe władze do celów refundacji wywozowych, należy wpisać jego dane (nazwa, adres, nazwa podmiotu prowadzącego magazyn, numer magazynu).

W pozostałych przypadkach należy wypełnić zgodnie z zasadami wypełniania dokumentu SAD.

POLE C9 - Nr rejestracyjny w CRP

Należy wpisać numer rejestracyjny przedsiębiorcy w Centralnym Rejestrze Przedsiębiorców nadany przez Agencję Rynku Rolnego.

POLE 14 - Zgłaszający / Przedstawiciel

Należy wypełnić zgodnie z zasadami wypełniania dokumentu SAD.

POLE 15 - Kraj wysyłki / eksportu

Należy wypełnić zgodnie z zasadami wypełniania dokumentu SAD.

POLE 16 - Kraj pochodzenia

Należy wpisać nazwę kraju (kraju trzeciego lub państwa członkowskiego UE), z którego pochodzi towar, którego kod podano w polu 33.

POLE 17 - Kraj przeznaczenia

Należy wypełnić zgodnie z zasadami wypełniania dokumentu SAD.

W przypadku dostaw, o których mowa w art. 36 i 44 rozporządzenia w sprawie refundacji wywozowych, w Polu 17 należy podać, w zależności od przypadku: nazwę statku lub okrętu, numer rejestracyjny samolotu, nazwę (skrót) organizacji międzynarodowej, nazwę (skrót) sił zbrojnych lub oznaczenie platformy wiertniczej.

POLE 18 - Znaki i przynależność państwowa środka transportu przy wyjściu.

Należy wypełnić zgodnie z zasadami wypełniania dokumentu SAD.

W przypadku stosowania procedury planowej nie należy wypełniać.

POLE 19 - Kontener (Kont.)

Należy wypełnić zgodnie z zasadami wypełniania dokumentu SAD.

W przypadku stosowania procedury planowej nie należy wypełniać.

POLE 21 -Znaki i przynależność państwowa aktywnego środka transportu przekraczającego granicę

Należy wypełnić zgodnie z zasadami wypełniania dokumentu SAD.

W przypadku stosowania procedury planowej nie należy wypełniać.

POLE 25 - Rodzaj transportu na granicy

W przypadku dostaw, o których mowa w art. 44 rozporządzenia w sprawie refundacji wywozowych, należy podać numer rejestracyjny środka transportu np. helikoptera, statku.

W pozostałych przypadkach należy wypełnić zgodnie z zasadami wypełniania dokumentu SAD.

POLE 30 - Lokalizacja towaru

W przypadku załadunku w miejscu uznanym dla potrzeb załadunku należy wpisać kod tego miejsca.

W pozostałych przypadkach nie należy wypełniać.

POLE 31 -Opakowania i opis towaru. Znaki i numery - Numery kontenera (ów). Liczba i rodzaj

Należy wypełnić zgodnie z zasadami wypełniania dokumentu SAD z uwzględnieniem opisu wynikającego z Nomenklatury Refundacji Wywozowych.

W przypadku wywozu towarów o kodach Nomenklatury Refundacji Wywozowych (ERN) lub Nomenklatury Scalonej (CN) poprzedzonych znakiem „ex” należy wpisać ten kod poprzedzony znakiem „ex” (exXXXX XX XX YYYY).

POLE 32 - Pozycja Nr

W przypadku, gdy formularz WPR1 stosowany jest w celu wnioskowania o refundację dla dostaw do miejsc przeznaczenia uważanych za wywóz ze Wspólnoty z wykorzystaniem procedury planowej, podział wysyłek na pozycje następuje z dokładnością do kodu ERN/CN oraz do deklaracji uzupełniających. Oznacza to, że partie towaru o tym samym kodzie ERN/CN ale różnych deklaracjach uzupełniających stanowią odrębne pozycje wniosku o refundację

W pozostałych przypadkach należy wypełnić zgodnie z zasadami wypełniania dokumentu SAD.

POLE 33 - Kod towaru

Należy wpisać 12 znakowy kod ERN towaru wywożonego. W przypadku towarów nieobjętych załącznikiem I Traktatu oraz w przypadku wnioskowania o refundację do cukru dodanego do produktów przetworzonych, należy wpisać 8 znakowy kod CN towaru wywożonego.

W przypadku wywozu towarów po zakończeniu przetwarzania w ramach prefinansowania należy wpisać kod towaru przetworzonego.

POLE 35 - Masa brutto w kilogramach

W przypadku korzystania z procedury uproszczonej, o której mowa w art. 5 ust. 6 rozporządzenia w sprawie refundacji wywozowych, należy podać oszacowaną masę produktów wywozonych luzem lub w jednostkach niestandardowych.

W pozostałych przypadkach nie należy wypełniać.

POLE 37 - Procedura

Należy wypełnić zgodnie z zasadami wypełniania dokumentu SAD.

POLE 38 - Masa netto w kilogramach

W przypadku stosowania procedury uproszczonej, o której mowa w art. 5 ust. 6 rozporządzenia w sprawie refundacji wywozowych, pole to jest uzupełniane przez funkcjonariusza celnego po zakończeniu czynności załadunkowych poprzez podanie faktycznej masy netto wywożonego towaru.

W przypadku stosowania procedury planowej należy podać sumę mas dostarczonych produktów o tym samym kodzie CN lub ERN (z uwzględnieniem deklaracji uzupełniających) i recepturze.

W pozostałych przypadkach należy wypełnić zgodnie z zasadami wypełniania dokumentu SAD.

POLE 40 - Deklaracja skrócona

Należy wypełnić zgodnie z zasadami wypełniania dokumentu SAD.

Za dokumenty poprzedzające wniosek o refundację należy uznać deklarację WPR5, zgłoszenie do procedury składu celnego jeżeli poprzedzał on wywóz, wpis do rejestru (dla procedury planowej). W przypadku, gdy dokumentem poprzedzającym wniosek o refundację jest deklaracja WPR5 jako drugi składnik kodu należy wpisać „WPR5”.

W przypadku wykorzystania wpisu „Różne – 00200”, w wykazie należy uwzględnić ilości, jakich dotyczą poszczególne dokumenty (lub pozycja w rejestrze w przypadku procedury planowej) poprzedzające wniosek o refundację.

POLE 41 – Ilość w uzupełniającej j.m.

Należy wypełnić zgodnie z zasadami wypełniania dokumentu SAD.

POLE C42 - Kod receptury

Należy wpisać kod receptury.

W przypadku wywozu towarów nieobjętych załącznikiem I do Traktatu o kodzie CN objętym załącznikiem IV rozporządzenia nr 1043/2005 którego receptura nie jest znana należy wpisać „Ax” (analiza). Oznacza to, że wnioskodawca zwraca się do organu celnego o pobranie próbki i dokonanie analizy towaru na koszt wnioskodawcy. Analiza może dotyczyć czterech składników podstawowych. Należy podać którego składnika dotyczy wniosek:

- A1 – analiza zawartości sacharozy,
- A2 – analiza zawartości glukozy,
- A3 – analiza zawartości tłuszczu mleka,
- A4 – analiza zawartości skrobi (lub dekstryny).

W przypadku wywozu towarów nieobjętych załącznikiem I do Traktatu o kodzie CN, dla którego w załączniku II do rozporządzenia nr 1043/2005 istnieją tylko odniesienia do załącznika III w stosunku do niektórych grup produktów podstawowych, należy wpisać symbol „C”. Oznacza to, że dla tego produktu podstawowego jego ilość określa się zgodnie z ze współczynnikiem określonym w załączniku III.

POLE 44 - Dodatkowe informacje / załączone dokumenty

Należy wypełnić zgodnie z zasadami wypełniania dokumentu SAD oraz zaleceniami agencji płatniczej dla danego towaru dostępnymi na stronie internetowej Agencji Rynku Rolnego.

Przykłady dodatkowych informacji:

W przypadku wywozu drogą morską, jeżeli towary nie będą przeładowywane na terenie UE należy wpisać adnotację: „Produkty objęte wnioskiem nie będą przeładowywane w innym porcie wspólnotowym”.

„W przypadku wnioskowania o wydanie pozwolenia na wywóz po objęciu towarów procedurą wywozu należy wpisać „Wniosek o pozwolenie na wywóz a posteriori” (w przypadku wywozu owoców i warzyw świeżych).

W przypadku wywozu wina kupażowanego należy wpisać pochodzenie i ilości win użytych do kupażowania.

W przypadku wywozu do Stanów Zjednoczonych makaronu o kodach CN 1902 11 00 i 1902 19 00 należy wpisać numer seryjny i datę wydania certyfikatu P2 na eksport makaronu do Stanów Zjednoczonych.

W przypadku wywozu towarów przetworzonych w ramach rezerwy małych eksporterów należy wpisać: „Rezerwa małych eksporterów”.

W przypadku wywozu z refundacją towarów o kodach CN: 1704 90 51, 1704 90 55, 1704 90 61, 1704 90 65, 1704 90 71, 1704 90 75, 1704 90 99, 1806 20, 1806 31 00, 1806 32, ex 1806 90 11, ex 1806 90 19, ex 1806 90 31 ex 1806 90 50, ex 1806 90 60, ex 1806 90 70, ex 1806 90 90, 1901 20 00, 1901 90 99, 1905 20, 1905 31, 1905 32, 1905 90 40, 1905 90 50, 1905 90 60, 1905 90 90, 2105 00 91, 2105 00 99, 2106 90 98, do wytworzenia których nie użyto masła, masła skoncentrowanego bądź śmietany lub masła z zapasów interwencyjnych w ramach dopłat do przetwórstwa masła, bezwodnego tłuszczu mlekowego i śmietany, w polu 44 należy wpisać: „Składnik mleczny nie był objęty dopłatami do przetwórstwa zgodnie z rozp. 1898/2005, ”.

W przypadku wywozu produktów sektora wołowiny i cielęciny, dla których obowiązują specjalne refundacje wywozowe, należy wpisać nr zaświadczenia dla wołowiny z dorosłego bydła płci męskiej wydanego przez IJHARS, natomiast przy wywozie pozostałych produktów sektora mięsnego należy wpisać nr świadectwa weterynaryjnego.

W przypadku wywozu produktów sektora świeżych owoców i warzyw należy wpisać nr świadectwa fitosanitarnego, nr świadectwa jakości handlowej IJHARS, nr faktury.

W przypadku wywozu produktów sektorów drobiu i jaj z wstecznie wydawanym pozwoleniem *ex-post*, należy w polu 44 wpisać nr faktury.

W przypadku, gdy dostawa do miejsc przeznaczenia uważanych za wywóz ze Wspólnoty ma miejsce z wykorzystaniem procedury planowej, należy podać dodatkowo numer pozwolenia na stosowanie procedury planowej.

W przypadku wywozu z refundacją towarów przetworzonych non-aneks I, na podstawie Zezwolenia zwalniającego danego eksportera z obowiązku dostarczenia dokumentów wymaganych na mocy art. 16 Rozporządzenia Komisji (WE) nr 800/1999, przedsiębiorca umieszcza w polu nr 44, zgodnie z art. 54 ust. 4 akapit 4 Rozporządzenia Komisji (WE) nr 1043/2005, numer Zezwolenia oraz w przypadku wywozu na podstawie Zezwolenia w wariantcie A, dołącza do wniosku o refundację WPR1 kopię etykiety towaru zgłaszanego do celnej procedury wywozu.

POLE C45 - Pochodzenie C/I

Wpisać odpowiednio „C” jeśli towary są pochodzenia wspólnotowego i „I” jeśli są to towary pochodzące z krajów trzecich.

POLE C46 – Karta kontrolna T5

Wpisać „1” jeżeli przedstawiona jest karta kontrolna T5. Jeżeli karta nie jest przedstawiana należy wpisać „0”.

POLE C47 - Podstawowe dane ilościowe

W przypadku produktów mlecznych (np. sera topionego o kodzie CN 0406 90 30) w polu tym należy wpisać kody ERN składników podstawowych danego produktu, do wywozu których przysługuje refundacja. Należy w odpowiednich kolumnach wpisać kod ERN i ilość (w kg) danego składnika zużytego do wytworzenia 100 kg wywożonego produktu mlecznego.

W przypadku, gdy do produkcji wywożonego sera topionego wykorzystano produkt pochodzący z uszlachetniania czynnego we właściwych kolumnach pola 47 należy wpisać ich kod CN, opis i ilość zużytą do otrzymania wywożonej ilości sera topionego.

W przypadku wywozu przetworu mlecznego (np. mleka zagęszczonego) zawierającego dodatek sacharozy, we właściwych kolumnach pola 47 należy wpisać kod ERN i zawartość produktu mlecznego w wywożonej ilości przetworu mlecznego.

W przypadku wnioskowania o refundację wywozową do cukru, glukozy lub syropu glukozowego dodanych do soku winogronowego/moszczu winogronowego należy wpisać 12-znakowy kod i ilość dodanego cukru użytego do otrzymania wywożonej ilości soku/moszczu winogronowego wpisanej w polu 38 wniosku o refundację.

W przypadku wnioskowania o refundację wywozową do cukru, glukozy lub syropu glukozowego dodanych do przetworów owocowych i warzywnych lub produktów sektora winiarskiego (moszczu, soku winogronowego) należy wpisać 12-znakowy kod i ilość dodanego cukru, glukozy lub syropu glukozowego zużytych do wytworzenia wywożonej ilości przetworu owocowego lub warzywnego lub produktu sektora winiarskiego wpisanej w polu 38 wniosku o refundację.

W przypadku, gdy dla wywozu towarów nieobjętych załącznikiem I do Traktatu w polu C48 wpisano więcej niż jeden numer świadectwa refundacji, w polu C47 w kolumnie „Ilość netto” należy wpisać masę netto towaru, w stosunku do której zostanie wyliczona kwota refundacji do odsaldowania na świadectwie refundacji przez agencję płatniczą. Masę należy wpisać w tym samym wierszu pola C47 co numer odpowiedniego świadectwa refundacji w polu C48.

POLE C48 – Nr świadectwa

Należy wpisać nr pozwolenia lub świadectwa na wywóz z wcześniejszym wyznaczeniem refundacji, którym objęty jest wywóz danej pozycji wniosku o refundację. Jest to numer wpisany na formularzu pozwolenia lub świadectwa w polu 23 (formularz AGREX). Numer ten należy poprzedzić kodem państwa członkowskiego, w którym pozwolenie lub świadectwo zostało wydane, np. PL –Polska, DE Niemcy, UK – Wielka Brytania, itd.

Pozwolenie lub świadectwo może być wydane przez właściwą instytucję każdego państwa członkowskiego (w Polsce instytucją wydającą pozwolenia i świadectwa jest Agencja Rynku Rolnego). Pozwolenie lub świadectwo musi być ważne w dniu zgłoszenia towaru do objęcia procedurą wywozu (tzn. data zgłoszenia nie może być późniejsza niż data w polu 12 pozwolenia) i w polu 15 i 16 muszą być podane informacje (kod towaru i opis taryfowy) zgodne z danymi wpisanymi w polach 33 i 31 wniosku o refundację dla danej pozycji. Jednakże, w przypadku, gdy ostatni dzień ważności pozwolenia lub świadectwa przypada na sobotę, niedzielę lub święto państwowe, może ono zostać wykorzystane do końca pierwszego dnia roboczego następującego po ostatnim dniu jego ważności.

Każda pozycja wniosku może być objęta innym pozwoleniem lub świadectwem o wcześniejszym ustaleniu refundacji. W polu C48 może być wpisanych więcej niż jeden numer świadectwa. Funkcjonariusz celny saldjuje najpierw pozwolenie lub świadectwo, którego numer wpisano w polu C48 jako pierwszy. Po wyczerpaniu ilości dostępnej na pierwszym pozwoleniu lub świadectwie saldowane jest pozwolenie lub świadectwo, którego numer wpisano w polu C48 jako następny.

W przypadku wywozu towarów nieobjętych załącznikiem I do Traktatu (o 8-znakowym kodzie w polu 33 wniosku o refundację) w polu C48 należy wpisać numer świadectwa refundacji, którym objęty jest wniosek o refundację. Świadectwo nie jest okazywane funkcjonariuszom celnym. W przypadku, gdy w polu 44 wpisano adnotację „Rezerwa małych eksporterów” wniosek o refundację nie jest objęty świadectwem refundacji i pole C48 dla danej pozycji pozostaje puste.

W przypadku wywozu piskląt i/lub jaj wylęgowych w polu C48 należy wpisać „ex-post”.

POLE C49 – Deklaracje uzupełniające

W polu tym należy wpisać informacje będące uzupełnieniem opisu taryfowego i kwalifikujące dany towar do refundacji wywozowych. Informacje te są właściwe dla danego towaru rolnego i są konieczne w przypadku wywozu z refundacją niektórych towarów objętych wspólnymi organizacjami rynków rolnych.

Dla mleka i produktów mlecznych deklaracje uzupełniające mają przypisane kody. Kody deklaracji uzupełniających – kody DU można wpisywać w polu C49 zamiast słownych deklaracji uzupełniających.

Należy wypełniać zgodnie z zaleceniami agencji płatniczej dla danego towaru. Zestawienie aktualnych deklaracji uzupełniających jest dostępne na stronie internetowej Agencji Rynku Rolnego.

POLE 54 - Miejsce i data, podpis i nazwisko zgłaszającego / przedstawiciela

Należy wypełnić zgodnie z zasadami wypełniania dokumentu SAD.

C. ZASADY WYPEŁNIANIA FORMULARZY UZUPEŁNIAJĄCYCH WNIOSEK O REFUNDACJĘ

1. Formularze uzupełniające wniosek o refundację mogą być stosowane tylko wtedy, jeżeli zgłaszanych jest wiele pozycji towarowych. Mogą one być przedłożone tylko w połączeniu z formularzem podstawowym wniosku.
2. Zasady dotyczące wypełniania pól formularzy podstawowych wniosku obowiązują także dla formularzy uzupełniających.
3. Przy stosowaniu formularzy uzupełniających niewykorzystane pola 31 "Opis towaru" należy tak wykreślić, aby wykluczyć ich późniejsze użycie.

D. DANE WPISYWANE W POLACH LITEROWYCH

Pola literowe wypełniane są przez organ celny.

Pole A

Należy przystawić stempel SAD z datą przyjęcia zgłoszenia celnego i numerem nadanym zgłoszeniu.

Pole C

Należy wypełnić jedynie, gdy karta kontrolna T5 nie jest przedstawiana na podstawie § 46 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 22 kwietnia 2004 r. w sprawie szczegółowych wymogów, jakie powinno spełniać zgłoszenie celne (Dz. U. Nr 94, poz. 902, z późn. zm).

Należy przystawić stempel SAD z datą opuszczenia przez przesyłkę urzędu wyprawdzenia i numerem ewidencji potwierdzenia faktycznego wywozu towaru poza obszar celny Wspólnoty (PWZ).

W przypadku procedury planowej nie należy wypełniać.

Pole D

Należy wypełnić zgodnie z zasadami wypełniania dokumentu SAD.

Ponadto należy wpisać

- „rozporządzenie (EWG) nr 386/90” (jeżeli była przeprowadzona kontrola fizyczna),
- „rewizji nie przeprowadzono” (jeżeli nie była przeprowadzana kontrola fizyczna),
- w przypadku częściowej weryfikacji należy wpisać jej zakres i wynik.

W przypadku procedury planowej nie należy wypełniać.

Pole F

Należy wypełnić tylko w przypadku przeprowadzenia kontroli fizycznej. Należy wpisać numer skontrolowanej pozycji formularza, informację o poborze próbek i numer protokołu z poboru próbek, informację o wyniku kontroli oraz numer protokołu z kontroli.

Kolumna „Wynik kontroli” dotyczy kontroli fizycznej wykonanej przez organ celny (niezależnie od wyniku badań laboratoryjnych).

W przypadku procedury planowej nie należy wypełniać.

Pole G

Należy wpisać wszystkie dodatkowe istotne informacje nie zawarte w polach A-F.

Przykłady dodatkowych informacji:

- dokonane zmiany na wniosku o refundację,
- wykryte błędy lub rozbieżności nie skutkujące zmianą zgłoszenia celnego,
- informacje o próbkach pobranych na wniosek i koszt przedsiębiorcy zgodnie z art. 51 rozporządzenia Komisji (WE) nr 1043/2005.

Pole H

Należy zaznaczyć właściwy kwadrat. Określenie „urząd wywozu = urząd wyprawdzenia” oznacza przypadek, gdy karta kontrolna T5 nie jest przedstawiana na podstawie § 46 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 22 kwietnia 2004 r. w sprawie szczegółowych wymogów, jakie powinno spełniać zgłoszenie celne (Dz. U. Nr 94, poz. 902, z późn. zm).

W przypadku procedury planowej nie należy wypełniać.

Pole I

Należy przystawić pieczęć „Polska – Cło” oraz złożyć podpis.

**DEKLARACJA OBJĘCIA DOZOREM CELNYM MIĘSA
NA WARUNKACH ART. 3 ROZPORZĄDZENIA KOMISJI
(WE) NR 1731/2006**

egzemplarz dla przedsiębiorcy

egzemplarz dla urzędu celnego

Data wpływu

Nazwa lub imię i nazwisko oraz adres przedsiębiorcy

Nazwa lub imię i nazwisko oraz adres reprezentanta przedsiębiorcy

Adres zakładu przetwórczego

Nr deklaracji

--

Nr pozwolenia

--

Nr
rejestracyjny
w CRP ARR

--

I. Wnioskuje o objęcie dozorem celnym na warunkach art. 3 rozporządzenia Komisji nr 1731/2006 następujących produktów sektora wołowy i cielęciny:

Pozycja	Kod CN	Opis towaru i oznakowanie kartonów	Ilość (kg)	Nr dokumentu (świadczenia) weterynaryjnego	Miejsce magazynowania

II. Deklaruję, że o planowanym terminie rozpoczęcia procesu produkcyjnego zawiadomię właściwy organ celny w powiadomieniu, zgodnie z art. 3 ust. 5 Rozporządzenia Komisji (WE) nr 1731/2006. Deklaruję, że po wyprodukowaniu wyżej wymienione produkty zostaną zgłoszone do procedury celnej wywozu z wnioskiem o refundację, w postaci następującego produktu:

Pozycja	Kod ERN	Opis produktu	Masa netto (kg)

Miejscowość

Data

Podpis wnioskodawcy

Pieczęć Urzędu Celnego

Imię i nazwisko
funkcjonariusza

UZASADNIENIE

Jednym z istotnych elementów Wspólnej Polityki Rolnej, w której wykonywanie zaangażowane są służby celne państw członkowskich, jest system refundacji wywozowych przysługujących do niektórych towarów rolnych, którego zasadniczą podstawę prawną stanowi rozporządzenie Komisji (WE) nr 800/99 z dnia 15 kwietnia 1999 r. ustanawiające wspólne szczegółowe zasady stosowania systemu refundacji wywozowych do produktów rolnych (Dz. Urz. UE L 102 z 17.4.1999. str. 11; Dz. Urz.. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 3, t. 25, str. 129, z późn. zm.).

Podstawowe zadania administracji celnej związane ze Wspólną Polityką Rolną określa art. 96 ustawy – Prawo celne. Przepisy niniejszego rozporządzenia stanowią wykonanie delegacji ustawowej zawartej w art. 96 ust. 5 ustawy – Prawo celne.

Przepisy projektu rozporządzenia określają dokumenty stosowane w obrocie towarami objętymi Wspólną Polityką Rolną oraz szczegółowe warunki i tryb postępowania z tymi towarami w zakresie przewidzianym dla organów celnych.

Rozporządzenie określa wzory i szczegółowy sposób stosowania dokumentów wykorzystywanych w obrocie towarami objętymi Wspólną Polityką Rolną, w tym w szczególności wniosek o refundację. Wniosek ten jest składany do organów celnych wraz ze zgłoszeniem do procedury celnej, z tytułu której przysługuje refundacja wywozowa. Rozporządzenie określa standardowy wzór wniosku o refundację, a także szczegółowy sposób stosowania tego dokumentu.

Rozporządzenie określa ponadto:

- szczegółowe warunki i tryb wydawania pozwoleń na prowadzenie magazynów żywnościowych i stosowanie procedury planowej,
- szczegółowe warunki i tryb uznawania miejsc załadunku towaru, w których towary mogą być objęte procedurą wywozu,
- zasady postępowania z towarami dostarczonymi do miejsc uważanych za wywóz ze Wspólnoty,
- szczegółowe warunki i tryb uznawania miejsc uznanych dla potrzeb załadunku.

Magazyny żywnościowe są szczególną instytucją prawa wspólnotowego, związaną jedynie z refundacjami wywozowymi. Art. 40 rozporządzenia Nr 800/99 w sposób ogólny określa zasady zatwierdzania takich magazynów. Niniejsze rozporządzenie w tym zakresie stanowi uszczegółowienie przepisów wspólnotowych.

Określenie warunków i trybu wydawania pozwoleń na stosowanie procedury planowej przy dostawie do niektórych miejsc przeznaczenia uważanych za wywóz ze Wspólnoty jest konsekwencją art. 37 rozporządzenia Nr 800/99. Przepis ten formułuje jedynie ogólne zasady dotyczące stosowania tej procedury.

Uznawanie miejsc załadunku towarów wiąże się ze szczególnym trybem postępowania przy wywozie towarów z wnioskiem o refundację (art. 5 ust. 7 rozporządzenia Nr 800/99). Przyjęcie miejsc załadunku towarów za miejsce uznane w rozumieniu przepisów prawa celnego pozwala na uproszczenie formalności związanych z wywozem takich towarów, jak również na bardziej skuteczną kontrolę takich towarów. Należy dodać, że przepisy unijne, w tym zwłaszcza rozporządzenia Nr 386/90 i 2090/2002 nakładają na organy celne szereg dodatkowych wymogów związanych z kontrolą celną i rewizyjną towarów.

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Podmioty, na które oddziałuje akt normatywny.

Projektowane rozporządzenie oddziałuje w szczególności na podmioty wywożące z refundacją towary objęte Wspólną Polityką Rolną.

2. Wyniki przeprowadzonych konsultacji społecznych.

Przedmiotowy projekt rozporządzenia będzie poddany szerokim konsultacjom społecznym. W celu wykonania obowiązku wynikającego z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingskiej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414), projekt rozporządzenia został umieszczony w Biuletynie Informacji Publicznej, na stronie internetowej Ministerstwa Finansów (<http://bip.mf.gov.pl>).

3. Wpływ regulacji na sektor finansów publicznych, w tym budżet państwa i budżety jednostek samorządu terytorialnego.

Wejście w życie projektowanego rozporządzenia nie spowoduje dodatkowych wydatków i nie wpłynie na zmniejszenie dochodów budżetu państwa i sektora finansów publicznych.

4. Wpływ na rynek pracy.

Przedmiotowa regulacja nie będzie mieć wpływu na rynek pracy.

5. Wpływ na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorstw.

Projektowane rozporządzenia nie wpłyną na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorstw.

6. Wpływ na sytuację i rozwój regionalny.

Regulacja nie wpłynie na sytuację i rozwój regionalny.

7. Ocena zgodności projektu z prawem Unii Europejskiej.

Projekt jest zgodny z prawodawstwem Unii Europejskiej.